

Український еротичний журнал

Маркіз де САД
БУДУАРНА ФІЛОСОФІЯ

ВСЕ ПРО СЕКС

ЖІНКИ В ЖИТТІ ПАНТЕЛЕЙМОНА КУЛІША

ЩО ТАКЕ СЕКСУАЛЬНИЙ АПЕТИТ

ЯК ПРИБОРКАТИ МУЖЧИНУ

Сергій АСТАХОВ

ЗОЗУЛЯ

ОКСАНА щосили клацала на друкарській машинці. Роздратування проступало в усіх її рухах. Люта на себе та на весь навколишній світ, вона не стежила за текстом і часто помилялася. Розуміла, що акти їй повернуть на передрук, і тому була готова зігнати лють на першому ж, хто заговорить з нею.

«А я думав, ти свіжіша...» Це він сказав їй на прощання. Наволоч! І чому вона тільки піддалась йому? Та й не так уже піддалась, адже сама хотіла, не варто самій собі брехати. «Думав, ти свіжіша...» Удар влучив просто в серце. Від цих слів усе в душі завмерло, бридкий холод стис груди. Вона навіть нічого не відповіла йому. І лише коли закрилися двері, знесилено притисла чоло до холодної стіни. В голові була порожнеча. Навіть плакати не хотілось.

Коли минуло заціпеніння, підійшла до дзеркала в передпокої. Навпроти стояла фарбована білявка років тридцяти. Вона сумно посміхнулася. Ні, десь тридцяти п'яти. Темно-сірі очі, красиво окреслений рот, маленьке тендітне підборіддя. Косметика вже не приховує зморщок біля очей. Ось і по шиї побігли перші складки. Ще років п'ять вважатимуть цікавою. А потім? Думати про це не хотілось, але причепливе питання все частіше заганяло її в глухий кут...

— Привіт! Як живем? — На порозі машбюро стояв Олег — високий, широкоплечий хлопець, власник красуні-дружини та двох малюків.

— Як і раніше. Ти що, сказився від неробства і прийшов іншим заважати?

— Навіщо ж так різко, мадам? Я, між іншим, маю палке бажання розвіяти ваш всесвітній психоз.

— Диви, як турбуєшся. Краще катай звідси, тут і без тебе нудить.

— Курити будеш?

— Давай.

Хороший, в принципі, хлопець. Якби не діти, аліменти... Якось на одній з п'янок вона набалакала йому, що хотіла б мати від нього дитину. Але щойно переконалася в реальності перспективи набути вже через вісім місяців зарюмсане чадо, мерщій рвонула до лікарів — куди з ним потім? Операція пройшла вдало. Олег заливав лікарів коньяком — рятував свій сімейний затишок. Надалі були обережнішими.

У крихітній кімнатці машбюро плавав блідий дим. Олег уважно стежив за Оксаною. Роздратована. Або не має з ким спати, або ж посварилася з Максимовичем. Цікаво, вони й справді не підозрюють, що про їхні стосунки знає весь відділ? «Іване Максимовичу, все надруковано».— «Спасибі. Ви, Оксано Леонідівно, дуже ласкаві до мене. Залиште...» Шеф водить дівку за носа — це ясно, а ось чого вона його терпить?

— Слухай, у мене сьогодні щось таке, як день народження.

— Вітаю. Будь вічно здоровий.— Оксана тонким пальчиком збила попіл на аркуш паперу.

— Відзначимо після роботи. Точніше, як завжди, на її фінальній стадії. Запрошую й тебе.

— Спасибі. Не знаю, чи буду.

— Оксаночко, що ж це за свято без тебе? Зроби мені сюрприз — о сімнадцятій зазирни до великого кабінету.

— Не хочу обіцяти.

Виходячи, Олег вирішив, що вона все одно прийде: адже ж Шеф не пропустить нагоди випити за чужий кошт.

Щойно причинилися двері, задзвонив телефон.

— Оксано, в Петрова якийсь ювілей. Зорганізуй пляшку про запас,— пішли короткі гудки.

Що за життя! Оксана люто кинула в куток недокурену цигарку. Кожен тільки й норовить наплювати в душу!

Оксана Ярмак ще підлітком знала собі ціну. Єдина донька заможних батьків ні в чому не знала нестатків, вдягалася за останнім віянням західної моди. Відповідне оточення — молоді юристи, студенти престижних вузів, спортсмени. Всі вони одностайно і дружно оцінили цю дівчину і вились довкола неї, як метелики над квіткою. Та й було від чого. Юна, струнка, симпатична, вона вміла підтримати мудру розмову і прикинутись дурненькою, коли цього потребував співрозмовник. Супутника життя Оксана вибирала скрупульозно, щоб не сказати придирливо. Старалися й батьки: на їхню думку, наречений коли й не мав бути принцем, то принаймні спосіб життя для їхньої доньки мусив забезпечити на належному рівні. Когось відкидали, хтось ішов сам. Дівча росло примхливе, знаючи, що чоловіків усе одно більше, ніж жінок, і вибирати буде з кого. А невинність втратила здуру. На пляжі випила в майже незнайомій компанії. Збираючись

Фото Вячеслава БРАГІНА та Олександра МЕДВЕДЄВА

додому, пішла в кущі перевдягтись. Там і знайшов її один із нових приятелів. Пручалась, але не кричала — соромилась! І батькам нічого не розповіла.

А між тим подруги вступали до інститутів, вискакували заміж, народжували дітей. Непомітно бігли роки: зима, літо, зима, літо... Помер батько. З грошима почались перебої — не те щоб не вистачало, але було не так багато, як хотілося б. Навчання у вузі здавалося надто складним, і, закінчивши курси секретарів-друкарок, Оксана по блату влаштувалася в проектний інститут. Років два вчила лише, як він правильно називається — довжелезний набір мудрованих слів неможливо було запам'ятати.

Наче в калейдоскопі, миготіли на календарі кольорові цифри. Мати вийшла на пенсію. А одного дня Оксана здивовано відзначила: всі її залицяльники або значно молодші за неї, або старші, а знайомі однолітки крутяться зі своїми власними сімейними проблемами. Відкриття було несподіване й страшне. Тим паче, що юнаки, нахапавшись досвіду, потім зникали, а зрілі чоловіки, переважно одружені, вважали за краще вернутися в лоно сім'ї.

В душі нуртувало незрозуміле тривожне передчуття чогось недоброго. Печальним дзвоном стукнуло тридцять. Численних коханців поряд не виявилося. Зате з'явилася проблема, де познайомитися з хлопцем. Далеко не дівочий вік давив, наче прес. На дискотеку не підеш — там самі підлітки. Вечір «Для тих, кому за тридцять»? Там шукають партнерку на одну ніч. Познайомитись на вулиці? Але як? «Давайте приятелювати з вами»? Ідіотизм, сама себе не будеш поважати після такого. Кав'ярня, ресторан, пляж? Все не те, все не так... У подруг? Ті самі порозлучалися, а отже, стали потенційними конкурентками в цій баталії за власне щастя.

Іван Максимович Ватченко до їхнього інституту потрапив з провінції, самородок чимось відзначився, адже його підвищили на посаді. Новий начальник відділу був водночас і грубим, і ввічливим, умів вчасно висловити свіжу думку, щоб привернути до себе увагу, але не знав елементарних життєвих питань. Словом, начальник як начальник. Але з певного часу Оксана зауважила, що як тільки в машбюро хтось засиджувався довше, ніж звичайно (звукопроникність стін була чудовою), лунав телефонний дзвоник або ж Шеф особисто заходив і під якимось приводом відпускав співробітника додому. А ще через деякий час Ватченка найлегше було застати саме в машбюро.

Іван Максимович став її коханцем. Так, він був старший на тринадцять років, але все ще досить зугарний в коханні і головне — щедрий на подарунки. Він одразу ж відгородив її від можливих романтичних пригод поза відділом. Хоча сам охоче в них поринав. Оксана це знала, але, витрачаючи на себе більшу частину його зарплати, вибачала, вважаючи, що стосовно неї він вільна людина. А те, що Ватченко майже не давав грошей законній дружині на утримання двох синів, Оксану не хвилювало. Він навіть почав їй подобатись, і вона часом серйозно міркувала, чи не вийти за нього заміж. Та розлучення Іван Максимович вважав поки що річчю передчасною: держава задавила б аліментами.

Ватченко був алкашем. Майже щодня після роботи він замикався в своєму кабінеті з компанією або ж лише з Оксаною. Вона теж приохотилась до пляшки. Поперше, для того, щоб його не тягло до молодшого жіночого тіла (зрештою, це починало дратувати), а по-друге, це був чудовий спосіб забути про власні вікові проблеми та сімейну невлаштованість.

І ось так їхні стосунки тривають уже шостий рік. З дружиною він так і не розлучився, хоча з сім'єю, як і раніше, не жив. Вік та алкоголь давалися взнаки — все частіше в інтимній ситуації Ватченко був безпорадний. А в Оксани почались епізодичні зустрічі з ледь знайомими чоловіками — природа брала своє.

...Імпреза на честь дня народження Олега досягла кульмінації. Багато було з'їдено, ще більше випито. Говорили, як і завжди в таких випадках, про роботу, про те, хто — геніальний інженер, а хто — ще геніальніший, але поки що не визнаний. До другої категорії належав лише один Васін, про що вперто доводила всім його коханка Інна. Збайдужілі, блукаючі погляди жінок, а також те, як компанія розпалася на маленькі угруповання, все свідчило про те, що ця тема всім надзвичайно набридла. Хтось здогадався принести касетник, а хтось інший, не менш світла голова,— його ввімкнути. Почав надриватися Висоцький, але дами зажадали чогось інтимного. Невідомий іноземець з жіночим голосом замінив класика бардівської пісні. Посеред кабінета, звідки заздалегідь зсунули робочі столи, з'явилися перші пари. Оксана була п'яна, але не настільки, щоб не усвідомлювати, що, танцюючи, вона ледь не лежить на головному інженерові Борисові Юрійовичу Фокіну. Вона робила це свідомо. Вперше їй раптом захотілося зірвати внутрішні пута, віддатися цілком безконтрольному почуттю і кинути виклик усім — Ватченку, Петрову, Борису Юрійовичу і всім колегам, що були тут. Саме тому вона з надмірною інтимністю й притисла свого партнера, ніжно покусуючи його за ліве вухо.

— Оксаночко, Шеф побачить,— прошепотів Фокін, передчуваючи скандал.

Відкинувши волосся з очей, вона глянула на нього. А цей тверезий, він завжди тверезий.

— Не має значення... Я часто згадую далеке, світле, безтурботне дитинство.— Оксана знову схилила голову йому на плече і повела на нове коло.— На уроках ботаніки ми тоді намагалися зрозуміти причину аморальних вчинків зозулі: вона підкидала своїх пташат до чужих гнізд... Я іноді відчуваю себе саме такою зозулею, тільки замість дітей, яких немає, підкидаю в чужі сім'ї себе... Скажи, я аморальна? — Фокін був приголомшений. Він, звичайно, знав, що з Оксаною спали чимало чоловіків з їхнього інституту та що деяких з них вона охоче б «позичила» в їхніх дружин. Та одна річ усе це підозрювати або довідуватися з пліток, а зовсім інше — почути з її вуст. Що він міг їй сказати? Ніжно обнявши, він рішуче притис її до себе.

І мовчав.

ЛЕЛЬ

ЛИПЕНЬ – СЕРПЕНЬ

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИЙ ЕРОТИЧНИЙ ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ

Засновники: фірма «Довіра» і С. М. Чирков (свідоцтво про реєстрацію: серія КП, № 579). Журнал видається з червня 1992 року. Видавець: фірма «Довіра».

Головний редактор Сергій ЧИРКОВ.

Літературний редактор Валентина МИТРОФАНОВА.
Художньо-технічний редактор Олександр ЛЮБАВІН.

Макет Ольги МАЛАКОВОЇ.
Логотип і графічний дизайн 1-ї стор. обкладинки Олександра ЛЮБАВІНА.
На 4-й стор. обкладинки фото Ігоря ГАЙДАЯ.
На стор. 24–25 фото Василя МАССА.

Набір і верстка — комп'ютерний центр фірми «Довіра». Верстальник Ірина САКУТА
Підписано до друку 09.03.93. Зам. 0158304.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярьовська, 38—44, «Лель».
Телефони: 211-02-89, 211—02-78.

З приводу поліграфічного браку звертатися до комбінату друку видавництва «Преса України», 252 047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.
Телефон: 441-83-24.

ШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ!
Читачам, що передплатили «Лель» восени минулого року, надіслано № 5 та № 1–3 журналу. Наступні номери, починаючи з цього, одержать лише ті, хто передплатив «Лель» на друге півріччя 1993р.

Фото Василя МАССА

Ватченко, згуртувавши навколо себе кількох підлиз, міркував про високі матерії, звичайно ж, лише в межах свого, досить вузького, розуміння цього питання.

— Ось ти, Нінко,— звертався він до практикантки, що зазирнула «на вогник»,— фігура в тебе гарна, до тебе претензій немає. А ось деяким бабам я б категорично заборонив носити міні. Ноги — наче сірники, ось-ось зламаються, але й вони туди ж — напоказ виставляють. А ходять же як! Кістляві колінця вперед, лікті назад і смикаються всім тілом туди-сюди, туди-сюди. «Кузнєчікі», та й годі. Або ж ось хоча б наш бухгалтер...

Та в цю мить несподівано погляд Івана Максимовича (до цього Ватченко подумки досліджував Ніну) сфокусувався на одній із танцюючих пар. Оксана, припавши всім тілом до Бориса Юрійовича, щось шепотіла йому на вухо. Ватченко запанікував. Борис мав сорок п'ять, і його життєвий потенціал був хоч куди. Втрачати ж Оксану він не хотів: маючи надійні сімейні тили, він хотів насолоджуватися молодою коханкою, та й в шанованому товаристві їхня поява щоразу справляла приємне враження...

— А зі мною потанцювати.— Він спробував був піднятися, але не встояв на ногах і завалився на Ніну, перекидаючи стільця. Гуркіт привернув загальну увагу. Івана Максимовича почали піднімати, хтось подав стільця, щоб його знову посадити. Та це не вдалося — він вперто рвався танцювати. А байдужість Оксани лиш іще дужче збуджувала його.

— Ну, підійди ж, запроси мене,— вже нічого не тямлячи, вигукнув він.

Їхні погляди зустрілися. Його — каламутний від горілки, і її — презирливий, злий. Несподівано урвалась музика — закінчилася касета. В кабінеті запала тиша.

— Ти чого з ним обнімаєшся, га?

Оксана повільно підійшла до Ватченка. Її щоки палали, очі виблискували.

— А тобі що до цього? Що ти мною командуєш?— Її голос зірвався, відчувалося, що вона на грані істерики.— Чим це ти невдоволений, ти, що погубив мою молодість, позбавив мене дітей, розтоптав усе моє життя — що це тобі не так? Ну, навіщо ти з'явився в моєму житті, навіщо...

Іван Максимович різко і сильно вдарив її по щоці. Жінка зойкнула й закрила обличчя руками. Почулося схлипування.

Наступної миті Ватченка вже тримали за руки й відтягували в коридор. Він лаявся. Слабша половина людства заспокоювала Оксану. Попов жалкував про зіпсоване свято.

...Наступного дня в щоденнику Оксани з'явився запис: «Б. Ф. сьогодні подарував мені квіти. Якщо не рахувати свят, то цього не робив жоден чоловік уже років сто. А І. В., як завжди, уважний. Та вибачення все ж не попросив, наче нічого й не сталося. Що ж, не надам цьому значення і я. Жити ж треба...»

Переклад з російської

ПЕРЕМІНА

— Гаразд,— мовив молодик.— То як?

— Ні,— відказала дівчина.— Не можу.

— Треба розуміти — не хочеш.

— Не можу,— повторила дівчина.— Тільки так і треба розуміти.

— А я розумію так, що не хочеш.

— Що ж,— сказала дівчина.— Хай буде по-твоєму.

— По-моєму не виходить. Якби ж то було по-моєму.

— Весь час було по-твоєму,— сказала дівчина.

О тій ранній годині в кафе ще нікого не було, крім бармена та їх двох за столиком у кутку. Літо кінчалось, і обоє були такі засмаглі, що ніяк не пасували до Парижа. На дівчині був твідовий костюм, її гладеньку шкіру вкривала золотава засмага, коротко підстрижене біляве волосся гарною хвилею лежало над чолом.

Молодик подивився на неї.

— Я уб'ю її,— мовив він.

— Не треба, прошу тебе,— сказала дівчина. Вона мала дуже гарні руки, і молодик задивився на них. Вони були тонкі, смагляві й напрочуд гарні.

— Уб'ю. Богом присягаюсь, уб'ю.

— Від цього тобі не стане краще.

— Чи ти не могла вдатися до чогось іншого? До якогось не такого неподобства?

— Мабуть, ні,— відповіла дівчина.— То що ти думаєш вдіяти з цим?

— Я ж сказав тобі.

— Ні, я серйозно.

— Не знаю,— мовив він.

Вона подивилася на нього і простягла йому руку.

— Бідолашний мій Філ,— сказала тихо.

Він поглянув на її руки, але простягненої руки не торкнувся.

— Ні, дякую,— тільки й сказав.

— Не треба казати, як мені жаль?

— Ні.

— І пояснювати нічого не треба?

— Я волів би про це не чути.

— Я дуже люблю тебе.

— Атож, оце й є доказ.

— Мені так прикро,— мовила вона,— що ти мене не розумієш.

— Я розумію. У тім-то й біда. Я все розумію.

— Так, розумієш,— погодилась вона.— Від цього, звісно, ще тяжче.

— Авжеж,— сказав він, дивлячись на неї.— І весь час розумітиму, і вдень і вночі. Особливо вночі. Усе як є розумітиму. Можеш про це не турбуватися.

— Пробач,— мовила вона.

— Якби це ще був чоловік...

— Не кажи такого. Чоловіка бути не могло. Ти ж знаєш. Хіба ти мені не віриш?

— Оце сказонула,— мовив він.— Вірити тобі... Сміх, та й годі.

— Пробач,— сказала вона.— Я сьогодні, здається, тільки те й роблю, що вибачаюсь. Та коли ми справді розуміємо одне одного, ні до чого вдавати, ніби це не так.

— Атож,— погодився він.— Таки ні до чого.

— Якщо ти захочеш, я повернуся до тебе.

— Ні. Ти мені не потрібна.

Цю психологічну замальовку видатного американського письменника, вперше опубліковану 1933 року, цілком можна вважати першим начерком до роману «Райський сад», розпочатого Хемінгуеєм у другій половині 40-х рр. і випущеного уже посмертно (1986). Єднає їх не лише спільна колізія на грунті так зв. «сексуального збочення» героїні, а й очевидна подібність головних персонажів.)

Якийсь час вони сиділи мовчки.

— То ти не віриш, що я люблю тебе? — запитала дівчина.

— Не треба говорити дурниць,— відказав молодик.

— Справді не віриш?

— Чом ти цього не доведеш?

— Раніше ти такий не був. Ніколи не вимагав, щоб я щось доводила. Це нечемно.

— Кумедна ти дівчина.

— А ти ні. Ти дуже милий, і в мене аж серце болить, що я отак тебе покидаю...

— Авжеж, але інакше ти не можеш.

— Так,— підтвердила вона.— Інакше я не можу, і ти це знаєш.

Він нічого не сказав, а вона подивилась на нього і знову простягла йому руку. Бармен стояв біля дальшого кінця прилавка. Обличчя його було майже таке саме біле, як і куртка. Він знав цих двох і вважав їх за гарну молоду пару. Йому не раз траплялося бачити, як отакі гарні молоді пари розлучались, а потім сходились у нові пари, що ніколи вже не були довго такі гарні. Та він думав не про них, а про перегони. За півгодини можна буде дізнатися навпроти, чи не виграв кінь, на якого він зробив заклад.

— Чом ти не вчиниш по-доброму й не відпустиш мене? — спитала дівчина.

У дверях з'явилися двоє і підійшли до прилавка.

— Слухаю вас, панове,— сказав бармен і прийняв замовлення.

— Ти й досі не можеш мені пробачити? Навіть уже знаючи, в чому річ?

— Ні.

— Невже після всього, що в нас було, ми не можемо краще розуміти одне одного?

— Розпуста — то потвора, що тільки зло приносить,— гірко проказав молодик,— і аби щось там, щось там, її уздріти досить. Та врешті... щось там ще таке... і ти в її обіймах.— Точніше процитувати, на жаль, не можу,— мовив він.

— Не треба казати «розпуста»,— озвалася вона.— Це не дуже чемно.

— Збочення,— сказав він.

— Джеймсе,— звернувся до бармена один з клієнтів біля прилавка,— ви маєте чудовий вигляд.

— Це ви маєте чудовий вигляд, сер,— відказав той.

— Друзяко Джеймсе,— мовив другий.— А ви погладшали, Джеймсе.

— Та просто жах як роздимає,— сказав бармен.

— Не забудьте влити коньяку, Джеймсе,— нагадав перший.

— Не забуду, сер,— сказав бармен.— Можете мені вірити.

Двоє біля прилавка подивилися на тих двох за столиком і знов обернулись до бармена. Дивитися на нього було зручніше.

— Краще б ти не вживав таких слів,— мовила дівчина.— Це просто ні до чого.

— А як же я маю це називати?

— Не треба ніяк називати. Навіщо якісь назви?

— Саме так воно зветься.

— Ні,— заперечила дівчина.— В кожному з нас закладено багато всякого. Ти це завжди розумів. І добре з цього користався.

— Годі вже про це нагадувати.

— Просто я хочу тобі пояснити.

— Ну, гаразд,— мовив він.— Гаразд.

— Негаразд, ти хочеш сказати. Я знаю. Все негаразд. Але я повернуся. Я ж тобі сказала. Одразу й повернуся.

— Ні, не повернешся.

— Повернуся.

— Ні. А як і повернешся, то не до мене.

— Побачиш.

— А так,— сказав він.— Оце ж найстрашніше. Можливо, таки повернешся.

— Звісно, що повернуся.

— Ну то йди.

— Справді? — Вона ще не вірила, та в голосі її бриніла радість.

— Іди,— повторив він і не впізнав власного голосу. Він дивився на неї, на вигин її уст і опуклості вилиць, на її очі, на волосся, що хвилею лежало над чолом, на кінчик її вуха і на шию.

— Ні, справді? Ой, який же ти милий,— сказала вона.— Ти надто добрий до мене.

— А коли повернешся, про все мені розповіси.— Голос його був зовсім чужий, і він сам не впізнав його.

Вона швидко позирнула на нього. Він очевидь дійшов якогось рішення.

— Ти хочеш, щоб я пішла? — поважно спитала вона.

— Так,— поважно відказав він.— Зараз же.— Голос його змінився, у роті пересохло.— Ну ж бо,— мовив він.

Вона підвелась і швидко вийшла. Навіть не озирнулась. Він проводжав її очима. Тепер він був і з вигляду зовсім інший, ніж перед тим, як звелів їй іти. Він устав з-за столика, взяв обидва чеки й пішов з ними до прилавка.

— Я вже не той, що був, Джеймсе,— мовив він до бармена.— Ви бачите перед собою зовсім іншу людину.

— Он як, сер? — озвався Джеймс.

— Розпуста, Джеймсе,— сказав той засмаглий до коричневого молодик,— це дуже химерна річ.— Він визирнув за двері й побачив, як дівчина простує вулицею. А поглянувши у дзеркало, допевнився, що й справді зовсім перемінився зовні. Двоє біля прилавка посунулися, звільняючи для нього місце.

— Ваша правда, сер,— мовив Джеймс.

Ті двоє посунулися ще трохи, щоб молодикові було зручніше.

Він дивився на своє відображення у дзеркалі за прилавком.

— Отож я й кажу, Джеймсе, що я вже зовсім не той,— промовив він. Дивлячись у дзеркало, він бачив, що так воно і є.

— Ви маєте чудовий вигляд, сер,— сказав Джеймс.— Певно, дуже добре провели літо.

З англійської переклав
Володимир МИТРОФАНОВ

Фото Олексія АБРАМОВА

2 «Лель» № 4

Маркіз де САД

БУДУАРНА ФІЛОСОФІЯ

ДОЛЬМАНСЕ. Його сестра, озброївшись оцим штучним членом, застромить його братові в гепу і водночас підставить свої гарненькі сідниці Огюстенові, який її й наколе, а я тим часом трахну Огюстена; бо, не стану від вас приховувати, гепа цього юного красеня зваблює мене ось уже годину, і я сповнений рішучості повернути йому втіху, якою він обдарував мене.

ЕЖЕНІ. Я приймаю цю заміну. Але, сказати по щирості, Дольмансе, відвертість вашого зізнання не пом'якшує вашу негречність.

ДОЛЬМАНСЕ. Тисячу вибачень, мадмуазель. Але наш брат педераст вважає за свій головний принцип відвертість і прямоту.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Але ж репутація людей прямих і відвертих навряд чи пасує тим, хто, як ви, звик спілкуватися зі своїми ближніми лише через зад.

ДОЛЬМАНСЕ. Є у цьому щось підступне, щось фальшиве — так ви вважаєте? Але хіба я вас не переконав, пані, що без таких рис характеру годі обійтися в суспільстві? Приречені жити серед людей, які надзвичайно зацікавлені в тому, щоб приховувати свою справжню суть, які маскують свої вади і виставляють напоказ лише уявні чесноти, ми наражали б себе на велику небезпеку, якби покладалися в стосунках із ними лише на прямоту й відвертість. Бо в такому разі ми їм віддали б усю ту перевагу, в якій вони відмовляють нам, і стали б жертвами ошуканства. Прикидання і лицемірство — це поведінка, до якої приневолює нас суспільство. Отож підкорімося необхідності. А для прикладу, пані, я наведу вам випадок зі мною: нема сумніву, що в усьому світі не знайдеться людини зіпсутішої й розбещенішої; а мої сучасники обманюються в мені — і то дуже; запитайте в них, що вони про мене думають, і всі скажуть, що я чоловік порядний, а тим часом не існує злочину, якого я не вчинив би лише задля власної втіхи!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О, ніколи не повірю, що ви здатні на жорстокість.

ДОЛЬМАНСЕ. На жорстокість? Не знаю, що ви називаєте жорстокістю, пані, але я витворяв жахіття.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ну що ж, мабуть, ви належите до тієї породи людей, один з яких признався на сповіді: «Викладати вам усі подробиці, панотче, немає сенсу. Але будьте певні, що, крім убивства та грабунку, я винен у всіх гріхах!»

ДОЛЬМАНСЕ. Атож, пані, я міг би сказати так само, але без «крім».

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Як? Невже, розпуснику, ви дозволяли собі...

ДОЛЬМАНСЕ. Усе, пані, геть усе. Хіба відмовляють собі хай там у чому з моїм темпераментом і моїми поглядами на життя?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ет, нумо гратися!.. Я більше нездатна слухати ці балачки. Ми до них ще повернемося, Дольмансе, але щоб ваші зізнання звучали переконливіше, я б хотіла послухати їх на *свіжу голову*. Коли у вас стоїть, ви полюбляєте говорити жахливі речі, і я не виключаю, що ви видаєте за істину розпусні фантазії своєї розпаленої уяви.

(Прилаштовуються.)

ДОЛЬМАНСЕ. Стривай, шевальє, стривай. Я сам його введу, але спершу, попросивши пробачення в прекрасної Ежені, я задам їй доброї хлости, щоб довести її до кондиції. *(Шмагає.)*

ЕЖЕНІ. Я вважаю цю церемонію марною. Признайтеся, Дольмансе, що вона потрібна для вдоволення вашої хоті, але, влаштовуючи її, не прикидайтеся, я вас прошу, ніби робите добро для мене.

ДОЛЬМАНСЕ *(і далі шмагаючи)*. О, стривайте, незабаром ви заспіваєте іншої!.. Ви просто не уявляєте собі, наскільки важлива ця підготовча процедура... Терпіть, мала шельмо, терпіть, для вас і тільки для вас я стараюся!

ЕЖЕНІ. О, небо! Та він не жартує!.. Мої сідниці вогнем горять!.. Ой, боляче, мені справді боляче!..

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Я за тебе помщуся, люба. Ось йому, ось! *(Шмагає Дольмансе.)*

ДОЛЬМАНСЕ. О, я вам щиро вдячний. А в Ежені я прошу тільки однієї ласки — хай зрозуміє, що це задля її втіхи я шмагаю її так завзято, аж мені закортіло різок самому; як бачите, закони природи для всіх однакові. А зараз, пані, ми влаштуємося отак: Ежені примоститься на вашій спині, обхопивши вас за шию, як ото дитина, коли мати носить її за спиною; в такий спосіб я матиму перед собою дві гепи і дам хлости обом; шевальє та Огюстен повернуть мені борг, луплячи вдвох по моїх сідницях... Отак, отак... О, в нас чудово виходить... Яке блаженство!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Не щадіть малої шельми, не щадіть! Я й для себе не прошу жалості і не хочу, щоб ви жаліли її.

ЕЖЕНІ. Ой! Ой! Ой! Та з мене, мабуть, уже кров бризкає!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Від цього твої сідниці стануть тільки гарніші, забарвившись у ясно-червоний колір. Май мужність, мій ангеле, май мужність! Пам'ятай, що тільки через біль можна досягти справдешньої насолоди.

ЕЖЕНІ. Ой, я справді не годна далі терпіти!

ДОЛЬМАНСЕ *(на мить зупиняється, щоб помилуватися своєю роботою; і знов шмагає)*. Ще шістдесят різочок, Ежені. Так, так, по шістдесят на кожну гепу!.. О, шельми! Як солодко після цього вам буде трахатись!

(«Система» розпадається.)

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ *(роздивляючись сідниці Ежені)*. Ой, бідолашна дитина, таж у неї гепка в крові!.. Розбишако, як, мабуть, любо тобі цілувати сліди своєї жорстокості!

ДОЛЬМАНСЕ *(вкрай збуджений)*. Атож, я цього не приховую і цілуватиму її тим палкіше, чим кривавіші будуть сліди биття.

ЕЖЕНІ. Та ви нелюд!

ДОЛЬМАНСЕ. Правду кажете.

ШЕВАЛЬЄ. Принаймні він щирий.

ДОЛЬМАНСЕ. Ану вчини з нею содомський гріх, шевальє.

ШЕВАЛЬЄ. Тримай її за спину, і за три поштовхи я його запхаю.

ЕЖЕНІ. О, небо! Та він у вас товщий, ніж у Дольмансе!.. Ой, ви роздираєте мене, шевальє! Пожалійте, благаю!..

ШЕВАЛЬЄ. Неможливо, мій ангеле. Я повинен довести справу до кінця... Не забувайте, що я практикуюся під наглядом свого вчителя. Я мушу продемонструвати, що гідно засвоїв його науку.

ДОЛЬМАНСЕ. Він — там!.. Як люблю я дивитись на прутень, що застромився в гепу по саму шерсть... Ану, пані, наколюйте свого брата... Огюстенова гирлига вже готова пропхатись у ваші апартаменти, а я обіцяю не щадити вашого втішальника... Ой, добре! Ми утворили справжнє намисто — а зараз думаймо тільки про те, щоб усім дійти разом!

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Погляньте на оцю малу босячку — як вона тремтить!

У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ 1993 РОКУ «ЛЕЛЬ» НАДРУКУЄ:

СОРОМІЦЬКІ ПІСНІ в записах Т. Г. Шевченка, М. В. Гоголя, П. Я. Лукашевича та інших.

*Роман. Закінчення. Початок див.: «Лель» №4–5, 1992; 1–3, 1993.

Фото Олександра ЗАДИРАКИ

ЕЖЕНІ. Та чи я винна? Я гину від утіхи! Це шмагання... Цей здоровенний прутень... І милий шевальє, що так завзято мене топче... О, люба, я не можу більше, не можу!..
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. О прокляття! Мені вже не до тебе, я доходжу!..
ДОЛЬМАНСЕ. Не порушуйте ансамблю, друзі мої. Якщо ви дасте мені лише дві хвилини, я вас наздожену, і ми дійдемо всі разом.
ШЕВАЛЬЄ. Пізно! Моє сім'я вже бризкає в гепу прекрасної Ежені! Ой, умираю!.. Ой, святий Вельзевуле!.. Яка насолода!..
ДОЛЬМАНСЕ. Я за вами, друзі, за вами... за вами... Ой, аж в очах потемніло...
ОГЮСТЕН. І в мене! І в мене!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Яка сцена!.. Ой, він налив мені повну гепу!..
ШЕВАЛЬЄ. На біде, любі дами, на біде!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ой, ні, я люблю відчувати в собі чоловіче сім'я і не хочу з ним розлучатися.
ЕЖЕНІ. І я готова, і я... А тепер скажіть мені, друзі, чи завжди повинна жінка погоджуватися, коли їй пропонують гратися в такий спосіб?
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Завжди, моя люба, завжди. І навіть більше: оскільки трахатись на такий манір дуже приємно, вона повинна вимагати цього від тих, чиїми послугами користується. Але якщо вона залежить від чоловіка, з яким розважається, якщо жде від нього подарунків чи інших милостей, то хай надасть собі ціни, хай примусить себе умовляти: і чоловік, наділений такими вподобаннями, погодиться на все, коли жінка виявить тонке відчуття ситуації і довго відмовлятиметься уволити його жадання з наміром ще дужче розпалити його жагу. Отже, вона дістане від нього все, чого захоче, якщо добре опанує мистецтво погоджуватися на те, чого від неї вимагають, не відразу, а в слушну мить.
ДОЛЬМАНСЕ. Ну, що, моє янголятко, я тебе переконав? Ти вже не думаєш, що содомія — злочин?
ЕЖЕНІ. Та хоч би й так — яке мені діло? Хіба ви не переконали мене, що злочинів, по суті, не існує? Відтепер я й не знаю, які вчинки слід вважати злочинними.
ДОЛЬМАНСЕ. А таких, моя люба дівчинко, взагалі не існує. Адже найжахливіше з діянь має сторону, яка нам вигідна.
ЕЖЕНІ. Хто ж у цьому сумнівається?
ДОЛЬМАНСЕ. Ну так от, з цього погляду воно вже не злочин. Адже назвати злочином те, що одній людині вигідне, а іншій завдає шкоди, можна, тільки довівши, що створіння скривджене дорожче природі, аніж те, яке здобуло вигоду. А що в очах природи всі індивіди рівні, то віддати перевагу якомусь із них неможливо; отож дія, яка йде на користь одному і завдає збитків іншому, з погляду природи не може бути оцінена.
ЕЖЕНІ. Але якщо певна дія завдає шкоди багатьом людям, а мені приносить лише малу втіху, то хіба не жахливо вдаватися до неї?
ДОЛЬМАНСЕ. Аж ніяк, бо не можна рівняти те, що терплять інші, з тим, що відчуваю я. Найнестерпніший біль, пережитий ближнім, для мене нічого не означає, а найлегший лоскіт утіхи, відчутий мною, дає мені радість. Тому я завжди повинен віддавати перевагу легкому лоскоту, що мені приємний, перед купою нещасть, які звалюються на інших, а мене не торкаються. Але трапляється, що незвичайний устрій людських органів, цієї дивовижної системи, робить мені приємним біль ближнього, і таке буває часто. Який же може бути сумнів, що в такому разі я, безперечно ж, повинен віддати перевагу болю, який вражає іншого, а мені робить приємність, перед відсутністю такого болю, бо якщо іншому не болить, то це позбавляє мене певної частки радощів. Усі наші помилки в царині моралі походять від безглуздого уявлення про нитку братерства, яка нібито всіх нас поєднує і яку вигадали християни в тому столітті, коли на них звалилося стільки нещасть і лиха. Змушені жебрати співчуття, вони вдалися до очевидного трюку: проголосили, що всі люди — браття. Хіба можна відмовити комусь у допомозі, якщо ти прийняв цю гіпотезу? Але визнати її слушною немає жодних підстав. Хіба не народжуємося ми самотніми? І навіть більше — взаємними ворогами, в стані постійної і обопільної війни? От і подумайте, чи можна припустити, щоб чесноти, необхідні для підтримання таких братерських взаємин, були передбачені самою природою? Якби людям навіював їх голос природи, то вони були б наділені ними вже при народженні. І тоді співчуття, доброчинність, гуманність, закладені в нас природою, були б невід'ємні від людини, і, скажімо, дикуни, які не вийшли з первісного стану, поводилися б зовсім інакше, аніж насправді поводяться.
ЕЖЕНІ. Як ви нас запевняєте, природа влаштувала так, щоб люди народжувалися самотніми, незалежними одне від одного. В такому разі чи погодитеся ви зі мною в тому, що рано чи пізно життєві потреби неминуче їх зближують, а отже, між ними встановлюються якісь зв'язки; скажімо, зв'язки кровні, спричинені необхідністю спілкуватися з родичами, зв'язки любовні, дружні, зв'язки, які випливають із почуття вдячності. Такі зв'язки, сподіваюсь, ви шануєте?
ДОЛЬМАНСЕ. Правду кажучи, не більше, ніж інші. Та оскільки ви про них згадали, Ежені, ми спробуємо їх проаналізувати, коротко розглянувши кожен різновид таких зв'язків зокрема. Скажімо, одна з життєвих потреб примушує людину одружуватись — чи для того, щоб продовжити свій рід, чи для того, щоб примножити свій статок. Невже ви станете запевняти, що це неминуче призводить до встановлення нерозривного чи священного зв'язку з об'єктом, з яким я поєднуюся в такий спосіб? Чи не безглуздо, запитую я вас, навіть висувати таке припущення? Доти, доки триває статевий акт, я, безперечно, відчуватиму потребу в цьому об'єкті, прагнучи дістати свою частку втіхи; та коли я вдовольню фізичний потяг, що залишиться, я вас запитую, між мною і ним? І які реальні обов'язки прив'язуватимуть мене чи його до істоти, яка може з'явитися на світ унаслідок цього статевого акту? Зв'язок між батьками і дітьми пояснюється лише страхом, який батьки відчувають перед самотньою старістю, і якщо вони про нас піклуються, поки ми малі, то лише з міркувань майбутньої вигоди, сподіваючись, що на схилі їхнього віку ми їм віддячимо тим самим. Отож не варто себе обманювати. Ми нічого не завдячуємо своїм батькам... Анічогісінько, Ежені, а що трудилися вони більше заради себе, аніж заради нас, то ми маємо всі підстави їх ненавидіти і навіть позбуватися, якщо їхня поведінка нас дратує; любити їх можна лише в тому випадку, коли вони ні в чому нам не перечать, і це почуття не має бути чимось більшим, аніж та приязнь, яку ми плекаємо до друзів, бо так званий обов'язок дітей щодо батьків не має під собою жодних підвалин, він опирається на фальшиві засади, і якщо ми проаналізуємо ці взаємини розумно й тверезо, то напевне знайдемо в них підстави лише ненавидіти тих, хто, думаючи тільки про власну втіху, часто не дає нам нічого кращого, як життя нещасливе й тяжке.
Ви згадали і про любовні зв'язки, Ежені; бажаю, щоб ви ніколи їх не знали! Я зичу вам тільки щастя, і тому хай не торкнеться вашого серця таке почуття, як кохання! Бо що таке кохання, що таке любов? На мою думку, це почуття можна розглядати тільки як таке, що виникає, коли ми милуємося довершеними якостями прекрасного об'єкта; це почуття приводить нас у захват, розпалює нашу жагу; якщо ми заволодіємо тим об'єктом, ми задоволені; якщо нам не вдається здобути його, ми в розпачі. А що лежить в основі цього почуття?.. Жадання. А які його наслідки?.. Безумство. Отже, займімося спонукою і менше переймаймося наслідками. Спонука в тому, щоб заволодіти об'єктом. Отже, докладімо всіх зусиль, щоб цього домогтися, але діймо розважливо. Втішаймося ним, якщо він нам дістанеться, а якщо ні — спробуймо знайти собі іншу розраду. Тисяча подібних об'єктів і, можливо, багато кращих утішать нас за втрату цього. Усі чоловіки, усі жінки дуже схожі між собою: нема такого кохання, яке вистояло б під натиском тверезих роздумів. Яка омана — оте сп'яніння, котре, живлячись сигналами наших органів чуття, приводить нас у такий стан, коли ми нічого не бачимо, коли існуємо лише заради того або тієї, кого обожнюємо до нестями. Хіба це називається жити? Хіба це не самохіть позбавляти себе всіх усолод життя? Яка приємність у тому, щоби з власної хоті труситися в пекельній лихоманці, котра поглинає і пожирає

нас, не залишаючи нам інших радощів, як утішання метафізичними матеріями, вельми схожими на маячню божевільного? Якби ми мали підстави сподіватися, що все життя любитимемо цей принадний об'єкт, якби було очевидно, що ми готові ніколи з ним не розлучатися, то й тоді це було б екстравагантністю, але принаймні такою, яку можна вибачити. Та хіба так воно буває в житті? Хіба багато знаємо ми прикладів любовних взаємин, які тривають вічно? Кілька місяців утішання, і в нашому уявленні об'єкт повертається на те місце, яке належить йому по праву, і ми тільки червоніємо на згадку про те, скільки фіміаму спалили ми на його олтарях, і ми вже навіть нездатні вірити у свої колишні почуття, у те, що наш об'єкт міг звабити нас до такої міри.

Фото Якова ШУБІНА

Отже, о любострасні дівчата, віддавайтеся нам зразу, як тільки випадає така нагода! Шпокайтеся, розважайтеся, бо суть життя в цьому; але старанно уникайте любові. «В людині немає нічого гарного, крім її зовнішніх переваг»,— сказав знаменитий натураліст Бюффон, а він проявив себе чудовим філософом — і не лише в цих питаннях. Я повторюю — розважайтеся; не ускладнюйте собі життя понад усяку міру; не виснажуйте себе в тужіннях, у зітханнях, в скрадливих поглядах, у любовних цидулочках; ви повинні прагнути зовсім іншого: трахайтеся, постійно збільшуйте число своїх утішальників і змінюйте їх якомога частіше; з усіх сил чиніть опір тому, хто захотів би привласнити вас тільки для себе, рішуче уникайте постійного кохання, бо воно прив'язало б вас до одного чоловіка і перешкоджало б вашому прагненню віддаватися іншим; мати лише одного коханця — це жорстокий егоїзм, який завжди виявляється фатальним для вашої подруги. Жінку не створено для одного–однісінького чоловіка — природа призначає її для всіх. Нехай вона дослухається тільки до цього священного поклику, хай без розбору віддається кожному, хто її захоче. Якщо вона буде тільки повією і ніколи — коханкою, якщо вона уникатиме кохання і боготворитиме втіху, то тільки троянди встелятимуть стежку її життя, і тільки квіти насолод роздаватиме вона нам! Запитайте в чарівної жінки, котра так щиро опікується вашим вихованням, запитайте в неї, Ежені, як треба повестися з чоловіком, після того як він нагородив тебе втіхою. *(Стишивши голос, щоб Огюстен його не почув.)* Запитайте, чи вона хоч пальцем ворухне, щоб зберегти цього Огюстена, який сьогодні дарує їй стільки радості. Якби, скажімо, його в неї забрали, вона вмить узяла б собі іншого, про цього більше ніколи не згадувала б і, знову швидко переситившись, принесла б у жертву й наступного, якби це обіцяло їй нові насолоди.

ПАНІ ДЕ СЕНТ–АНЖ. Не сумнівайся, люба Ежені, що Дольмансе викладає тобі щиру правду про моє серце, та й, зрештою, про серце кожної жінки, так ніби ми раптом усі перед ним розкрилися.

ДОЛЬМАНСЕ. Остання частина мого аналізу буде присвячена, як і слід сподіватися, зв'язкам дружби та вдячності. Шануймо перші, я згоден, але тільки до тієї міри, до якої вони нам корисні; зберігаймо друзів доти, доки вони нам служать; забуваймо про них відразу, як тільки в них відпадає потреба. Лише виходячи з цих міркувань, нам слід любити тих або тих людей, любити їх лише заради них самих — очевидна омана; ніколи природа не вкладала в людину інших порухів, інших почуттів, аніж ті, які дають їй певну користь або вигоду; немає на світі більшого егоїста, аніж природа; отже, будьмо й ми егоїстами, якщо ми хочемо жити згідно з її законами. Що ж до вдячності, Ежені, то такі зв'язки, поза всяким сумнівом, найслабші з усіх можливих. Хіба люди роблять нам добро задля нас? Не вірте в це, моя люба; вони так чинять з бажання похизуватися, з гордощів. Тож хіба не принизливо отак стати іграшкою чужого марнолюбства? Знати, що тобі зробили добро,— жахливо. Ніщо так не пригнічує, як усвідомлення, що ти став жертвою благодіяння. Вибір тут невеликий: або повернути те, що тобі дали, або проковтнути образу. Горді душі дуже страждають під тягарем добродіяння: воно їх гнітить, воно їх розчавлює, і єдине почуття, яке вони плекають до свого добродійника,— ненависть. То де ж ви бачите дорогоцінні зв'язки, якими людина надолужує самотність, від народження призначену їй природою? Де ви бачите тих, хто мав би налаштовувати близькі взаємини між людьми? З якого дива повинні ми любити інших, шанувати їх, віддавати їм перевагу перед самими собою? За яким правом втручаємося ми в особисте життя людей, втішаючи їх у їхньому горі? В яких куточках своєї душі знайдете ви тепер оті прекрасні і нікому не потрібні чесноти: добрість, гуманність, співчутливість,— наведені в безглуздих законах кількох ідіотських релігій, проповідуваних самозванцями та жебраками, релігій, які просто вимушені заморочувати людям голови, бо люди, здатні міркувати розважливо, не стали б не те що сповідувати їх, а й терпіти. От ви й скажіть мені тепер, Ежені, чи й досі ви вважаєте, ніби смертних мають поєднувати якісь священні узи? Невже ви гадаєте, що я мушу любити когось там більше, аніж самого себе?

ЕЖЕНІ. Ваші аргументи відповідають нахилам мого серця і надто мені приємні, щоб мій розум їх відкинув.

ПАНІ ДЕ СЕНТ–АНЖ. Вони в самій природі, Ежені, і те, що ти їх схвалюєш,— зайвий доказ на їхню користь. Адже ти щойно вибрунькувалася з її лона — тож хіба можуть твої відчуття бути наслідком розбещеності?

ЕЖЕНІ. Але якщо всі ті збочення, які ви проповідуєте, відповідають намірам природи, чому тоді закони осуджують їх?

ДОЛЬМАНСЕ. Бо закони створені не для індивіда, а для суспільства в цілому, і це ставить їх у постійну суперечність з інтересами окремої людини, адже ці інтереси ніколи не збігаються з інтересами загалу. Але, добрі для суспільства, закони дуже погані для кожної окремої особи, з яких суспільство складається; бо хоч вони й захищають індивіда, і гарантують йому певні права, вони водночас обмежують його в діях і ув'язнюють на три чверті його життя; тому чоловік розумний зневажає закони і терпить їх, як ото терплять змій та гадюк, котрі хоч і кусаються, але своєю отрутою приносять і певну користь у медицині; він рятується від законів так само, як рятувався б від тих отруйних гадів, тобто вдається до застережних заходів, ховається за завісою таємниць, користується з усього, що підкажуть йому розважливість та обачність. Якщо ваша душа загориться бажанням вчинити лиходійство, Ежені, то чиніть його потай, не розповідаючи про свої наміри, а якщо вам конче треба з кимось порадитися, то хай це будуть ваша подруга і я.

ЕЖЕНІ. О, таке бажання у мене вже виникло!

ПАНІ ДЕ СЕНТ–АНЖ. Яка примха схвилювала тебе, Ежені? Довірся нам без страху.

ЕЖЕНІ *(в нестямі)*. Мені потрібна жертва!

ПАНІ ДЕ СЕНТ–АНЖ. І якої статі ти хочеш, щоб вона була?

ЕЖЕНІ. Моєї!

ДОЛЬМАНСЕ. Ну то як, пані, ви задоволені своєю ученицею? Чи достатньо швидко засвоює вона нашу науку?

У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ 1993 РОКУ «ЛЕЛЬ» НАДРУКУЄ:

Фрагменти відомої на Заході книги Аарона Абеларда «ГІПЕРСЕКСУАЛЬНІСТЬ» — з яскравими й детально описаними прикладами, які допоможуть вам визначити ступінь сексуальності вашої та вашого партнера.

3 «Лель» № 4

ЕЖЕНІ *(в тому самому трансі)*. Жертва, мені потрібна жертва!.. О боги! Яка я була б щаслива!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. І що б ти їй учинила?
ЕЖЕНІ. Все!.. Все!.. Все для того, щоб зробити її найнещаснішим зі створінь! О моя люба, пожалій мене, я більше не можу!..
ДОЛЬМАНСЕ. Прокляття! Яка багата уява!.. Ходи до мене, Ежені, ти чарівна... Ходи, я тебе поцілую, тисячу і тисячу разів! *(Обіймає її.)* Дивіться, пані, дивіться на цю юну розпусницю, дивіться, як вона доходить *головою*, коли ніхто її й не торкається... Я просто не можу не наколоти її в гепу ще разочок.
ЕЖЕНІ. А матиму я потім те, чого жадаю?
ДОЛЬМАНСЕ. Авжеж, дурненька! Даю тобі слово, що матимеш!
ЕЖЕНІ. О любий друже, ось тобі моя гепа!.. Роби з нею все, що хочеш!
ДОЛЬМАНСЕ. Стривайте, я хочу влаштувати так, щоб усі ми здобули з цього якнайбільше втіхи. *(Кожен робить те, що велить йому Дольмансе.)* Огюстен хай ляже на краю ліжка, Ежені примоститься на ньому, і, поки я гратимуся з нею в содомську гру, я тертиму її лоскотунчика розкішною голівкою Огюстенового живуна, який має поки що утриматись і не вивергати сімені. Наш дорогий шевальє, який, не кажучи ні слова, тихенько розігріває себе, дослухаючись до нашої розмови, примоститься на плечах Ежені й підставить свої гарненькі сідниці моїм поцілункам. Водночас я збуджуватиму його спіднизу. Тобто, загнавши свого інструмента в гепу, я матиму в кожній руці по живчику. А щодо вас, пані, то я вже виступав у ролі вашого чоловіка, тепер виступіть ви в ролі мого; для цієї мети одягніть найбільшого штучного члена, який у вас знайдеться. *(Пані де Сент-Анж відкриває скриню, наповнену цими предметами, і наш герой вибирає найстрахітливішого.)* Чудово! Як повідомляє номер, що на ньому стоїть, він має чотирнадцять дюймів завдовжки і десять у обхваті; застебніть цей пристрій на своїх стегнах, пані, і нагородіть мене могутніми поштовхами.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Правду кажучи, Дольмансе, ви збожеволіли. Я покалічу вас цією штукою.
ДОЛЬМАНСЕ. Не бійтеся. Пхайте його вглиб, проникайте в мене, мій ангеле; я не стану наколювати любу Ежені, поки ваш велетенський член не залізе в мою гепу більш як наполовину!.. Він там! Він там, нехай йому чорт!.. О, я почуваю себе на сьомому небі!.. Не жалій мене, моя красунечко!.. Ежені, будь готова, я занурюся в тебе без попередження... О, яка ж вона гарна, твоя мила гепочка!
ЕЖЕНІ. Ох, друже, ти мене роздираєш... Підготуй принаймні вхід.
ДОЛЬМАНСЕ. І не подумаю цього робити! Я втратив би половину втіхи, якби зайнявся такими дурницями. Згадай про наші принципи, Ежені,— я дбаю тільки про власну втіху. Зараз ти жертва, а я кат... А недавно було навпаки... Ох, чорт, він заліз...
ЕЖЕНІ. Ти мене вб'єш!
ДОЛЬМАНСЕ. Ой, він уже на дні!
ЕЖЕНІ. Тепер роби зі мною, що хочеш,— він там! Я більш нічого не відчуваю, крім насолоди!..
ДОЛЬМАНСЕ. Як любо мені терти оцим здоровенним прутнем по лоскотунчику невинниці!.. Шевальє, підстав мені зручніше свою гепу!.. Я добре розминаю твого приятеля, розпусний гультяю?.. А ви, пані, трахайте мене, трахайте вашу шльондру... Авжеж, я почуваю себе шльондрою і хочу нею бути... Ежені, доходь, мій ангеле, доходь!.. Огюстен уже не витримав і випустив сік. Шевальє теж, а зараз бризне і мій... ще мить — і... Ежені, воруши сідницями, здавлюй мого молодця; зараз я наллю в тебе чогось гарячого... Ох, триклятущий боже!.. Ох, помираю! *(Відвалюється від Ежені, вся «система» розпадається)*. Гляньте, пані, на вашу юну розпусницю. Ось вона лежить, уся залита сім'ям; біля входу до її пуцьки ціла калюжа. Збуджуйте її, сіпайте її лоскотунчика, мокрого від сперми. Це одна з найсолодших утіх, які може пережити жінка!
ЕЖЕНІ *(зривається і тремтить)*. Ох, любонько, яка то справді буде солодка втіха!.. Ох, золотко, я згораю від хоті! *(Прилаштовуються)*.
ДОЛЬМАНСЕ. Шевальє, тобі ми доручаємо забрати цноту в цієї чарівної дитини. Сестра тобі допоможе — і мала шельма зомліє в твоїх обіймах. А мені підставиш сідниці. Я наколю тебе, а Огюстен тим часом трахне мене. *(Розташовуються)*.
ШЕВАЛЬЄ. Тобі зручно буде отак?
ДОЛЬМАНСЕ. Задери гепу вище, любий. Отак... Я тебе без підготовки, шевальє...
ШЕВАЛЬЄ. Ет, роби, як знаєш. Хіба зможу я відчути щось, крім насолоди, коли занурюся в лоно цієї знадливої дівчини? *(Цілує її і підготовляє, обережно розтуляючи пальцем губенята, а тим часом пані де Сент-Анж грається з лоскотунчиком Ежені)*.
ДОЛЬМАНСЕ. Щодо мене, любий, то будь певен, з тобою я дістану куди більше втіхи, ніж дала мені Ежені. Існує велика різниця між чоловічою гепою і дівочою!.. Наколюй же мене, Огюстене! Чого зволікаєш?
ОГЮСТЕН. А того, пане, що він оце побував біля входу до любої пташечки і все випустив, а ви хочете, щоб він уже піднявся на вашу сраку, а не така вона вже й гарна, бігме!..
ДОЛЬМАНСЕ. Ох, ти ж і йолоп! А втім, чого я нарікаю? Це ж закон природи: кожен проповідує за свого святого. Запихай його, запихай, дурнику... А коли здобудеш трохи більше досвіду, ти мені скажеш, чи варті гепи пуцьок, чи ні... Ежені, потурбуйся про шевальє, адже він готується тобі догодити. Кожен дбає тільки про себе — маєш рацію, люба розпуснице; але розворушиш його в інтересах своєї ж таки насолоди, щоб він якнайліпше обробив твою цілину.
ЕЖЕНІ. Так, так, я його приголублю, я його поцілую... ой, я втрачаю голову!.. Ой! Ой! Ой!.. Ой, друзі! Не можу більше, не можу!.. Пожалійте!.. Я помираю... я доходжу!.. Ох, прокляття! Я в нестямі, я сама не своя!..
ДОЛЬМАНСЕ. Щодо мене, то я повівся розважливо. В цій гарненькій гепочці я хотів лише розігріти свого інструмента, а той сік, який там розігрівся, я зберіг для пані де Сент-Анж. Ніщо так не розважає мене, як почати справу в одній гепі, а закінчити — в іншій. Ну, шевальє, ти, я бачу, готовий до нападу... Зривай віночок!..
ЕЖЕНІ. Ой ні, в ім'я неба, ні! Я не хочу, щоб це зробив він, я помру! У вас, Дольмансе, він менший, і благаю вас, заклинаю, зробіть ви мені цю операцію!
ДОЛЬМАНСЕ. Неможливо, ангеле мій. Я ніколи в своєму житті не запихав прутня в пуцьку! В моєму віці починати пізно, звільніть мене від такої ганьби. Ваша цілина належить шевальє, тільки він гідний її обробити. Не відбираймо в нього його законне право.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Відмовитися зірвати віночок... І з якої дівчини — такої свіжої, такої гарненької... Я не помилюся, коли скажу, що такої красуні, як моя Ежені, не зустрінеш у всьому Парижі! Який сором, пане!.. Ось що означає занадто чіплятися за свої принципи!
ДОЛЬМАНСЕ. Не так уже й сильно я за них чіпляюся, пані, бо чимало з моїх однодумців нізащо не погодилися б вас наколоти... Я ж це зробив і зроблю знову; отже, дарма ви мені дорікаєте, що я фанатик своєї віри.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. В такому разі — за діло, шевальє! Але будь обережний; подивись, у яку маленьку дірочку маєш ти пропхати свого кия! Чи може бути таке співвідношення між вмістом і вмістилищем?
ЕЖЕНІ. О, я помру від цього, неодмінно помру... Але мені так хочеться, щоб мене трахнули, і я готова на будь-який ризик, я подолаю страх... запихай його, мій лютий, запихай! Я тобі віддаюся.
ШЕВАЛЬЄ *(тримаючи в руці свого настовбурченого прутня)*. Хай буде так! Він повинен туди пропхатися... Сестро і Дольмансе, тримайте її за ноги... О, прокляття, як це буде нелегко!.. Та хай навіть мені доведеться проткнути її наскрізь, роздерти, я проведу її крізь це випробування, клянуся чортом, що проведу!
ЕЖЕНІ. Обережно, обережно, мені болячe!.. *(Вона кричить, сльози котяться по її щоках...)* Рятуйте, рятуйте! Ох, люба подруго... *(Пручається.)* Ой, не хочу, щоб він пропихався!.. Я волатиму пробі, якщо ви мене не облишите!..
ШЕВАЛЬЄ. Кричи хоч лусни, мала шельмо, а він туди пропхається, кажу тобі, що пропхається, хай навіть ти

вріжеш дуба!
ЕЖЕНІ. Яке варварство!
ДОЛЬМАНСЕ. Ет, розтуди його так! Хіба до делікатності, коли в тебе стоїть?
ШЕВАЛЬЄ. Тримайте її міцніш!.. Він уже там!.. Він пройшов, нехай мене чорти візьмуть! Ох, і клятуща цнота! Погляньте, скільки крові, як вона цебенить!
ЕЖЕНІ. Пхай його, тигре, пхай!.. Роздери мене, якщо хочеш, тепер мені все одно!.. Поцілуй мене, катюго, я тебе обожнюю!.. О, тепер зовсім не те, коли він пропхався. Я забула про біль... Як жаль мені тих дівчат, котрі відбиваються від таких атак!.. Якої втіхи вони зрікаються, боячись витерпіти невеличкий біль! Пхай його, пхай! Ой, шевальє, я доходжу!.. Зроси своїм сім'ям рани, яких ти мені завдав... Запхай його в найглибшу глибінь... Ой-ой! Втіха перемагає біль!.. Ой, зомлію!.. *(Шевальє вивергає сперму; поки він грав Ежені, Дольмансе пестив йому гепу та яйця, а пані де Сент-Анж погладжувала лоскотунчика Ежені. Поза розпадається.)*
ДОЛЬМАНСЕ. Я вважаю, що поки шлях відкритий, мала пустунка повинна негайно віддатись і Огюстенові.
ЕЖЕНІ. Огюстенові! Таж у нього довбня, а не член!.. І негайно? Я ж уся в крові!.. Чи ви хочете мене вбити?
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Поцілуй мене, моє золотко... Мені тебе жаль... Але вирок ухвалено. Він не підлягає оскарженню, моя люба. Ти повинна піддатися.
ОГЮСТЕН. Це правда? Я вже готовий! Щоб пограти таке файне дівчатко, я б і до Рима пішки дійшов, нехай мене чорти візьмуть, якби не дійшов!
ШЕВАЛЬЄ *(обхопивши руками велетенський інструмент Огюстена)*. Ну ж бо, Ежені, ти тільки глянь, як він настовбурчився... Хіба він не гідний прийти на зміну моєму?
ЕЖЕНІ. Ой небо, який страшний вирок!.. Ви хочете мене вбити, тепер мені ясно!..
ОГЮСТЕН *(хапаючи Ежені в обійми)*. Ой ні, мамзель, нічого не буде. Від цього ще жодна жіночка не вмирала.
ДОЛЬМАНСЕ. Одну хвилинку, парубче, одну хвилинку: треба, щоб вона підставила мені гепку, поки ти її трахатимеш... Ага, отак. Ходіть сюди, пані де Сент-Анж: я вас обіцяв наколоти, і я дотримаю слова; але прилаштуйтеся так, щоб, граючи вас, я мав змогу відшмагати Ежені. А шевальє тим часом хай запхає свого дрюка в мою гепу.
(Розміщуються.)
ЕЖЕНІ. Ой, ой, він мене роздере!.. Обережніше, обережніше, телепню!.. Ой, звірюка!.. Пропихається!.. Ох, бандит, він уже там!.. Весь у мені!.. Ой, умираю!.. Ох, Дольмансе, як боляче ви шмагаєте!.. Мої сідниці горять, та й усередині вогнем пече!..
ДОЛЬМАНСЕ *(шмагаючи то однією рукою, то другою)*. Ось маєш, мала пустунко, ось маєш! Це тобі допоможе гарнесенько дійти. Як вправно ви лоскочете її, пані де Сент-Анж... як, мабуть, ваш ніжний пальчик пом'якшує муки, що їх ми з Огюстеном їй завдаєм!.. А ваша дірочка стискається... Так, так, пані, бачу, ми з вами дійдемо разом... О, яка божественна втіха отак трахатися між сестрою і братом!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ *(до Дольмансе)*. Шпокай мене, любчику, шпокай! Ох, ніколи не було мені так любо!
ШЕВАЛЬЄ. Поміняймося, Дольмансе. Витягуй скоренько прутня з сестриної гепи і вставляй його в гепочку Ежені, хай і вона спізнає насолоду «між двома»; я пропхаюся замість тебе в гепу сестри, а вона тим часом полоскоче тобі зад дубцями, якими ти закривавив сідничкиЕжені.
ДОЛЬМАНСЕ *(роблячи, як йому запропоновано)*. Я згоден... Скажи, друже, хто б зумів помінятися місцями швидше, ніж ми?
ЕЖЕНІ. Двоє на одну мене, о праведне небо!.. Я тепер не знаю, кого слухати — мені й одного вистачило б! Ой, ой! Скільки соку вичавлять з мене ці двоє втішальників!.. Уже тече... Якби не це солодке відчуття, я б, мабуть, віддала Богові душу... Що, що?.. Ти мене наслідуєш, моя люба?.. Ох і лається, шельма!.. Дольмансе, доходь... доходь, любий... Цей брутальний селюк залив мене сім'ям... Він пропхався на саме дно... Ох, мої втішальники!.. Двоє водночас — ой, ой, ой!.. Нехай мій сік, друзі, зіллється з вашим сім'ям. Я знищена... *(Поза розпадається.)* Ну як, люба подруго, ти задоволена ученицею? Я вже справжня хвойда, чи не так?.. Це ви довели мене до такого... Ой, як ви мене розбуркали!.. Ох, мені голова йде обертом! Зараз би лягла навіть посеред вулиці — і хай мене трахають!..
ДОЛЬМАНСЕ. Яка ж вона тепер гарна!
ЕЖЕНІ. Я вас зневажаю, ви мене знехтували!..
ДОЛЬМАНСЕ. Хіба я міг піти супроти власних переконань?
ЕЖЕНІ. Гаразд, я вас прощаю, адже я повинна шанувати засади, на яких стоїть розпуста. Як я можу їх не визнавати, я, що віднині не уявляю свого життя без лиходійства? А тепер сядьмо й погомонімо трохи; я геть виснажена. Навчайте мене далі, Дольмансе, і розкажіть що-небудь цікаве, аби я трохи оговталася після надуживань, у які ви мене затягли. Заспокойте моє сумління. Підбадьорте мене.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Це справедливо. Після практичних занять треба дати трохи теорії, тільки так наша учениця здобуде повну освіту.
ДОЛЬМАНСЕ. Ну гаразд! Замовляйте тему лекції, Ежені.
ЕЖЕНІ. Мені хотілося б знати, яку роль в управлінні державою відіграють звичаї і як вони впливають на дух нації.
ДОЛЬМАНСЕ. Хай мене чорти вхоплять! Сьогодні вранці, виходячи з дому, я купив у палаці «Егаліте» брошуру, котра, якщо вірити заголовку, має дати відповідь на ваше запитання... Вона щойно з-під друкарського верстата.
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Подивимося. *(Читає.)* «Французи, зробіть ще одне зусилля, якщо ви хочете бути республіканцями». Мушу сказати, заголовок досить-таки незвичайний. Він багато обіцяє. Шевальє, у тебе голос, як орган, прочитай нам цю річ.
ДОЛЬМАНСЕ. Або я помиляюсь, або ми знайдемо в ній вичерпну відповідь на запитання Ежені.
ЕЖЕНІ. Безперечно, знайдемо!
ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Вийди, Огюстене. Це не для тебе. Але будь поблизу. Як тільки подзвонимо, заходь.
ШЕВАЛЬЄ. Починаю.

P. S. Шевальє починає, та нам, на жаль, час прощатися з героями «Будуарної філософії». Повністю цей роман вийде окремою книгою у «Бібліотеці Леля», яка розповсюджується по передплаті та у роздріб. Нині редакція приймає тільки колективні заявки (не менше 100 примірників) — і від організацій, і від громадян. До нових зустрічей з Маркізом де Садом!

З французької переклав Віктор АНДРІЄЦЬ

Фото Якова ШУБІНА

Микола ВОРОБЙОВ

* * *

Пестячи розквітлі троянди
і нерозквітлі горбики
із рожевими шпилями,
відчуваю,
яка тонка одіж
на тілі молодої жінки.

Фото Якова ШУБІНА

ЯК ПРИБОРКАТИ МУЖЧИНУ

Попри свій природжений оптимізм, із сумом мушу констатувати, що далеко не кожній жінці щастить зустріти відважного й привітного мужчину, котрий почне упадати за нею. Тобто зробить перший крок назустріч коханню. Прикро, але таких чоловіків обмаль. Повторюю — обмаль! Навпаки, сучасний спосіб життя виробив особливу породу чоловіків, які навіть на запитання: «Котра година?» — відповідають: «Мушу подумати». Годі вже й казати про хоч якусь там ініціативу з їхнього боку.

Звісно, можна було б і плюнути у бік таких чоловіків і зосередитися на очікуванні чарівного Принца, котрий от-от в'їде на білому коні й з першого погляду впізнає в тобі справжню Попелюшку. Звісно, можна. Але не раджу, бо кількість білих коней невпинно зменшується. Не кажучи вже про принців.

Тому відклади убік мокру від сліз хустину — вона тобі зараз нічим не зарадить, збережи її для чергової серії багатих, які теж плачуть,— і візьми у руки ініціативу.

Це зовсім не так складно, як здається на перший погляд. Адже ти маєш значні переваги у справі приборкання чоловіків. Згадай: практично всі мужчини давно звикли, що з самісінького дитинства ними керують і командують саме жінки. Спочатку маленький мужчина мусить поводитись так і тільки так, як подобається його мамі. Потім — вихователці з дитсадочка. Згодом — учительці в школі, бо ж у сучасних школах чоловіків не густо. Чи не звідси, до речі, походять той острах і недовіра, з якими вже дорослі мужчини ставляться до жінок, як гадаєш?..

Утім, це зовсім окрема тема. А тепер ти просто мусиш усвідомити, що підкорятися, слухатись і вгадувати найменші бажання жінок сучасний мужчина навчається ще з пелюшок. І саме це надає тобі можливість користуватися певними стереотипами у попередній обробці цілком беззахисного перед тобою мужчини. Крім того, навіть наукою доведено, що таке виховання маленьких чоловіків (мати — вихователька — учителька) формує приблизно однаковий тип поведінки у різних

ХРАМ ДІВОНІЇ

10 ПРАВИЛ ДЛЯ ЖІНОК, ЯКІ ПРАГНУТЬ МАТИ ХОРОШУ СІМ'Ю

1. Не вважай, ніби професія, кар'єра і громадський престиж замінять тобі сім'ю і дітей. Хоч як важко, але треба навчитися поєднувати їх. І хоча для тебе на першому місці, напевне, стоять духовні цінності й потреби, не забувай, що ти жінка і мусиш приділяти необхідну увагу своїй зовнішності, одягу і всім іншим атрибутам жіночості.

2. Хороша сім'я не падає з неба, не складається сама по собі. Вона, як і будь-яке людське творіння, вимагає величезних і постійних зусиль, уваги і вмінь. Причому значно більших від жінки, ніж від чоловіка.

3. У разі сварки, чвар, розладу шукай вину перш за все в самій собі, а вже потім в чоловікові. Чужі недоліки завжди помітніші, ніж свої власні, людина звичайно поблажливіша до себе. Як би сильно ти не ображалася його вчинком або ж конкретною поведінкою, не поспішай реагувати, висипати на нього свої образи. Зачекай, спробуй заспокоїтися. Зопалу можна наламати дров і наробити непоправних помилок.

4. Старайся постійно знаходити позитивні риси в характері і зовнішності чоловіка і по можливості частіше говорити йому про них. Чуючи про свої достоїнства і здібності, він підсвідомо прагнутиме стати кращим. Не втрачай нагоди після акту кохання тактовно підкреслити, як добре тобі з ним. Похвала потішить чоловіче самолюбство (а це — найвразливіше місце будь-якого мужчини) і зміцнить його прихильність до тебе. В той самий час подібні зізнання стимулюють його, заряджають енергією.

5. Не варто завжди бути невдоволеною, похмурою, хникати. Похмура, тужлива дружина викликає у чоловіка відчуття особистої провини, але дуже швидко набридає, а це скоро позначиться на атмосфері в сім'ї і особливо на психіці дітей. Розуміємо, що ти маєш приводи для подібного настрою, але повір, що і твій чоловік має безліч турбот і своїх чоловічих проблем. Не забувай, що той, кого ти сьогодні, можливо, бачиш у негативному світлі, кому ти готова адресувати цілу купу дорікань і негативних епітетів, ще донедавна викликав твоє захоплення. Ще вчора ти прагнула завоювати його прихильність, ти обрала його серед усіх інших мужчин, і ви насправді надзвичайно підходите одне одному.

6. Якщо у тебе (вибач, але все буває!) раптом виникне флірт із співробітником, колегою або іншим мужчиною, не дозволяй йому поширитися і поглибитися до серйозного захоплення. Це спричинить тобі зайві страждання і принесе знервованість у твоє і без того напружене життя. Крім того, попри всі беззастережні на даному часі достоїнства, новий об'єкт навряд чи кращий і досконаліший за твого чоловіка. Якби у тебе була можливість узнати його ближче, ти безперечно знайшла б у нього серйозніші недоліки в порівнянні з тими, до яких ти вже звикла.

7. Старайся прищепити дітям любов і повагу до батька. Не намагайся обов'язково перемогти його в боротьбі за дитячу любов. Будь великодушною. Запам'ятай: діти — завжди твої, це його позиція достатньо вразлива. Поважай його батьків, незважаючи на їхні якості або ставлення до тебе.

8. Не приймай сама якихось важливих рішень, які мають життєве значення для всієї сім'ї. Обговорюй з чоловіком ці рішення — адже навіть у тому випадку, коли ви приймете твою пропозицію, у нього залишиться враження, що він брав участь у розв'язанні проблеми, що ти дорожиш його думкою.

9. Не давай волю своїм ревнощам, хоча й не варто припускатися протилежної крайності, демонструючи байдужість. І перше, і друге погано позначиться на стосунках з партнером. Знай: варто тобі виявити завелику ревність чи, навпаки, цілковиту байдужість, з часом він відповість тобі негативною реакцією, яку ти цілком заслужила. Старайся бути оптимісткою. Свідомо жени від себе меланхолію і песимізм.

10. Все, що сказано вище, зовсім не означає, що ти маєш стати рабинею Ізаурою в сім'ї, придушувати власну гідність або відмовитися від критичних поглядів на речі. Ні, ні в якому разі. Виявляй їх, вимагай того й од чоловіка, але завжди — із тактом і відчуттям міри. І, найголовніше — з великою любов'ю.

чоловіків. Не кожна з особливостей поведінки притаманна тому чоловікові, на котрого ти поклала око, але майже всі вони притаманні більшості чоловіків.

Залишається тільки вивчити ці особливості й з'ясувати, які з них підходять до «твого» чоловіка:

— Він переконаний у своїй неповторності й унікальності.

— Він хоче, щоб його вважали Казановою, і від природи схильний до полігамії, але можна привчити його залишатися з однією жінкою.

— Він надає перевагу хорошому подружньому життю перед власним холостякуванням, але його не радує процес шлюбної церемонії.

— У нього сильно розвинене почуття власника щодо подруги, і він готовий будь-що втримати її.

— Він навчений слухатись жінок, починаючи з власної матері.

— Йому більше подобається, коли його хвалять, а не критикують, та в принципі він готовий і до критики.

— У душі він залишається дитиною.

— Він має маску для товариства, яка відрізняється від його справжньої поведінки.

— Він прагне жити згідно з правилами та звичаями свого кола.

— Він може повірити в існування надприродних сил.

— У багатьох відношеннях він відчуває власну неповноцінність у порівнянні з іншими чоловіками і постійно думає про це.

— Звичайно він намагається виглядати кращим за своїх колег, приятелів і начальників, навіть якщо його становище чи успіхи аніскільки не більші.

— Він працює, щоб заробити собі на життя.

— Він любить спорт, йому подобається брати участь у змаганнях або бути вболівальником.

— Він хоробріший за свою подругу і захищатиме її від нападу чи іншої небезпеки.

— Коли він хворіє, то любить, щоб ним опікувалась жінка.

— У найважчі хвилини він стає безпорадний, мов дитя.

— Йому подобається говорити про себе.

— Рано чи пізно йому захочеться мати дітей.

Тепер спробуй прочитати кожний з цих пунктів з запитальною інтонацією і дати відповідь: стосується це «твого» мужчини чи ні? Якщо так, неважко зрозуміти, яким чином спрямувати притаманні чоловікові риси поведінки у свій бік. Тобі легше буде передбачати його вчинки і керувати ними.

Тільки не варто, володіючи цими знаннями, ставати одразу гордовитою і пихатою, мовляв: «Ага, начувайтесь, хлопці! Зараз я як застосую все, що про вас знаю!..»

Нічого хорошого з цього не вийде, хіба що налякаєш бідолашного чоловіка до смерті. А він і без того не відзначається видатною сміливістю, особливо коли треба підійти до жінки, яка йому справді подобається. Йому значно легше почати розмову з тою, кого він вважає менш привабливою і бажаною. Тому що він боїться, що йому відмовить приваблива, а це вельми суттєвий чоловічий страх. Врахуй!

А врахувавши, стань привітною, доброзичливою до всіх чоловіків. Усіх! Навіть до тих, хто, на твою думку, і не заслуговує на увагу. І ось чому: звичайнісіньке «Привіт!» або «Як ся маєте?», промовлене з посмішкою і сердечно, миттєво відлуниться чуткою про твою товариськість і приязність. А відтак — і чоловікам буде легше підійти до тебе, якщо очі промовляють: «Завжди рада вас бачити!» І тоді ти несподівано зрозумієш, що поблизу тебе раніше кружляло багато приємних чоловіків, які просто побоювалися підійти до тебе, бо надто вигляд мала неприступний. Зате зараз!.. Ух!..

І теж одразу скажу «ух!». Тільки усміхнись мені!

ЛЕЛЬ-порадник

СЕКСУАЛЬНИЙ АПЕТИТ

У житті мені досить часто доводиться чути слова на кшталт: «Вона дуже сексуальна», або: «Той хлопець — просто сексуальний маньяк!», чи: «Я абсолютно не сексуальний». Насправді ж без підказки психологів вельми складно визначити власний сексуальний апетит. До того ж, як я неодноразово повторював, у цій царині надзвичайно складно визначити, що є «норма», а що вже виходить за її межі.

Тому-то і хочу запропонувати вам скористатися тестом англійського психолога В. Коулмана. Сподіваюсь, він допоможе хоча б визначити ваші власні сексуальні можливості і потреби. Отже, дайте відповідь «так» або «ні» на запропоновані запитання.

1. Ви маєте секс хоча б раз на день?
2. Чи могли б ви жити цілком щасливо, якби взагалі не мали сексу?
3. Ви кохаєтесь тільки в тому випадку, коли цього хоче ваш партнер?
4. Вам подобається одягати красиву нижню білизну?
5. Чи прагнете ви спеціально збудити свого партнера, перш ніж зайнятися сексом?
6. Чи подобається вам експериментувати і вдаватися до нових сексуальних позицій?
7. Вас приваблюють порнографічні журнали?
8. Чи дивитесь ви порнографічні фільми?
9. Чи погодилися б ви піти на оргію, якби вас туди запросили?
10. Чи коли-небудь займалися ви сексом з людиною, з якою тільки-но познайомились?
11. Чи відчуваєте ви бажання мати різних сексуальних партнерів кожної ночі?
12. Чи є для вас секс найважливішим задоволенням у житті?
13. Чи турбує вас, що ви забагато думаєте про секс?
14. Думаєте ви про секс хоча б раз на день?
15. Чи складно вам підтримувати платонічні стосунки з представниками протилежної статі?
16. Більшість ваших снів стосуються сексу?
17. Обираючи одяг, чи думаєте ви про те, щоб привернути увагу представників протилежної статі?
18. Чи часто ви фліртуєте?
19. Хоч колись вам доводилось уявляти, що ви кохаєтеся з друзями або знайомими?
20. Чи мрієте ви про те, щоб вашими сексуальними партнерами були знамениті люди?
21. Чи вважаєте ви, що секс без кохання не має сенсу?
22. Чи доводилось вам боротися з собою, аби притишити думки про секс?
23. Хотіли б ви побачити, як ваш партнер кохається з кимось іншим?

ПОЛІЧІТЬ ОЧКИ. Кожна позитивна відповідь дає 1 очко, кожна негативна — 0. Однак у запитаннях №№2, 3 і 21 все навпаки: позитивна відповідь — 0, негативна — 1 очко.

А тепер інтерпретуємо ваші відповіді.

Ви набрали 23 очка: Вибачте, але ви повноцінний, цілковитий і беззастережний сексуальний маньяк.

Від 15 до 22 очок: Ви маєте дуже сильний сексуальний потяг, сексуальний апетит ваш вельми високий. Небагато є в світі речей, які приваблюють вас більше, ніж секс. Усі інші проблеми — праця, сім'я, хоббі — як правило, набувають для вас другорядного значення.

Від 3 до 14 очок: Ви маєте досить сильний сексуальний потяг, відтак і кохання у вашому житті відіграє важливу роль. Одначе звабити вас на випадковий секс зовсім не просто.

Якщо у вас 2 або менше очок: Ваш сексуальний апетит вельми слабкий. У житті є для вас речі, значно важливіші за секс. Тому-то вам без ускладнень вдається стримувати сексуальні інстинкти. Хоча, чесно кажучи, постійний контроль за собою може зашкодити вам у подружньому житті.

САМООБОРОНА– ДЛЯ ЖІНОК

Починаючи з другого цьогорічного номера, я знайомив вас з порадами й уроками досвідченого полісмена й інструктора Норберта Мертенса. Раніше ми вже казали про те, що запобігти небезпеці значно простіше, ніж боротися з насильником. Однак досвід доводить, що жінки мають «хист» не розпізнавати злочинця. Тому-то й поговоримо сьогодні на тему:

НАСИЛЬНИК І ЙОГО ЖЕРТВА

Насильство, передусім згвалтування, часто є вбивством жіночої душі, тому що воно згубно впливає на психіку і позначається на соціальному статусі жінки. Наслідки насильства — сплюжена честь, вимушена вагітність і страх на все життя.

«Насильник — старший, брутальний незнайомець у темному пальті з дешевої тканини, у капелюсі з пошарпаними крисами, неголений, пітнявий. Жертву він підстерігає вночі в темному парку, гвалтує її і вбиває. Починає з ексгібіціонізму, а закінчує сексуальним убивством».

Отака думка існує в нашому суспільстві, але вона абсолютно хибна. Доведено, що максимум одна третина всіх згвалтувань відбувається після нападу. Більшість жінок, що постраждали, були і раніше знайомі із злочинцем. Часто жінка сама приходила туди, де згодом стався злочин. Після відвідування кафе або дискотеки, часто — після пиятики, жінка дозволяла чоловікові деякі вільності чи навіть сама провокувала їх. Коли це виходило за межі дозволеного, починався «наступ». Закохана пара перетворюється на пару «злочинець — жертва».

За статистикою Федерального поліцейського управління, 73,1% насильств мали місце в квартирі жертви або злочинця, і 90,8% гвалтівників раніше знали своїх жертв або навіть мали їх за родичів.

ОДНА ДРУЖИНА ДЛЯ ВОСЬМИ ЧОЛОВІКІВ

Багаті мешканці Гімалайських гір дотримуються багатожонства, і їхні гареми переповнені невільницями. Зате всі решта дотримуються іншої системи й беруть одну жінку для вісьмох чоловіків, бо там дівчина коштує від 60-и до 80-и пар, а бідному не під силу купувати такий дорогий товар.

«Кіевскихъ губернскихъ вѣдомостей отделъ второй», Кіевъ, 1846, № 1.

ГРІХОВНИЙ МУЗЕЙ

Мало кому відомо, що Паризька національна бібліотека має чудову колекцію еротичної літератури. Історія походження цього своєрідного гріховного музею дуже цікава. Заснований він на початку дев'ятнадцятого століття, коли в одній з кімнат національної бібліотеки почали складати всі вилучені властями книжки непристойного змісту. За довгі роки бібліотека збагатилася сотнями й тисячами примірників усіма мовами. Серед них є рідкісні оригінальні видання. Тепер ця колекція така багата, що згрупована по країнах. Для публіки вона не відкрита, а бачити її можна лише з дозволу директора національної бібліотеки.

«Всемірная панорама» (Еженедельный иллюстрированный журналъ для семьи), С.-Петербургъ, 1914, № 11

ВЕСНЯНІ КЛОПОТИ

Навряд чи я когось ошелешу, заявивши, що чоловікам подобаються гарненькі жіночки,— ви це й без мене знаєте. (Нагадаю тільки, що ідеальної вроди не існує, натомість ніщо так не прикрашає жінку, як доброзичлива посмішка і добрий гумор).

Одначе саме ранньої весни бути такою «гарненькою» стає дещо складніше. Організм за зиму втомився, занудьгував без вітамінів. На лобі й біля вух з'являються якісь прикрі прищики, шкіра на обличчі лущиться, аж хочеться роздерти її до крові. Про колір шкіри годі й згадувати — торішній сніг...

Весна! То вона так впливає на жінок. А проте, як вплинути на весну і поліпшити своє самопочуття, розповідає польський косметолог Софія Вендровська.

Відвар з меду й липового цвіту

Після того, як ти вмилася і просушила шкіру, візьми ватний тампон і змочи його у відварі з липового цвіту з крапелькою меду. Відвар приготуй таким чином: у півсклянки окропу вкинь пригорщу липового цвіту. Накрий склянку блюдцем і зачекай 15 хвилин, потім додай на кінчику чайної ложечки меду, і рідина готова.

Такий відвар очищує шкіру, робить її пружнішою і ніжнішою, запобігає лущенню. Рясно змочи шкіру цим відваром (не забудь шию) і посидь так декілька хвилин. Склянку з відваром сховай у холодильник і вранці наступного дня скористайся відваром ще раз, а ввечері зроби новий.

Через 4–5 днів шкіра поліпшиться.

Маска з трав

Ранньої весни наполегливо рекомендую тобі раз на тиждень робити маску з трав. Готуватимеш її так: береш

- 2 ложки сушеної ромашки,
- 2 ложки липового цвіту,
- 2 ложки лаванди,
- 1 ложку шавлії.

Все це поклади у порцелянову ступку і дрібно потовчи. Потім заллєш окропом, щоб вийшла досить густа каша. Закрий її на хвилину кришкою, щоб трави розпарилися, і теплу масу наклади на обличчя і шию, стараючись не наносити на повіки. Найліпше це робити дерев'яною лопаткою. Накрий маску листками лігніну і полеж так 20 хвилин. На очі поклади ватку, змочену у відварі шавлії, арніки або звичайного чаю.

Через 20 хвилин зніми залишки маски лопаткою і сполосни обличчя теплою водою. Потім, як завжди, довго миєш обличчя холодною водою.

Тому розповіді про «лютого дядька» чи «неголеного волоцюгу» не мають ніякого сенсу. Швидше доводиться побоюватися рідного дядька, сусіди, друга, знайомого тощо.

Для своїх занять на курсах самозахисту я вирізував з газет фотографії. На них зображено було вбивць і людей, котрі, ризикуючи життям, рятували жінок від смерті. Ці фотографії я демонстрував слухачкам курсів, не повідомляючи, хто є хто. Вони мали самі визначити сексуальних убивць і безстрашних героїв. Результат майже завжди був такий: рятівників називали сексуальними вбивцями, а вбивць — героями.

Було одне фото: вік близько 50, товстенький, голомозенький, доброзичливий на вигляд дядечко. Його неодмінно зараховували до рятівників жертв. Та цей «типовий батько сімейства» вчинив декілька сексуальних убивств.

Поштовх або удар ліктем

Удар вперед по верхній частині тулуба.

Удар назад.

Уколи пальцями

Застосувавши уколи пальцями, ви можете визволитися від захвату, щоб потім іншим прийомом обеззброїти суперника. Якщо вколоти великим пальцем, то противник може зазнати значних травм.

Укол пальцями в горло.

Укол пальцями (або великим пальцем) у пах, щоб звільнитися від захвату.

Удар або поштовх ногою

Ногу підняти і штовхнути вперед по прямій.

Якщо на нозі немає взуття, пальці треба підібрати, щоб не ушкодити їх.

Удар коліном

Удар коліном у ніс.

Удар коліном по статевих органах.

ЛЕЛЬ–захисник

РОЗМОВИ ПРО КОНТРАЦЕПЦІЮ

Наступна велика й цікава група протизаплідних засобів — це сперматоциди, або хімічні контрацептиви. Їх можна застосовувати ізольовано або ж у сполученні з іншими засобами, наприклад, паралельно з механічним або ритмічним методом. Механізм дії цих засобів полягає в токсичному впливі їх на сперматозоїди. Сперматоциди вводять у піхву за кілька хвилин до початку статевого акту у вигляді таблеток, кульок, паст, губок і тампонів.

Розглянемо найпоширеніші сперматоциди.

Лютенурин — суміш двох алкалоїдів, яку одержують з рослини *глечики жовті*. Виготовляється у вигляді таблеток, які вводять у піхву за 5 хвилин до статевого акту. Ефективність засобу — 90 відсотків.

Контрацептин Т містить у собі борну кислоту, танін та олію какао. Виготовляється у вигляді конусоподібних таблеток, вводиться у піхву за 5 хвилин до початку статевого акту. Ефективність — 90 відсотків.

Граміцидинова паста складається із спиртового граміцидину розчину молочної кислоти, емульгатора та дистильованої води. Пасту вводять у піхву спеціальним шприцем або на піхвовому тампоні. Разова доза — 5—6 г. Ефективність — 97—98 відсотків. Крім того, що паста добре зарекомендувала себе як контрацептивний засіб, вона також має і антибактеріальну дію.

Алкацептин — паста або піхвові кульки, основу яких складає піноутворююча речовина, яка адсорбує сперматозоїди. Ефект посилюється сперматоцидними хімічними речовинами. Засіб містить у собі борну й молочну кислоти, хінозол, виготовляється на жировій або желатиновій основі. Вводиться у піхву за 10—15 хвилин до статевого акту в положенні лежачи. Сідати та підводитись після цього не можна.

Трацептин — являє собою гідротартрат калію, який має сперматоцидну активність (унаслідок його здатності створювати кисле середовище в піхві).

Галаскорбін — містить у собі калієві солі аскорбінової та галової кислот, вводиться у вигляді таблеток.

Хлоцептин — містить хлорамін та піноутворюючу суміш. Виготовляється у вигляді таблеток.

Ви звернули увагу на те, що майже всі сперматоциди містять у собі ту чи іншу кислоту? Це пов'язане з тим, що життєздатність сперматозоїдів зберігається тільки у лужному середовищі. Кисле ж середовище згубно впливає на сперматозоїди. Тому до сперматоцидних засобів можна віднести й такі розчини, які використовуються для спринцювання:

розчин оцту (2 чайні ложки на 1 літр води);
розчин молочної кислоти (2 чайні ложки на 1 літр води);
розчин саліцилової кислоти (1 чайна ложка на 1 літр води);
слабкий розчин перманганату калію — марганцівки (1:10 000);
20–відсотковий розчин хлориду натрію (кухонної солі);
одновідсотковий розчин лимонного соку (1 лимон на 0,5 літра води).

Спринцювання піхви як самостійний метод контрацепції провадять одразу після статевого акту, користуючись спринцівкою або кружкою Есмарха, наповненою теплим (37—38°С) розчином будь–якого з названих сперматоцидів. Однак спринцювання сперматоцидними препаратами не можна вважати надійним методом контрацепції, оскільки закордонні дослідники вже через 90 секунд після статевого акту виявили в маткових трубах життєздатні сперматозоїди. Ефективність цього методу дорівнює приблизно 75 відсоткам.

Деякі жінки використовують для запобігання вагітності піхвові тампони, просякнуті розчинами сперматоцидів: їх вводять у піхву до статевого акту і вилучають після за нитку.

Враховуючи сперматоцидну дію лимонної кислоти, можна застосувати і такий метод контрацепції: скибочку лимона без шкірки прошивають ниткою і вводять за 5 хвилин до статевого акту в піхву. Потім її вилучають і роблять спринцювання.

До негативного боку застосування сперматоцидів слід віднести їхній подразнюючий вплив на слизову оболонку піхви: може з'явитися відчуття печіння, свербежу. Крім того, всі сперматоциди згубно впливають на природну мікрофлору піхви. В разі застосування цього методу важко говорити і про сексуальну гармонію, оскільки одразу після оргазму жінка мусить бігти до ванної і спринцюватися.

От, власне, і все про сперматоциди. Наступного разу ми поговоримо про найпопулярнішу зараз у світі групу протизаплідних засобів — гормональні контрацептиви і внутрішньоматкові засоби. Тож не забудьте придбати «Лель» № 5!

Даніїл

ПЕРЕШКОДА

Пронін сказав:
— У вас дуже гарні панчохи.
Ірина Мазер сказала:
— Вам подобаються мої панчохи?
Пронін сказав:
— О, так. Дуже.— І схопився за них рукою.
Ірина сказала:
— А чому вам подобаються мої панчохи?
Пронін сказав:
— Вони дуже гладенькі.
Ірина підняла свою спідницю і сказала:
— А бачите, які вони високі?
Пронін сказав:
— Ой, так, так.
Ірина сказала:
— Але ось тут вони вже закінчуються. Далі — вже гола нога.
— Ой, яка нога! — сказав Пронін.
— У мене дуже товсті ноги,— сказала Ірина.— А в стегнах я дуже широка.
— Покажіть,— сказав Пронін.
— Не можна,— сказала Ірина,— я без панталонів.
Пронін опустився перед нею на коліна.
Ірина сказала:
— Навіщо ви стали на коліна?
Пронін поцілував її ногу трохи вище панчохи і сказав:
— Ось навіщо.
Ірина сказала:
— Навіщо ви піднімаєте мою спідницю ще вище? Я ж вам сказала, що я без панталонів.
Але Пронін усе-таки підняв її спідницю і сказав:
— Нічого, нічого.
— Тобто як це так, нічого? — сказала Ірина.
Але тут у двері хтось постукав. Ірина швидко обсмикнула свою спідницю, а Пронін встав з підлоги і підійшов до вікна.
— Хто там? — запитала Ірина крізь двері.
— Відчиніть двері,— сказав різкий голос.
Ірина відчинила двері, і до кімнати ввійшов чоловік у чорному пальті та у високих чоботях. За ним увійшли двоє військових, нижчих чинів, з гвинтівками в руках, за ними увійшов двірник. Нижчі чини стали біля дверей, а чоловік у чорному пальті підійшов до Ірини Мазер і сказав:
— Ваше прізвище?
— Мазер,— сказала Ірина.
— Ваше прізвище? — запитав чоловік у чорному пальті, звертаючись до Проніна.
Пронін сказав:
— Моє прізвище Пронін.
— У вас зброя є? — запитав чоловік у чорному пальті.
— Ні,— сказав Пронін.
— Сядьте сюди,— сказав чоловік у чорному пальті, вказуючи Проніну на стілець.
Пронін сів.
— А ви,— сказав чоловік у чорному пальті, звертаючись до Ірини,— надягніть ваше пальто. Вам доведеться з нами проїхати.
— Навіщо? — запитала Ірина.
Чоловік у чорному пальті не відповів.
— Мені треба перевдягтися,— сказала Ірина.
— Ні,— сказав чоловік у чорному пальті.
— Але мені треба ще дещо на себе надягти,— сказала Ірина.
— Ні,— сказав чоловік у чорному пальті.
Ірина мовчки надягла свою шубку.
— Прощавайте,— сказала вона Проніну.
— Розмови заборонено,— сказав чоловік у чорному пальті.
— А мені теж їхати з вами? — запитав Пронін.
— Так,— сказав чоловік у чорному пальті.— Одягайтеся.
Пронін устав, зняв з вішалки своє пальто і капелюха, вдягнувся й сказав:
— Ну, я готовий.
— Ходімо,— сказав чоловік у чорному пальті.
Нижчі чини і двірник застукотіли підметками. Всі вийшли в коридор.
Чоловік у чорному пальті замкнув двері Ірининої кімнати й впечатав її двома рудими печатками.
— Дайош на вулицю,— сказав він.
І всі вийшли з квартири, гучно грюкнувши надвірними дверима.

1940

ЛЕКЦІЯ

ХАРМС

ПУШКОВ сказав:
— Жінка — це верстат кохання.
І тут же дістав по пиці.
— За що? — запитав Пушков.
Але, не одержавши відповіді на своє запитання, повів далі:
— Я думаю так: до жінки треба підкочуватися знизу. Жінки це люблять і тільки вдають, ніби вони цього не люблять.
Тут Пушкова знов ляснули по пиці.
— Та що ж це таке, товариші! Я тоді й говорити не буду,— сказав Пушков.
Але, зачекавши з чверть хвилини, повів далі:
— Жінка влаштована так, що вона вся м'яка і волога.

Тут Пушкова знову ляснули по пиці. Пушков спробував удати, ніби він цього не помітив, і вів далі:
— Якщо жінку понюхати...
Але тут Пушкова так сильно ляснули по пиці, що він схопився за щоку і сказав:
— Товариші, в таких умовах зовсім неможливо проводити лекцію. Якщо це й далі продовжуватиметься, я замовкну.
Пушков зачекав чверть хвилини і вів далі:
— На чому ми зупинилися? Ага! Так от. Жінка любить дивитися на себе. Вона сідає перед дзеркалом геть гола...
На цьому слові Пушков знов дістав по пиці.
— Гола,— повторив Пушков.
Лясь! — відважили йому по пиці.
— Гола! — крикнув Пушков.
Лясь! — дістав він по пиці.
— Гола! Жінка гола! Гола баба! — кричав Пушков.
Лясь! Лясь! Лясь! — дістав Пушков по пиці.
— Гола баба з ківшем у руках! — кричав Пушков.
Лясь! Лясь! — сипалися на Пушкова ляпаси.
— Бабин хвіст! — кричав Пушков, ухиляючись від ударів.— Гола черниця!
Але тут Пушкова вдарили з такою силою, що він зомлів і як підтятий повалився на підлогу.

12 серпня 1940 року

Переклав з російської
Роман МАРКОВЕЦЬ

Малюнки
Ігоря РОМАНЕНКА

ЩОДЕННИКОВІ НОТАТКИ

Я довго вивчав жінок і тепер можу твердити, що знаю їх на п'ять з плюсом. Передусім жінка любить, аби її помічали. Нехай вона стоїть перед тобою чи стане, а ти вдавай, ніби нічого не чуєш і не бачиш, і поводься так, ніби нікого й немає в кімнаті. Це страшенно розпалює жіночу цікавість. А цікава жінка здатна на все.
Я часом навмисне полізу до кишені з таємничим виглядом, а жінка так і вліпиться очима, мовляв, це що за таке? А я візьму й витягну з кишені навмисне якогось склянника. Жінка так і здригнеться з цікавості. Отже, виходить, і втрапила рибка до невода!
[1933 р]

Спостерігаю в перукарні страхітливих бабів. Пики безглузді, кривляться, хихотять. Жахливі баби!
[1934 р]

Однією з головних засад розходження людських шляхів є пристрасть до худих чи гладких жінок.
Незле було б у громадських садах виділити алейки для тихого гуляння з двомісними лавочками на відстані два метри одна від одної. На цих тихих алейках встановити такі правила:
1) На алейки заборонено вхід дітям, як самим, так і з батьками. 2) Заборонено всілякий галас і гучні балачки. 3) До чоловіка на лавочці має право сісти лише одна жінка, а до жінки лише один чоловік. 4) Якщо той, що сидить на лавочці, кладе на вільне сидіння руку чи який-небудь інший предмет, то підсісти не можна.
Виділити також алейки для одиночного гуляння, з кріслами на одну особу. Між кріслами кущі. Заборонено вхід дітям, галас, гучні балачки.
[1935 р]

Зле, коли в ляльки занадто тонкі ноги.
[1935 р]

От цікавезне відчуття на пляжі: поряд порожнє місце. Хто ляже? Чекаєш, але, звичайно, сусід виявляється нічим не цікавий.
21 липня. [1937 р]
Петропавлівський пляж

Що то квіти? У жінок між ногами пахне значно ліпше. І те й те природа, тому ніхто не сміє обурюватися з моїх слів.
[1937—1938 рр]

Кажуть, невдовзі усім бабам відріжуть дупи і пустять їх гуляти Володарською.
Неправда! Бабам дуп не різатимуть.
[1937—1938 рр]

Підійшов до вікна голяка. Навпроти в будинку, видно, хтось обурився, гадаю, це морячка. До мене ввалився міліціонер, двірник і ще хтось. Заявили, що я вже три роки обурюю мешканців у будинку навпроти. Я почепив фіранки.
Що миліш зорові: стара в самій сорочці чи молодий парубок, цілком голий? І кому в своєму вигляді неприпустиміше показатися на люди?
[20 березня 1938 року]

Переклала з російської Вікторія СТАХ

ЕРОТИКИ

Анатолій ПЕРЕРВА

***

Ти збулась, наче сон із вівторка на середу.
Карий коник іржав, і нога — в стремені.
І не хочу я знати, що буде попереду,
Доки ти — наді мною, зі мною, в мені.

Вірш незваний озветься синами і снами
І презирливо гляне в зіниці тупі.
І не хочу я знать, що зосталось за нами,
Доки я — над тобою, з тобою, в тобі.

ОСТАННЄ ОСІННЄ ТЕПЛО

По грані йдемо ми, по краю,
Над плесом крихким, наче скло.
І милує нас — чи карає? —
Останнє осіннє тепло.
Вже блискує в голосі іній,
Але ж за крайнебом — вогонь...
О чиста довершеність ліній
Шовкового тіла твого!
Поглянь, як проміння це грає,
І що нам — примарний Едем!
Немає дорожчого раю,
Ніж край, по якому ідем.
Не бійся, душа не вмирає —
Невидима, як НЛО.
...А птахи збиваються в зграї,
І милує нас — чи карає? —
Останнє осіннє тепло.

***

Такі подібні і протилежні —
Лід і багаття, вода й каміння —
Одне від одного ми незалежні,
І нас єднає нерозуміння.

Це непоправно — сьогодні, завтра...
Не розірвати жадані пута.
Невідповідний до віку захват
Сорокалітнього шалапута.

Циганці руку позолотили,
То й нагадала — сніг на калині...
Єдина втіха: нам пощастило,
Що нас єднає нерозуміння.

Микола СОРОКА

Я ЛЮБЛЮ ВІДПОЧИВАТИ БІЛЯ ДВОХ ХВИЛЯ ТВОГО МОРЯ ОСОБЛИВО КОЛИ ВОНО НЕСПОКІЙНЕ

З УСІХ МАТЕМАТИЧНИХ ФІГУР
Я ПЕВНО НАЙБІЛЬШЕ ЛЮБЛЮ
ТРИКУТНИК МАЙЖЕ ТАКИЙ
ЯК У ТЕБЕ КОЛИ Я ДО
ТОРКАЮСЬ ДО НЬОГО
ТИ БЛАГАЛЬНО ДИ
ВИШСЯ НА МЕНЕ
І В НЕСТЯМІ
ЗАПЛЮЩУЄШ
ОЧІ ЩОБ НЕ
БАЧИТИ
НІЧО
ГО
О

КОХАЮ... ОХАЮ... ПХАЮ... ХАЮ... АЙ

БУДНИК Андрій

BUDNICK Andrey

Із серії «ДИВНІ ПРИСТРАСТІ». Композиція № 1. 1992 р. Полотно, олія. 70×90 см. Всі роботи серії підписані та датовані з обох боків.

Диптих «ДО та ПІСЛЯ».1992 р. Полотно, олія. 63×75 см кожна. Підписані та датовані з обох боків.

Series «THE STRANGE PASSIONS». Composition № 1.1992. Oil on canvas. 70 by 90 cm. All works from series are signed, inscribed and dated on both sides.

Diptich «BEFORE AND AFTER». 1992. Oil on canvas. 63 by 75 cm each panel. Both panels are signed, inscribed and dated on both sides.

БУДНИК Андрій Вікторович

Народився у 1964 році. Живе і працює у м. Києві.
У 1991 році закінчив Український поліграфічний інститут.
У 1992 році закінчив Київський державний художній інститут.
Член Спілки художників України з 1992 року.
Роботи зберігаються в Українському музеї м. Нью-Йорка,
Музеї Лесі Українки м. Києва,
приватних колекціях Іспанії, Німеччини, США.

Із серії «ДИВНІ ПРИСТРАСТІ». Композиція № 2. 1992 р. Полотно, олія. 70×90 см.

Series «THE STRANGE PASSIONS». Composition № 2. 1992. Oil on canvas. 70 by 90 cm.

«ЖІНКА З БУБНОМ»; «ЖІНКА З ДУДКОЮ». 1992 р. Полотно, олія. 100×63 см кожна. Підписані та датовані з обох боків.

«WOMAN WITH TAMBOURINE»; «WOMAN WITH PIPE». 1992. Oil on canvas. 100 by 63 cm each panel. Both panels are signed, inscribed and dated.

BUDNICK Andrey

Born in 1964. Lives and works in Kiev.
Graduated from Ukrainian Institute of Printing Arts (1991)
and Kiev State Institute of Arts (1992).
Member of the Ukrainian Artist's Union (1992).
Works by the artist are in New York Ukrainian Museum,
Lesya Ukrainka Museum (Kiev) and private collections
in Spain, Germany, USA.

Із серії
«ДИВНІ ПРИСТРАСТІ».
Композиція № 3.
1992 р.
Полотно, олія.
70×90 см.

Series
«THE STRANGE PASSIONS».
Composition № 3. 1992.
Oil on canvas.
70 by 90 cm.

«БОРЦІ СУМО»
(№ 1, № 2). 1992 р.
Полотно, олія.
100×63 см кожна.
Підписані та датовані
з обох боків.

Series
«SUMO WRESTLERS».
Compositions № 1
and № 2. 1992.
Oil on canvas.
100 by 63 cm each panel.
Both panels are signed,
inscribed and dated.

«ТРИ ГРАЦІЇ» (№ 2).
1992 р.
Полотно, олія.
50×60 см.
Підписана та датована
з обох боків.

«THE THREE
GRACES № 2».
1992. Oil on canvas.
60 by 50 cm.
Signed, inscribed and
dated on both sides.

Із серії
«ДИВНІ ПРИСТРАСТІ».
Композиція № 4.
1992 р.
Полотно, олія.
70×90 см.

Триптих «АТЛЕТИ».
1992 р.
Полотно, олія.
70×50 см кожна.
Всі частини триптиху
підписані та датовані
з обох боків.

Series
«THE STRANGE
PASSIONS».
Composition № 4.
1992.
Oil on canvas.
70 by 90 cm.

Triptich «ATHLETES».
1992. Oil on canvas.
70 by 50 cm
each panel.
All panels are signed,
inscribed and dated.

Adress:
«LEL» MAGAZINE;
38-44, Parkchomenko Str.,
Kiev, 254119, Ukraine

Tel.:
(044) 211-02-78;
(044) 211-02-89

НАЙТРИВАЛІША ЕРЕКЦІЯ

Якщо пеніс знаходиться у вагіні, чоловіки можуть утримувати ерекцію до години. Кінсі відзначав, що тривалість часу, впродовж якого можна підтримувати ерекцію «при постійному еротичному збудженні», поступово падає від приблизно години в юності до семи хвилин у шістдесят років. При цьому зазначається, що внаслідок тривалого збудження багато підлітків можуть підтримувати ерекцію протягом кількох годин.

ШВИДКІСТЬ ЕРЕКЦІЇ

Вона залежить від віку чоловіка та його партнерки, її принад, факторів алкоголю та втоми, а також ступеню еротичного збудження. Рекорд швидкої ерекції зафіксував Кінсі — три секунди.

БІБЛІЙНІ ПОДВИГИ

У Біблії та в давньоєврейських писаннях багато розповідається про секс, треба лише вміти дістатися до справжнього змісту. Приміром, читаємо, що Батшеба зайшла до короля, а далі: «Батшеба осушила себе тринадцять разів». Це значить, що вона мала з Давидом тринадцять злягань поспіль, і після кожного оргазму, відповідно до закону Мойсеєва, Батшеба повинна була помити і осушити свої геніталії. В іншому випадку: «рано ввечері Давид встав зі свого ліжка»— він «злягався вдень, щоб бути вільним від бажання вночі». І прийняв цар Давид тоді одинадцять дружин. Наслідки не забарилися: «Я втомився від своїх стогнань; сила залишила мої стегна, моє сім'я висохло, наче від посухи спекотного літа. Я випитий, наче вода; я виснажений внаслідок моїх сліз (треба розуміти — невпинних еякуляцій)».

НАЙДАВНІШІ ІГРИ

Існує багата давня література з різних аспектів безкоїтальної сексуальної техніки. Кінсі, приміром, дає десятки посилань на петтінг, серед інших згадує рукописи з Близького Сходу, датовані другим тисячоліттям до нашої ери. З інших джерел дізнаємося, що далекі предки «стискали груди й доводили до знемоги соски їх невинності», вводили пеніс «у різні місця». Так що у новітніх довідниках з сексуальної техніки мало що нового. Древні вміли практично все і задовго до нас.

НАЙТРИВАЛІШИЙ ПОЦІЛУНОК

Звичайний поцілунок чоловіка та жінки триває кілька секунд. Ті з них, які вимірюються хвилинами, є незвичними. А кількагодинні — просто рідкісні. Мешканці одного з районів Бретані знають поцілунок, який може тривати годинами, протягом яких пара пестить рот і язик одне одного, прагнучи проникнути якомога глибше. Його можна рекомендувати як засіб проти зменшення населення, маючи на увазі збуджуючий потенціал поцілунку.

ІСЛАМСЬКІ СЕКСУАЛЬНІ ГЕРОЇ

Існує багато досить правдивих переказів, герої яких досягають вражаючих результатів у злянганні. Ісламські джерела переповнені такими прикладами. Розповідається, зокрема, про «п'ятнадцять набігів», супроводжуваних «биттям та шмаганням» і «поштовхами з пестощами» всю ніч, які здійснив якийсь «батько товкачів». «Товкачами» називали гідних виконавців, яким не зможе відмовити жодна нормальна жінка. У Верхньому Єгипті таких героїв, які мають «міцних півнів», називали «батьками нападів». «Батьки нападів» могли взяти «двадцять курок поспіль».

МУЧЕНИКИ КОЇТУСА

Найсумнішим наслідком будь-якого виду людської діяльності є смерть. Не є винятком і коїтус. Смерть під час статевої активності була відзначена — Плінієм у 23—79 роках н. е., пізніше — Гіршфельдом, Ван де Вельде, доктором Елісом на іншими. Є думка, що деякі східні способи злягання мали цілком конкретну мету повного виснаження чи навіть убивства жінки — що означало «солодку смерть». За Магометом, померти у славетній битві, коли хтось лежить на тобі, означає стати мученицею кохання. Каліф Гарун аль-Рашід вважався героєм, бо помер від сердечного нападу під час коїтуса. Християнські легенди дивляться на ці речі інакше, вважаючи таку смерть крайнім безчестям. Кажуть, що Аттила гунський помер під час злягання з блондинкою.

ЦІЛУЙМОСЯ?

Не всі народи під час кохання прагнуть поцілунків. Більшість із нас чули, що ескімоси труться носами, а не цілуються. Дивуються нашим звичаям і багато жителів Південної Америки. Коли представники племені тонга побачили поцілунок європейців, то дуже здивувалися: «Погляньте, вони їдять слину і бруд одне одного». І були не дуже далекі від істини: в роті більше мікробів, ніж у задньому проході.

РЕКОРДНИЙ СЕАНС

Як виміряти сеанс кохання? Чи буде «порушенням», якщо ви зупинитеся на хвильку, щоб з'їсти по бутерброду і випити вина чи пива? Ніхто ніяких правил не встановлював. Та для початківців наведемо одну цифру: 15 годин. Саме стільки чоловік на ім'я Тед займався коханням з Мей Уест, що вона й зафіксувала в своїй автобіографії. Після сеансу Тед заявив, що й сам здивувався й зрадів водночас своїм здібностям.

ПЕТТІНГ — НЕ САМОЦІЛЬ

Згідно досліджень Кінсі, проведених серед неодружених чоловіків, петтінгом, що призводить до оргазму, займаються у 21—25 років, хоча рекорд цієї вікової групи навряд чи є вражаючим — сім разів на тиждень. Дивно лише те, що ця цифра вища, ніж для шістнадцяти-двадцятирічних (4—5 разів на тиждень максимум) — хоча дивно чому: молодші юнаки віддають перевагу мастурбації (п'ятнадцять разів на тиждень проти двадцяти — показника вікової групи 21—25 років).

МАСТУРБУЙТЕ, ВАША ВЕЛИЧНОСТЕ

Імператриця Марія Тереза консультувалася зі своїм лікарем Ван Свейтеном щодо здатності мати дітей. Лікар сказав, що вона завагітніє тільки тоді, коли досягне оргазму. Виходячи з цього, він порадив: «Необхідно певний час до коїтусу збуджувати клітор вашої Величності». Невідомо, чи дотримувалася імператриця поради, але ми, звичайно, знаємо, що оргазм нічого спільного із заплідненням не має. Проте її величність потім мала не менше шістнадцяти дітей і, можливо, звідала всіх утіх статевого життя.

БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ!

Шукаючи різноманіття в сексі, слід пам'ятати... про техніку безпеки. Ні, маються на увазі не протизаплідні засоби. В медичній літературі зафіксовано кілька випадків, коли смерть настала внаслідок куннілінгусу. Чи то перестаравшись, чи то задля жарту коханець сильно дмухнув у піхву партнерки, і та за кілька секунд померла від повітряної емболії.

ВСЕ ПРО СЕКС

♥
НАЙБІЛЬШІ СІДНИЦІ

Фахівці знаходять їх серед готтентотів, бушменів та інших африканських племен. Кожна половинка сідниці сягає двох–трьох футів завширшки. Білим жінкам до таких розмірів рости й рости.

♥
КРАЩЕ ПІЗНО, НІЖ НІКОЛИ

У більшості випадків менструація приходить у підлітковому віці. Дуже рідко, але трапляється, що здорові дівчата з дещо запізнілим розвитком досягають її у двадцять років. Зареєстровано навіть випадок, коли дівчина почала менструювати лише у двадцять п'ять років.

♥
ДАРМА СТАРАЄТЕСЯ

Багато хто з чоловіків полюбляє гратися вульвою. Жінки найчастіше залишаються до цього байдужими — особливо, коли справа обмежується зовнішніми губами. Ось у якому порядку, починаючи з найчутливіших, називають пацієнтки доктора Фішера місця еякуального збудження: клітор, зовнішні ділянки вагіни, ближній клітор, внутрішні губи вульви, внутрішня частина вагіни, груди. Останніми називають зовнішні губи вульви.

♥
ОЦЕ ТЕХНАР!

Маніпуляції руками, поєднані з фантазіями,— найпоширеніша техніка досягнення оргазму. Зовсім невелика кількість чоловіків може опорожнитися за допомогою самої лише фантазії: за спостереженнями Кінсі — не більше 3—4 з п'яти тисяч — у таких випадках, писав він, результат є наслідком суто психологічного збудження. Але найрідкіснішими є випадки, коли чоловіки досягають оргазму, лише подразнюючи ротом свої пеніси.

♥
РІДКІСНІ СНИ

Неважко визначити найпоширеніші типи снів, що викликають оргазм. Природно, дослідників цікавили й ті сни, які не є поширеними. Згідно досліджень Кінсі, лише 1 % жінок без сексуального досвіду переживають оргазм, коли їм сниться петтінг чи сни садо–мазохістського змісту. Ще 2 % вдовольняються снами про вагітність чи народження дитини і вдвічі більше — снами про контакти з тваринами.
У досвідчених жінок картина трохи інша. Лише в одного відсотка сни про контакти з тваринами, садо–мазохістського змісту чи пов'язані з вагітністю та пологами викликали оргазм.

♥
ВАШ ПУЛЬС, КОЇТУС

За енергетичними витратами коїтус — важка фізична праця (яку, до речі, не поспішають перекласти на плечі машин). З 1950 року вчені почали проводити точні виміри зміни частоти пульсу під час статевого збудження. Цим займалися Мастерс і Джонсон, а Мендельсон склав навіть графіки прискорення циркуляції крові у чоловіків та жінок **до, під час і після** коїтуса: пік показував 150. Боас і Гольдшмідт зареєстрували максимум у 146 під час чотирьох послідовних оргазмів у жінок. Для порівняння: хлопчики, що займаються важкою механічною працею, досягають частоти 200, юнаки — 208.

♥
НАЙТРИВАЛІШІ ОРГАЗМИ

Типовий оргазм триває у жінок від 6 до 10 секунд. Хоча є дані й про двадцятисекундні миті задоволення. Враховуючи воістину необмежені людські можливості, ми маємо очікувати повідомлень про рекордний оргазм тривалістю в півхвилини.

♥
НАЙЧАСТІШІ ОРГАЗМИ

Тут жінки мають незаперечну перевагу перед чоловіками. За повідомленнями «Плейбоя», під впливом ЛСД жінки можуть досягти кількох сотень оргазмів поспіль. Це видалося б абсурдним, якби не було доказів про те, що таке можливо й без втручання наркотиків. Приміром, Брехер наводить висловлювання одного чоловіка про те, що його коханка протягом чотирьох годин зазнала від 100 до 200 оргазмів. Померей називає жінку, здатну досягти від 15 до 20 оргазмів протягом 20 хвилин. А Каутері та Коул заявляють, хоча й без посилань, що «світовий рекорд дорівнює 100 оргазмам за годину».

♥
ПРИЄМНЕ З КОРИСНИМ?

Раніше чоловіки не були такими себелюбними, як нині, і насамперед прагнули вдовольнити жінку. Коханець протягом години міг вводити до вагіни свій пеніс і виймав його, після кількох оргазмів партнерки, не еякулюючи. Така практика була відома в усьому світі, та найпопулярнішою була — в Китаї, де чоловіки годинами розважалися з наложницями. А щоб не страждали від цього справи, вони вирішували їх (підписували документи, вели бесіди з відвідувачами), не перериваючи статевого акту і виймаючи пеніс лише для того, аби пересвідчитися, що з ерекцією все гаразд.

♥
СЕКСУАЛЬНІ ДОВГОЖИТЕЛІ

Кінсі виявив, що шістдесятип'ятирічні чоловіки можуть займатися сексом приблизно раз на тиждень. Сімдесятип'ятирічні — раз на місяць, а восьмидесятирічним це вдається лише кожні дев'ять–десять тижнів. Рекорд у цій галузі належить білому чоловікові, який у сімдесят років мав понад сім еякуляцій щотижня.

♥
ДАЄШ РЕКОРД ГЕРАКЛА!

Кількість коїтусів на добу чи на тиждень перебуває у прямій залежності від віку коханців. Ще Кінсі виявив, що пари 21—25 років кохаються не менше двадцяти дев'яти разів на тиждень. Ближче до п'ятдесяти років це число падає до 14. Жодна з п'ятдесятип'ятирічних пар, досліджених Кінсі, не мала коїтусу більше семи–восьми разів на тиждень.
Під час одного із судових слухань в Англії одна жінка пред'явила документальні свідчення про те, що вона здійснила протягом місяця 91 акт. У своєму об'ємному дослідженні Форд і Біч відзначили, що чоловіки з Тонго злягаються щоночі з трьома–чотирма жінками, а чоловіки з племені чегга можуть мати протягом ночі десять статевих актів. На жаль, інформація про те, чи завершується кожен акт оргазмом, відсутня.

♥
ПОЗАШЛЮБНИЙ СЕКС

У Кінсі ми знаходимо, що найчастіше сексом займаються парубки віком від 21 до 25 років — приблизно 18 разів на тиждень. У цій групі також високий процент гомосексуальної активності, коїтусів з повіями, петтінга, присутні інші розваги. Триває пошук місця під сексуальним сонцем?
Більш молоді люди відзначаються в мастурбації та нічних емісіях.

♥
КУТ ЕРЕКЦІЇ

Здебільшого збуджений пеніс не набагато піднімається над лінією горизонту. Й лише у 15—20 відсотків «кут стояння» перевищує 45 градусів — це, як правило, трапляється, коли вам двадцять років. З часом пеніс у стані ерекції й у таких чоловіків наближається до лінії горизонту, а після п'ятдесяти може навіть перетнути її.

ЛЕЛЬ

КОХАННЯ НА ПАРНАСІ

«ЖЕНЩИНЫ ЗА МНОЙ ВОЛОЧАТСЯ...»

(КОХАННЯ В ЖИТТІ КУЛІША)*

НЕЗВАЖАЮЧИ на 50–річний шлюб з довгим, мало не ідилічним епілогом — любовна біографія Куліша не витримана в простих лініях, має свої бурі й провалля, свою трагедію донжуанізму — безнадійну мрію осягнути ідеал і в тому осягненні позбутися самотності... «Никогда не буду считать сближение с женщинами недостойным возвышенного характера. Это–то и есть именно жизнь» ... Так, на шляху донжуанізму свідомо шукав Куліш порятунку, шукав «життя», але в тому ж листі до Каменецького, в якому про це признався (1860, липня 4, Київ), дав яскравий довід своєї бездарності в «умінні кохати жінку» — а втім, таких доводів і перед тим, і згодом дав Куліш безліч... «Женщины за мной волочатся, как за Дон Жуаном. Это составляет и счастье и несчастье моей жизни. Счастье потому, что я приятно занят и забываю свое поганое прошедшее, несчастье потому, что романы мои грозят мне новыми бедствиями. Но судьба хранит меня до сих пор чудесным образом. До сих пор я не сделал ни одного шага, в котором мог бы горько раскаиваться. Мысль стоит у меня на страже чувства, и потому я не погружаюсь в преисподнюю любви» ("К. Ст.", червень, 1898, стор.–388). Важко яскравіше виявити з себе невдалішого Дон Жуана! З перших слів: «Жінки залицяються до мене, як до Дон Жуана» — цілком перекручено образ Дон Жуана: таки ж не жінки залицялися до нього, а він до жінок!.. Бувало, жінки навіть жахалися його, а він, знаючи секрет «переможного благання», знаходив шлях до серця й таких. І знов — що це за Дон Жуан, у якого «думка стоїть на сторожі почуття» і не дозволяє поринути в пекло кохання, бо воно «погрожує новим лихом» та «гірким каяттям»? Не далі «приємного бавлення» та забуття «поганого минулого»! — це викладений Дон Жуан, пародія на Дон Жуана! Але з характерною думкою на сторожі почуття ми знаємо Куліша й на початку його любовної біографії, коли ще не було «поганого минулого», а значить і бажання забути його. От тільки хіба на початку роману з Олександрою Михайлівною Білозерською непомітно, щоб думка вартувала його почуття.

...Діставши «гарбуза», хоч і не від коханої, а від її матері, Куліш довго змагався з серцем, усяким способом апелюючи до розуму, усяким способом намагаючись думку поставити на сторожі почуття, а думка підтримувала рішення «предать вечному забвению» кохану дівчину, як потім признавсь Куліш у листі до Плетньова.

...Щоденник, навпаки, свідчить, що в Петербурзі Куліш увесь час уперто думав про Ол. Мих. та шлюб з нею, вагався; сумнівавсь, але твердість волі відступала, обережність замовкла, і виїхав на Вкраїну з цілком обміркованим планом... У листах до Плетньова події розгортаються поступово: 18 грудня (1846) пише Куліш: «Итак, я объяснился с матерью и решено, чтобы по возвращении из–за границы я на ней женился». Тільки вже 26 грудня сповіщає він про зміну рішення і мотиви тієї зміни: «По возвращении моем из–за границы я должен буду ввести свою жену в лучшее столичное общество. Провинциальный ее язык, обращение и недостаточность образования заставили бы ее в таком случае играть незавидную роль. Это побудило меня взять ее с собой за границу и довершить там ее образование... после Крещения будет свадьба, а потом мы уедем»...

...У розпалі роману Куліш не втрачає здатності розуміти природу почуття: за місяць перед шлюбом, 26 грудня, він записує до щоденника:

«Дивно, что делается с моим сердцем! От холодности я опять обратился к самой нежной и спокойной привязанности. Понимаю, как много моя жена должна иметь благоразумия, чтобы сохранить навсегда эту привязанность. Я много испытал в последние дни сладостных минут, но они не описываются. Сколько поэзии заключено даже в чувственных связях мужчины с женщиной. Я очень ясно понимаю, что нас влечет взаимно, мы повинуемся уставу природы; однако же в этом акте еще больше музыки, нежели в небесном хоре звезд и в универсальном движении всего сотворенного. Кажется, будто природа собрала в фокусе моего сердца все лучи и заставляет меня трепетать ощущением в себе миллионов жизней».

...За десять днів перед шлюбом пише до П. Плетньова: «Я знаю, впереди вряд ли будет что–нибудь лучшее», та й звідки його, кращого, чекати, коли за кілька днів після шлюбу вже записано до щоденника, хоч і після вислову певності: «характер ее обещает мне спокойствие на всю жизнь» (3 лютого 47 р.) — рядки, що в тій певності примушують сумніватися: «Единственную черную тень на моей душе оставляет раскаяние, что оскорблял несколько раз и ее, и маменьку ее, и братьев»?.. А ще за 10 днів (13 лютого): «Однажды несравненный мой П. А. сказал: «Женщины созданы для того, чтобы сделать нас Сократами». Действительно, никогда в жизни я не имел столько власти над своей досадою, сколько после женитьбы. Мелочность женских желаний и неудовольствий чудным образом обращают мою душу к идеалу благородной деятельности и высокого терпения. Иногда молчать для меня — истинное удовольствие, особенно, когда вспомнишь, что, вступая в мелкие споры с женщинами, ставишь себя на одну с ними доску».

...В години душевної негоди, в «понурий період» свого життя, кажучи його ж власними словами,— період, що позначається в Куліша й надзвичайним напруженням творчої праці, пристрасним ідеологічним шуканням, він мусив відчувати свою самотність, бо не міг не дивитися на жінку як на не пару щодо спільних інтересів. Знаємо, що й тоді, як буяли ще в його крові хтиві захоплення, він не міг некритично ставитися до нареченої, бачив і відчував у ній «недостаточность умственного образования».

...Про першу розколину в стосунках подружжя Кулішів дізнаємося з листа самого Куліша знов до Плетньова: 25/XII–56 р. він пише: «... моя Александра все хуже и хуже. Жизнь сокрушила ее, пощадив меня. Я, слава Богу, совершенно здоров и работаю очень много без усталости. Если есть у меня что больное, так это сердце. В нем перевернулось столько всяких чувств, что я удивляюсь, как оно еще существует»... Деяке пояснення цього не зовсім виразного листа знаходимо в тому, що влітку того року К. познайомився з О. Г. Милорадовичівною. До речі, це якраз початок періоду кількалітнього досить важкого «нервического» хворування Олександри Михайлівни (істерія), на що, мабуть, і натякав Куліш у наведеному

* Друкується скорочено за збірником: Українська Академія Наук. Записки історично-філологічного відділу, кн. XXI — XXII, 1928 р.).

листі до Плетньова, кажучи: «Жизнь сокрушила ее»...

А втім, ще в листі від половини січня 1857 р. писав Куліш до жінки: «Серце моє — твоє навіки».

Не маємо жодних підстав обмежувати тодішню драму Куліша самими любовними прикростями, родинними непорозуміннями тощо, але, коли б було й так, це нітрохи не зменшувало б напруженості його драми. Він почував себе самотнім й пристрасно шукав виходу з тієї самотності — протягом 1865—62 років — розгортається у Куліша цілий донжуанський список — О. Г. Милорадовичівна, М. О. Марковичева (М. Вовчок), П. Ф. Глібова, з жінкою він то розходиться, то знов сходиться. 10 квітня 59 р. Галаган пише своїй дружині: «Свою жену К. бросил, и она, бедная, очень жалка», а вже 21/VI того ж року Тургенєв пише до Марковичевої: «Итак, Кулиш поехал с женой по Волге на Кавказ. Вот те раз! Это не в рифму сказано, а от изумления» (лист написано відразу після розриву К. з Марковичевою, що стався за кордоном). Влітку 1860 р., ще не розвіялося марево роману з Милорадовичівною, хоч його й перебив, було, роман з Марковичевою, а вже починається роман з П. Ф. Глібовою.

...Ми не гадаємо ретельно й докладно спинятися на донжуанському Кулішевому шляху, розбиратися в його романах... Уже в першому своєму серйозному романі з майбутньою дружиною К. виявив свою головну хибу як донжуана, нахил до самоспостереження, розумування, резонерства, нахил до красномовної балаканини з приводу своїх почуттів, фіксації свого самоаналізу в щоденникові, в листах... Вона не завадила Кулішевому успіхові в серці О. М. Білозерської, але під час надлому його шлюбних стосунків, коли порятунку від самотності він кинувся шукати на донжуанському шляху, виявилася вся безпорадність, безпомічність його донжуанських здібностей, його «вміння кохати жінку»... Любовні листи Кулішеві — зразки любовної бездарності, хоч й часто красномовні, розумні, може, й саме й бездарні через надмір красномовності та розуму, краще сказати, резонерства. Досить прочитати з другого листа до Милорадовичівни «зворушливі» рядки: «Пройду я, може, по землі марою, покинувши ненадовго слід свій: може, утвори моєї необачної юності небагато дадуть користі землякам моїм. Може! А що ж, моя сестро, коли справді Господня рука простерта наді мною? Що, коли воля Всемогутнього дасть нечоловічу силу речам моїм? Що, коли мої великі муки сердечні, мої помисли, нікому не висповідані, оберне дух Господень на велике негибнущеє для потомства діло? Погляньте оком духовним у грядущі часи, чи не буде мати учити сина добру і благородству по книжках моїх? Чи не зродять вони красоту помислів і діяній у молодих душах дівочих і юнацьких, на користь мирові? Скажіте ж, чи не возвеселиться дух Ваш і чи не восхвалите Ви Бога, що повіяло на мене од Вас, од Ваших пісень і речей благодатним напоєм, і що частина Вашого духовного существа перейшла через творящу силу душі моєї в источник, животворящий роди грядущії?» (Лютого 18, 1857).

Наївнішої зброї в атаці на жіноче серце, більшого незнання цього серця важко виявити, а Кулішеві любовні змагання рябіють отакими перлинами. А часом він навіть смішний, як напр. у листі знову-таки до Милорадовичівни: «Покиньте мене тепер! Перестаньте до мене писати. Се мені ще не велике буде горе, бо тепер М. Вовчок коло мене. Він мені сизим голубом гуде і соловейком співає. Він мене з великої туги визволяє. Він мене на світі задержує. А тоді, може, я буду один-одним, без єдиної душі, котра б зуміла до моєї душі промовляти» (26 січня, 59 р.). Але хиби любовного кореспондента, ми б сказали бездарність любовного кореспондента,— ніщо в порівнянні з бездарністю його загальної любовної поведінки. Вона геть уся визначається боязким небажанням поринути до пекла кохання, триманням думки на сторожі почуття, жахом перед новими бідами, перед кроками, що призведуть до гіркого каяття. Тому й безпорадно хитається він поміж розмовами про почуття «брата до сестри», про своє бажання любити майбутнього чоловіка та дітей коханої — та поміж визнаннями: «Моє серце не вміє любити по-ангельськи: чую в ньому багато гарячої крові»; «мені треба обходити Ваш двір далеко, щоб не побачили люди, як мої щоки горять, мов у юнака, щоб ніхто не постеріг, куди мої очі повертаються». (Грудня 9, 1858 — до Милорадовичівної). І не тільки перехрещуються почуття «брата до сестри» з невмінням любити «по-ангельськи», перехрещуються й два захоплення... У грудні визнання перед Милорадовичівною в «невмінні любити по-ангельськи», в січні — вищенаведений, сміху вартий еківок з наївним похвалянням: тепер Марко Вовчок «мені голубом гуде, соловейком співає», а навесні рішуча атака на серце Марковичевої, гарбуз від неї і подорож з дружиною Волгою на Кавказ... І потім доканітелюється канітель з Милорадовичівною, зав'язується нова канітель з Глібовою такого ж характеру, з таким самим успіхом, власне, неуспіхом... Єдиного,здається, разу, а саме влітку 59 р., одважився був Куліш на рішучий крок у романі з Марковичевою, одкинувши навіть побоювання, що це, мовляв, призведе до гіркого каяття, готовий поринути в пекло кохання... Але й ця «сміливість», така йому невластива, на цей раз не допомогла!.. Марковичева дала Кулішевому залицянню, кажуть біографи, одсіч. У таких інтимних справах, не знаючи усіх подробиць, важко бути суддею (та чи й треба?) — хто правий, хто винний? Може бути, обоє винні, може бути, обоє праві... І зовсім зайво через мало не 70 років обурюватися на Куліша за буквально «непечатаний грубий епітет» на адресу коханої жінки... Дослідники не соромляться зазирати і в такі документи, що писалося їх не для чужого людського ока, і там вони знаходять важливий для історичного аналізу матеріал, але ж треба розуміти, якого характеру подібні документи. Будь що буде — «непечатаному епітетові» в приватному листі Кулішевому відповідає хоч і друковане, але важке слівце на адресу Куліша в одній замітці з Марковичевої теки: «Негодяй!». І зовсім уже наївно зробити в цій справі суддею, або хоч би й свідком, від якого можна щось важливе для її освітлення добути, останнього чоловіка Марковичевої — Лобач-Жученка... У кожнім разі, цей останній охоче відгукнувся на запитання й посвідчив: «Гордая, неприступная, она в своих отношениях к землякам не шла дальше доброго вполне корректного знакомства и так себя держала, что за извёстную грань его ни один из приятелей не осмеливался перейти. Помню рассказ о пламенных объяснениях К. вскоре после ее приезда в Петербург. Как она негодовала, что этот женатый человек, народник, преклонявшийся перед чистотой народных нравов, сам был способен делать нежные признания жене своего приятеля. После этого такой земляк в ее глазах был и в этом отношении остался негодяем».

Гадаємо насамперед, що коли справді Марковичева розповідала своєму останньому чоловікові признання закоханих у неї, то їй доводилося розгорнути такий довгий згорток, що йому було легко переплутати. У кожнім разі, образ письменниці, людини незалежних поглядів і незвичайної біографії, ніяк не вкладається в наших очах в образ міщанки, що обурюється неморальністю жонатої людини за залицяння до приятелевої дружини... Письменниця була людина, мабуть, надзвичайно чарівна, коли в неї так чи інакше були закохані, ро-

Книжкові знаки Геннадія ПУГАЧЕВСЬКОГО

манували з нею такі видатні люди, як Тургенєв, Куліш, Шевченко, Костомаров, Писарєв, не кажучи вже про О. Марковича, В. Пасека, М. Я. Макарова і врешті про двох братів Лобач–Жученків, що романи їхні закінчилися так неоднаково: один у Парижі «через Машу відобрав собі життя (застрелився чи втопився)» (лист 7–VII–1901 Р. Заклинського до Г. Барвінок [1]), другий щасливо одружився з нею.

У меншій мірі не маємо нахилу засуджувати її, навіть нескромно копатися в її романах, але у факті залицяння до неї Куліша вона аніяк не могла бачити негідництва... Та й знаємо, що романічний розрив не призвів до остаточного розриву взаємин, вони згодом листувалися і, мабуть, бачилися, а М. Вовчок не дозволила собі ніколи жодної некоректності до Куліша, а що має означати важкувате слівце в замітці з її теки, хіба цікаво розбиратися в тому, що могло бути виявом випадкового й хвилинного роздратування?!. Для нас досить знати, що одного разу Куліш зробив був рішучий крок, хотів віддатися почуттю без думок, що в нього завжди вартували почуття... і успіху не мав. Думаємо, що й тут могли діяти його любовна бездарність, нахил до резонерства... У справах кохання він легко міг не витримати конкуренції з Лобач–Жученком. І це була не провина, тільки лихо його...

В останньому романі Куліша з П. Ф. Глібовою, що початок його ще перехрещується з розв'язкою роману з Милорадовичівною,— знов увесь час «мысль стоит на страже чувства», рятуючи від кожного кроку, що міг би викликати гірке каяття... Знову перед нами пародія на Дон Жуана, горе Дон Жуан, що йому і хочеться і колеться... Тут, нарешті, мав К. успіх, мав можливість повного успіху... Але перед цим він боязко спинився і,— як жалісно та негідно звучить його останній лист до П. Ф.! (Ціле листування з нею взагалі аж надто рясніє нестерпним резонерством та красномовною риторикою):

«Ничего не может быть мне милее тех отношений, в каких мы теперь находимся. Видясь так часто в течение двух недель, мы подавали повод к самым нелепым толкам. Все препятствуют нам быть ближе; а если бы не было внещних препятствий, то одна любовь моя к уединенному труду вечно бы нас разлучала... У меня есть обязанности, от которых не могут меня освободить никакие огорчения; у меня есть воспоминания, святые для меня, их нельзя забыть, нельзя перестать уважать...

Лично я остаюсь свободен в своих душевных делах. Никому до них нет дела. Я один и вечно буду один. Лучшая часть моя принадлежит литературе" ... (6 квітня 62 р.).

...Востаннє він показав себе горе Дон Жуаном. Востаннє... бо відтоді Куліш назавжди покидає донжуанський шлях і шукає самотньої літературної праці в затишку реставрованого і відновленого шлюбу, починає шлях Філемона. Вже за 10 років — на порозі старості — він пише в серпні 1872–го про дружину до одного з приятелів: «без этой особы не могу теперь нигде жить, хотя бы в раю. Цену людям узнаем мы только в старости. Блажен, кто может еще дружеским вниманием отплатить любящему и благородному сердцу за его заслуги перед нами, которых иногда мы и ценить не были способны». Крізь звичайну в Куліша резонерську шкаралупу не можемо не відчувати глибокої щирості Кулішевого почуття, тим більше, що аналогічних признань знайдемо чимало в його листах другої половини життя.

...У романі з Глібовою часом виразнісінько знати втомлену свідомість того, що любовні шукання — річ марна... Вже на самому припочатку роману К. в листі до чоловіка П. Ф. Л. І. Глібова дякує останньому: «м. б., Вы спасли всех нас от множества страданий, заставив пострадать каждого понемногу», бо ж «Вам лучше знать, осуществимы ли мои великодушные мечты насчет перевоспитания женщины, уже сформировавшейся под иными влияниями». А далі дуже тверезо резонерствує про себе: «Такие люди, как я, не могут быть счастливыми в другом; они должны довольствоваться собственной душой. Я много сделал попыток [2], и ни одна из них не удалась. Окончательный вывод мой таков: или во мне нет столько жизни, чтобы вполне овладеть прекрасной душой женщины, или я — никогда не встречал женщины настолько возвышенной, чтобы сочувствовать моей душе в лучших ее движениях". Хоч і альтернативно, К. сам висловлює тут свідомість свого невміння кохати жінку...

Кулішеві було тоді вже близько 43 років, і доба запізнілих романічних захоплень закінчилася поворотом до родини, заснованої ще на порозі зрілих літ, поворотом, що дав зразок ідилії старосвітського подружжя... І Олександра Михайлівна, хоч би скільки об неї точили свій радикалізм сьогочасні дослідники, в живій історичній конкретності була найкращою дружиною Кулішеві, як зовсім земна, далеко не ідеальна, обмежена класовими забобонами, класовою міццю Софія Андріївна Берс — була найкращою дружиною російському генієві Л. М. Толстому... Життя ховає від нас секрет, чом абстрактні міркування та вимоги по–чудернацькому іноді переломлюються у конкретних явищах дійсності.

У різних лініях і різних формах з різним розв'язанням — любовні драми Шевченка та Куліша — однакового змісту: в коханні до жінки знайти вихід із самотності, прилучитися до всього найкращого на землі — так забарвлені їхні любовні шукання. У першій половині життя, осяяний молодістю й геніальністю Ш. й знаходить на донжуанському шляху відповідні радощі, але вони несталі й скороминучі, як молодість, що минає з кожним днем... Після заслання зламана людина вже пристрасно й одчайдушно–розпачливо шукає тихої пристані, шматочка щастя людського, надто людського... Безпорадно й безуспішно... Куліш замолоду не цурається легкого флірту (про скороминучі захоплення в Луцькому ми не згадували, бо надто вони банальні й поверхові), але кохання не має в економії його життя помітного місця — воно якось не личить його резонерству, доктринерству; він, навіть захоплюючись, каже про «любовь, более достойную человека», ніж кохання до жінки... Те, чого з таким розпачем та безпорадним борсанням безуспішно шукав Шевченко, Куліш знайшов після донжуанських розчарувань коло себе, просто й без шукань. Це було людське, надто людське, нехай «міщанське», але таке потрібне для реалізації трудового подвигу його життя. Можливість його дала щиросерда любов Олександри Михайлівни до чоловіка, що, здається, не знала жодного потьмарення... З нею вона, як Сольвейг, терпляче чекала, аж поки повернеться мандрівник. І дочекалася...

Петро ЧУБСЬКИЙ

---

[1] Чернігівський Державний музей.

[2] «Попытка» щодо П. Ф. торкалася жінки Л. І., якому все це й писалось, і від того ввесь тон листа набирає дивовижного, щоб не сказати — принаймні нетактовного, характеру... Але Куліш завжди Куліш — і безпосередньо після рядків про марність усіх його любовних «попыток» він пише: «Прошу Вас, Леонид Иванович, не розлучаться со мной на жизненном пути...» Прохає, звичайно, не для себе... «М. б., Вы при моем участии сделаете лишний шаг вперед в развитии вашего таланта».

«Боятись» його щодо жінки немає чого: «Она удовлетворится простой дружбой моей, потому что такой любви, какой я жду, она не понимает, да и я не способен веровать в то, в чем разуверовался однажды».

Навіть корисним і для неї він може бути: «Я люблю ее настолько, чтобы с участием следить, что будет далее с этим испорченным ребенком, и, в случае надобности, оказать ей полезную услугу».

Книжкові знаки Аркадія ПУГАЧЕВСЬКОГО

ХРАМ

ГОЙТОСИРА

ЯК РОЗТОПИТИ КРИГУ

Мені здається, що саме зараз настав час поговорити на цю тему — весна все ж таки! Сніг на галявинах сірішає, грубішає, тане, струмочками стікаючи до рік та озер. А там уже скресає крига, яка, здавалося б, на віки вічні скувала воду.

А все — чому? Та тому, що сонечко гріє тепліше, довше стоїть над землею, терпеливо й наполегливо розтоплює залишки тимчасової фригідності Природи...

Отже, слово мовлено, відтак залишається тільки додати, що фригідність (себто — сексуальна холодність) зустрічається не тільки в Природі, але й у жінок. І навіть частіше, ніж того хотілося б. Що прикро. І дуже! Така жінка може прожити все життя, так і не відчувши справжнього сексуального задоволення від спілкування з мужчинами. Звідси походять недовіра до чоловіків, байдужість, ненависть навіть. І цілковите розчарування. А розчарування довжиною у все життя — то не жарти.

На превеликий жаль, серед чоловіків вельми поширена думка, буцім фригідність — то назавжди, буцім така жінка емоційно холодна. Тому одразу хочу запропонувати: негайно викиньте цю думку на смітник! І насипте зверху стільки землі, щоб утворилось щось подібне до скіфських курганів! Щоб не вилізла. Бо це не просто хибна думка — а цілковита дурниця.

Згадайте краще, як вчиняє весняне сонечко з кригою, як терпеливо і невпинно воно розтоплює лід. От і станьте таким «сонечком».

Зрозумійте — фригідна жінка хоче бути справжнім сексуальним партнером, вона мріє про задоволення, та неспроможна розслабитись і досягти оргазму. Вона майже не винна в цьому, так її виховали, таку мораль заклали в її свідомість черстві батьки, вчителі й громадські діячі країни нашої неозорої. Наша країна вщент наповнена фригідними жінками, і то є неабияка «заслуга» нашої соціалістично–пуританської моралі, що панувала сімдесят з гаком років.

Я б безсоромно збрехав, якби почав казати, ніби щодня одержую листи від молодих дівчат такого приблизно змісту: «Я кохаю хлопця, але він каже, що час нам уже лягти в ліжко. А я не можу! Боюся!.. І втратити його боюся. Що робити?..» Так от — не листи такі я одержую, а лантухи таких листів. Щодня! Тобто практично кожному з нас може випасти можливість зустріти фригідну жінку, а значить — варто повчитись розтоплювати кригу. Не ламати, а саме терпляче розтоплювати. Різницю відчуваєте, хлопці?..

Передусім зрозумійте, що ви неодмінно наштовхнетесь (чи вже наштовхнулися) на силу–силенну різноманітних і здебільшого ірраціональних острахів і забобонів, які роблять кохану жінку твердою, як Берлінський мур. Вона може відчувати власну провину перед чоловіком, та сама перебороти свою відразу до сексу не–

ГОТУЙТЕСЬ ДО НЕСПОДІВАНОК!

Малюнок Ігоря РОМАНЕНКА

Про те, що життя в кіно суттєво відрізняється від життя насправді, я вже неодноразово казав. Це особливо стосується кіно еротичного. Одна справа захоплено дивитись відеододаток до «Плейбоя», заздрячи героям сюжетів, а зовсім інша...

Приміром, був такий собі дотепний сюжет. Гарненька панночка їде власним автомобілем. І тут до салону залітає джміль. Він заповзає панночці під сукню, плутається у блузці і таке інше. Зрозуміло, аби позбутися небажаної комахи, панночка на ходу починає скидати з себе одяг і врешті–решт приїздить на поліцейський пост геть оголена, чим надзвичайно тішить серце та інші органи глядачів і полісменів.

Та у житті, як я вже казав, усе значно складніше. Так от, інша панночка з Гамбурга вирішила поїхати на уїкенд до Данії. А там, у Данії, хлопці вельми розкуті, розумієте?.. Принаймні так здавалося німецькій панночці, яка надивилась еротичних датських фільмів.

І ось пізно вночі у світлі фар вона нарешті побачила те, чого чекала: двоє молодиків голосують на узбіччі. Вона люб'язно підсадила їх до свого авто — і раптом відчула, за її словами, «надзвичайне збудження й приплив сексуального апетиту». Апетит, певне, виявився такий великий, що панночка одразу почала на повному ходу скидати з себе одяг і викидати його у вікно. Залишившись у костюмі Єви, вона хвацько зарулила на стоянку і зупинилася, сподіваючись, певне, вдовольнити, нарешті, свій «апетит». Та де там! Перелякані поведінкою німецької панночки, юні датчани взяли ноги в руки. Свої, на жаль. Тобто — ганебно втекли з машини.

Ображеній панночці довелося вирушити до найближчої ферми. Можу тільки уявити собі обличчя господаря, котрий побачив у ранкових сутінках панночку, одягнену виключно в туфлі на високих підборах. Ледь заспокоївши гостю, він поклав її спати, а сам побіг телефонувати до поліції.

Висновок, який я можу зробити з цього повідомлення агентства Франс Прес: хлопці, будьте готові до несподіванок, щоб не осоромитись, як ті розрекламовані датчани!

спроможна. Отже — ви мусите постійно **говорити з нею**, демонструючи, чого варті її острахи й відчуття провини. Ви не зможете досягти мети, поки не примусите її вголос зізнатися, що вона вбачає в сексі щось огидне.

Тепер, коли вона сформулювала свою думку, настає час довести їй цілком протилежне. Більшість відомих їй фільмів і книжок або висміюють секс, або взагалі паплюжать його. І тільки від вас, коханий, залежить, чи зрозуміє жінка, що в коханні вона одержить не бруд і біль, а радість, красу і вдоволення. Навряд чи вона залишається байдужою до ваших ніжних слів, поцілунків і пестощів, вона кам'яніє лише в передчутті «вирішальної» миті. Значить, ви повинні примусити її зрозуміти, що і сам статевий акт може бути радісний і красивий. І, зрозуміло, присвятити себе її вдоволенню. Ви маєте переконати її у вашій щирості й добрих намірах.

Більшість дівчат і фригідних жінок схильні вважати, що чоловіки «хочуть тільки одного». І ви практично не матимете шансів розтопити кригу, поки не переконаєте кохану в тому, що вам можна довіряти. Ви маєте бути **не егоїстичним** партнером, а передусім опікуватися її інтересами. Інакше вона просто гадатиме, що знову прагнете залізти їй під спідницю.

І — головне: ваша кохана має **сама захотіти** розтанути! Якщо ви зуміли викликати в ній це бажання, півсправи зроблено. Та часом може знадобитись і допомога психіатра, сексолога. Не варто соромитись звертатися з такими проблемами до спеціалістів. Адже разтопити кригу фригідності надзвичайно важливо не тільки для неї, але й для вас. Якщо ви не зумієте навчити її досягати оргазму, це отруїть і ваше статеве життя. Навряд чи кому із нас приємно кохатися з жінкою, яка вбачає в усіх чоловіках (і в мені також!) хижих звірів. Адже таке бачення дуже швидко переноситься з ліжка на все життя.

Тому наостанку я скажу так: нікчемність сексуального життя нашої країни грунтується не на жіночій фригідності, а на чоловічій нечулості й сексуальній неграмотності. Отже, і від вас, друзі, залежить майбутня нашої держави. Може, дещо гучно сказано, але правильно.

НЕ ВАРТО ЗАЗДРИТИ!

Саме такого висновку я дійшов, ознайомившись з матеріалами американської дослідниці Мелісси Гудман. І вам, власне, раджу зі мною погодитись. Адже епоха поцупленого відео у багатьох з нас автоматично створила імідж справжнього американця в особі Шварценеггера, Сталлоне, Ван Дама чи Сігала. Тобто — чоловіка без жодних проблем. Звісно, маю на увазі не брак ковбаси й горілки (цих турбот вони, здається, таки не мають!), а саме чоловічі проблеми. А в цьому розумінні, виявляється, не все так безхмарно, як у кіно.

Втім, почитайте самі — і неодмінно знайдете проблеми, які заважають спокійно спати і вам.

ЯК ЧОЛОВІКИ ВИГЛЯДАЮТЬ?

— Середній американський чоловік має зріст близько 5 футів і 9 дюймів (приблизно 175 см) і важить 162 фунти (близько 74 кг), обсяг талії — 313 дюймів (80 см).

— Він зробив обрізання.

— Дев'ять з десяти чоловіків воліли б щось змінити в своїй зовнішності. Кожний другий прагне мати досконалішу талію. Майже кожний третій погодився б на пластичну операцію. Двадцять відсотків змінили б свій ніс.

— 45% подобаються самі собі оголеними. Близько 60% подобаються собі в одягу.

— Більшість американців хотіли б мати більший за наявний статевий член.

ПРО ЩО ВОНИ ДУМАЮТЬ?

— 66% американців запевняють, що вони щасливі.

— «Справжнім чоловіком» вважають того, хто впевнений у собі, незалежний і вміє тримати себе в руках.

ЯК ЧОЛОВІКИ ВЧИНЯЮТЬ?

— Чоловіки охочіше за жінок позичають друзям гроші. Майже половина з опитаних дали б другові до 100 доларів. Чоловіки вдвічі частіше за жінок ладні позичити понад 1000 доларів.

— Чоловіки вдаються до самогубств в 3 рази частіше за жінок.

— Серед заарештованих у США через пияцтво, водіння у нетверезому стані, азартні ігри й наркотики — 85% — чоловіки.

— У стані люті чоловіки в 4 рази частіше за жінок здатні вчинити акт насильства.

ЩО ЇМ ПОДОБАЄТЬСЯ?

— Чоловікам подобаються жінки з фігурою Кім Бесінджер (ідеальний тип: зріст — 163 см, вага — 65 кг, груди середнього розміру).

— Перш за все чоловіки звертають увагу на фігуру, обличчя, потім на одяг жінки (жінки ж спочатку помічають в чоловікові одяг, очі, фігуру).

— Майже троє з чотирьох вважають, що сукня жінки має бути до або вище коліна.

А ЩО НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ?

— Не подобається, коли їм відмовляють у сексі, коли жінки егоїстичні, схильні до перепадів настрою, сварливі й невірні.

ЧОГО ЧОЛОВІКИ НЕ ЛЮБЛЯТЬ У СЕКСІ?

— Більшість відчувають, що недостатньо часто його мають.

— Вони вважають, що їм доводиться виконувати більшу частину роботи.

— Вони не можуть сказати, чи мала жінка оргазм.

— Більшість хоч раз відчувала імпотенцію (через зловживання алкоголем або наркотиками, сильну втому, нервове напруження або хвилювання).

— Кожний п'ятий поняття не має, що жінці потрібно в сексі.

— Чоловіки не схвалюють мастурбацію, хоча 99% до неї вдаються.

ЧИ МОЖУТЬ ЧОЛОВІК І ЖІНКА БУТИ «ПРОСТО ДРУЗЯМИ»?

— Багатьом чоловікам простіше розповісти про свої почуття жінці, ніж іншому чоловікові.

П'ЯТЬ ГОЛОВНИХ ПЕРЕШКОД У СЕКСІ

— Жінка, яка наказує в ліжку.

— Жінка, яка удає, ніби байдужа до сексу.

— Жінка, яка ігнорує всі частини чоловічого тіла, крім статевого члена.

— Жінка, яка завжди відмовляється зробити перший крок.

— Жінка, яка чекає, щоб чоловік переконався в її оргазмі.

ОДИНАКИ ПРО ОДРУЖЕННЯ

— Більшість збирається колись одружитися.

— Більшість вважає, що спільне життя — крок назустріч весіллю.

— Кожний третій вважає самотність найголовнішою проблемою.

ЖОНАТІ ПРО ШЛЮБ

— Більшості подобається бути жонатими.

— 60% сказали, що одруження значно важливіше, ніж робота, друзі, родичі.

— Американські чоловіки частіше, ніж жінки, виступають за збереження сім'ї.

— Більшість чоловіків вважають, що секс до одруження був більш вражаючим.

ЧОМУ ЧОЛОВІКИ ОДРУЖУЮТЬСЯ?

— Найбільш часті мотиви: тому що вони були закохані; тому що не хотіли залишатися самотніми; тому що потрібний був постійний статевий партнер; тому що «це треба було зробити».

ЗРАДА

— Тільки 15% чоловіків вважають, що для одруженої людини нереально не мати жодного любовного зв'язку.

— Більшість зрадливих чоловіків переконані, що не варто брати коханку на роль дружини.

— Коли зраджує чоловік, сім'я рідше розпадається (коли дружина — частіше).

ЧОЛОВІКИ І РОЗЛУЧЕННЯ

— 80% чоловіків погодилися б знову побратися з своїми колишніми дружинами, якби мали таку нагоду (значно менше жінок пішли б на це).

СУЧАСНІ БАТЬКИ

— 54% чоловіків вважають, що бути батьком — найважливіша справа.

— Близько 9 з 10 чоловіків гадають, що роль батька у вихованні дитини не менш значуща, ніж роль матері. Та 60% тим не менше виступають за те, щоб жінки, які мають маленьких дітей, ніде не працювали. Крім дому, звісно.

ЩО ЛЯКАЄ МАЙБУТНІХ ТАТУСІВ?

— Хвороба або слабість дружини під час пологів.

— Збільшення особистої та фінансової відповідальності.

— Невпевненість у батьківстві.

— Смерть дитини або матері під час родіння.

— Страх, що дружина більше уваги приділятиме дитині, ніж чоловікові.

— Реальніше розуміння власної смертності.

ОРІГАМІ —

Квітень — то такий дивний місяць, що завжди вимагає від чоловіків достатньої кількості квітів. Натомість у наш час на них може не виявитись достатньої кількості грошей. А як нема за що купити, та й власної теплиці бракує — що тоді?.. Особисто я пропоную: зробіть квіти власноруч!

Багато чого у нашому житті проходить через наші руки, через кінцівки пальців. Руками ми гладимо волосся коханих, відчуваємо ніжність шкіри, палко обіймаємо. Але не тільки наші почуття, а й думки можливо висловити руками. Варто лише взяти аркуш паперу.

Аркуш паперу ховає в собі багато можливостей. Він такий ніжний та чистий у своїй первозданній білизні. Людина, беручи його в руки, стає митцем, що втілює власне кохання у свої твори.

У Стародавньому Китаї, а потім і в Японії давно зрозуміли чарівні властивості, якими наділений папір. Відтак і створили по–справжньому чудове мистецтво: «орігамі». По–японськи «орі» — складений, а «камі» — папір. Мистецтво складання з паперу зародилось на Сході багато сторіч тому і тривалий час здавалося просто сімейною традицією виготовлення дитячих іграшок.

У повоєнні роки мистецтво орігамі пережило друге народження — і швидко сягнуло за кордони острівної імперії. Сьогодні центри орігамі створені у багатьох країнах світу, видаються книжки, брошури, періодичні журнали.

Цікавість до орігамі викликана передусім надзвичайно широкими комбінаційними можливостями, які ховаються у квадратику звичайного паперу. Вимоги до матеріалу мінімальні, у діло може піти і шматок старої газети, і навіть піпіфакс.

Складання з паперу, може, на перший погляд здається дитячою забавою, марнотратством. Однак японці вважають орігамі не просто сумою визначених навичок роботи з папером, але важливим елементом національної культури. До володіння кольором, словом, жестом, манерами людство докпало володіння формою, народженою на площині. Визначені прийоми складання подібні до семи нот або семи кольорів. Комбінуючи їх у різних сполученнях, можливо не тільки відтворити праці попередників, але і спробувати винайти що–небудь своє, чого раніше у світі не існувало.

Царина використання орігамі різнобічна й іноді непередбачена. Це — чудовий психотерапевтичний засіб, який дозволяє переключатись після важкого дня на зовсім іншу діяльність, тим самим скинути з вас стрес і турботи сьогодення.

Орігамі у дизайні і архітектурі — це незвичайні форми, сміливі конструкторські рішення. Орігамі знайшло застосування навіть у космонавтиці, демонструючи, як треба складати величезні площини сонячних батарей до вузької компактної смужки, що вільно вміщується у корпусі корабля.

Як на мене, немає кращого засобу привернути увагу чарівної дівчини, ніж скласти просто на її очах пару кумедних фігурок. Трохи

ПРОШУ ЗРОЗУМІТИ

Скільки ж непорозумінь і сварок виникає між чоловіками й жінками! І все через те лише, що вони не можуть зрозуміти одне одного, що в одні й ті самі слова вкладають різний зміст. Тож давай хоч спробуємо розібратися, що нам хочуть сказати і чого від нас чекають.

Найчастіше жінки користуються мовою для того, щоб виразити свій душевний стан, для того, щоб поділитися думками, для зміцнення взаєморозуміння. Часто вони вкладають у своє слово всі емоції або просто «дають волю почуттям». Така мовна розрядка необхідна кожній жінці, тому і не слід її лякатися.

А крім того,— увага! — їй потрібно чути такі слова, які недвозначно засвідчуватимуть незмінне кохання з боку чоловіків. Без тих слів жінка може просто зів'янути. І тоді неодмінно настукає тебе зненацька запитання на кшталт: «Ти мене кохаєш, як і раніше»? Таке запитання неодмінно викликає у чоловіків враження, ніби щось негаразд, щось таке сталося, відтак і реакція буває вельми неадекватною.

«Ти мене кохаєш, як і раніше?» — запитує вона, цілісінький тиждень сподіваючись почути бодай одне лагідне слово від чоловіка, та так і не дочекавшись. А чоловік дивується: «Тю, та я ж одружився з тобою!»

От і готовий грунт для сварки, сліз, образи. А насправді вона просто хотіла натякнути, що чоловік замало приділяє їй уваги. Тож не варто дивуватися, краще справді звернути увагу на свою кохану.

Щодо самих чоловіків, то ми здебільшого користуємося мо–

МОВА КОХАННЯ

коментарів у відповідь на неминучу посмішку, і розмову можна продовжити у будь–якому напрямку. Декілька годин у купе або автобусі пролетять непомітно, якщо ви почнете вирішувати одну з орігамських головоломок.

Складання може здатися скептикам заняттям несерйозним, але декілька професійних орігамістів США отримали солідні гроші на розробку космічних антен. Не забувайте, що сама природа сотнями мільйонів років теж займалась шліфуванням мистецтва складання. Наші легені, наприклад, не що інше, як декілька квадратних метрів поверхні, компактно складених.

Може здатися неможливим, але в Японії широко відомий сліпий орігаміст. Пан Сабуро Казе наосліп складає дивовижні фігурки, дає уроки, навчає дітей і дорослих. Завдяки орігамі він переборов свою сліпоту.

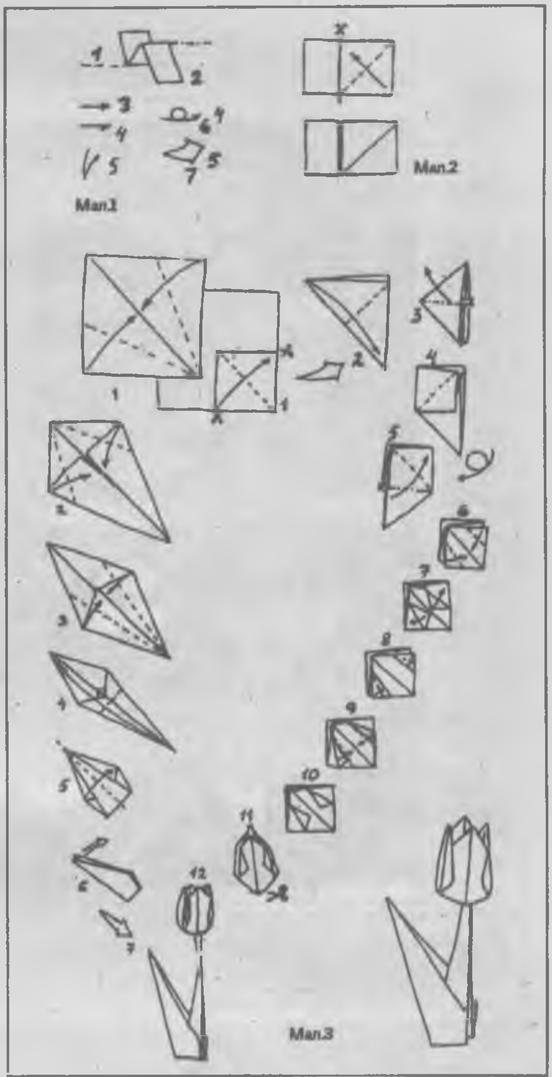
Людина, яка в змозі побачити красиве у білому аркуші паперу, завжди знайде щось привабливе у партнері, допоможе розкрити коханій чи коханому красу душі й тіла.

Для того, щоб розпочати збирати орігамічну квітку, треба ознайомитися з найпростішими позначками, які використовуються в роботі. Вони складають невеличку азбуку. Головні з них зображені на мал. 1 і не потребують додаткових пояснень.

Використовуючи позначки, приготуйте з аркуша паперу квадратик, як показано на мал. 2. Папір бажано використовувати тонкий, бо це полегшує роботу.

Нами наведена схема складання квітки: тюльпан. Винайдена вона в Японії. Її автор Куніхіко Касахара. Схема включає дві частини — сама квітка та її стебло. Для роботи підберіть папір червоного або жовтого кольорів для голівки тюльпана та зелений для стебла. Квадрат, який іде для голівки, повинен бути вдвічі менший, ніж для виготовлення стебла. Робота над тюльпаном показана на мал. 3.

Комбінуючи різні кольори паперу, можна зробити цілий букет для коханої — незважаючи на пору року та грошові проблеми.

Мал.1 Мал.2 Мал.3

Позначки до мал. 1

1. Складання долинкою. 2. Складання гіркою. 3. Скласти уперед. 4. Скласти назад. 5. Скласти і розгорнути. 6. Перевернути з лицьового на зворотний бік. 7. Збільшення зображення на малюнку.

Позначки до мал. 3.

ГОЛОВКА КВІТКИ:

1. Вирізати квадрат і скласти по діагоналі. 2. Скласти знову. 3. Скласти гіркою, розгорнувши трикутник у квадрат (широка стрілка показує місце, де треба розводити грані). 4, 5 — зробити так само з другого боку. 6, 7, 8 — зробити складку до лінії, попередньо відбитої. 9 — складка по контуру лінії, що була зроблена на мал. 6–7, 10. Зробити також із зворотного боку. 11. Обрізати кінчик фігури, щоб утворилася маленька дірочка, і розсунути з внутрішніх боків, щоб надати фігурі опуклої форми, як на мал. 12.

СТЕБЛО:

1. Скласти до осьової лінії з обох боків. 2. Так само. 3 — знову так само. 4 — скласти навпіл. 5 — з'єднати половинки по лінії пунктиру. 6 — витягти з листочка стебло. 7 — надягти на кінець стебла голівку і надати тюльпану стоячого положення.

МЕНЕ ПРАВИЛЬНО

вою для передавання інформації і для самоствердження в товаристві. Тому–то так часто і не вміємо почути, що саме хотіла сказати нам жінка.

Цілком безневинне, здавалося б, запитання: «Чи не хочеш, любий, піти в кіно?» — означає, що саме цей фільм вона давно хотіла подивитись. Вона запитує зовсім не для того, щоб розпочати розмову, а тому, що хоче повідомити про свої побажання, інтереси. Ми ж здебільшого вживаємо запитання, щоб одержати потрібну інформацію. Розумієш різницю?

Тому чоловік, відповідаючи: «Не дуже»,— що цілком припустимо у чоловічій розмові, навряд чи догодить своїй коханій. Її аніскільки не цікавить, хочеш ти чи не хочеш, вона отак делікатно повідомила, що **сама** хоче!

Найтактовніші чоловіки одразу відчувають, що бовкнули якусь дурницю (хоча й не усвідомлюють, у чому помилка, тому починають канючити щось на зразок: «Мені так приємно бути з тобою вдома...» Потім, відклавши спортивну газету, починають розводитися про свої проблеми на службі. Чесно кажучи, найбільшою нагородою для такого чоловіка буде, якщо дружина хоч трошки дослухається до його мурмотіння: «Принаймні він хоча б розмовляє зі мною. Може, він і не такий уже й нечулий...»

Ще один привід для конфлікту виникає внаслідок феномену «домашньої мовчанки». Тобто ми активно використовуємо мову під час роботи: вона потрібна нам, аби керувати людьми чи передавати інформацію. А вдома чоловіки відпочивають мовчки: керувати ніким. Але проблема полягає в тому, що саме вдома жінка прагне реалізувати свої почуття, тому їй вкрай необхідне спілкування. А ми мовчимо. А вона прагне бесіди.

Вона дивиться у вікно на вечірнє небо і промовляє: «Подивись, любий, яка яскрава зірка!» Вона прагне уваги і кохання, та її схвильовані слова наштовхуються на цілком розумне (з чоловічої точки зору!) заперечення: «Це не зірка, це Венера, а вона — планета, а не зірка, зрозуміла?» Чоловік навіть радий поширити кругозір знань своєї дружини, своєї коханої...

І поки ошелешена такою відповіддю жінка приходить до тями, чоловік дивиться на годинник і помічає, що вже час лягати спати. І лише тоді, нарешті, коли вони опиняться в ліжку і слова стануть непотрібними, вони нарешті зможуть зрозуміти одне одного.

ЗНАЧЕННЯ ДЕЯКИХ СЛІВ

«Любий (а), щось сьогодні ти маєш не найкращий вигляд».
ЧОЛОВІК: Яка ж вона ніжна й уважна до мене! Вона помітила, що я сьогодні багато працював...
ЖІНКА: Мій Боже! Я старішаю!..

«Я майже готовий (а)»
Ч.: Я вже одягаю капелюх.
Ж.: Мені потрібно ще не більш, як півгодини.

«Я телефоную тобі, щоб сказати, що невдовзі буду вдома».
Ч.: Тепер можна ще посидіти з хлопцями за преферансом: я її попередив, їй нічого хвилюватись.
Ж.: Він справді зараз прийде.

«Кохання — це серйозно».
Ч.: Досить базікати — час у ліжко.
Ж.: Мені хочеться тільки одного: скажи, що ти кохаєш мене!

«У мене був важкий день».
Ч.: Відчепись від мене.
Ж.: Мені хочеться чогось поїсти.

Роман Садловський відомий більше як цікавий поет, для якого мистецькою батьківщиною і рідним материком є львівська поетична гру-па-де-труа ЛУГОСАД. Та вже певний час Ромко займається графікою. Увазі шанувальників пропонуються ті роботи Романа Садловського, в яких явно присутній еротичний елемент.

Фото Вячеслава БРАГІНА й Олександра МЕДВЕДЄВА (вгорі), Костянтина ЄГОРОВА (ліворуч), БОБО (праворуч)

Фото Анатолія ГРАБОВЕНКА
та Валерія СОСНИ (внизу ліворуч)

«Я кохаю свою дружину»

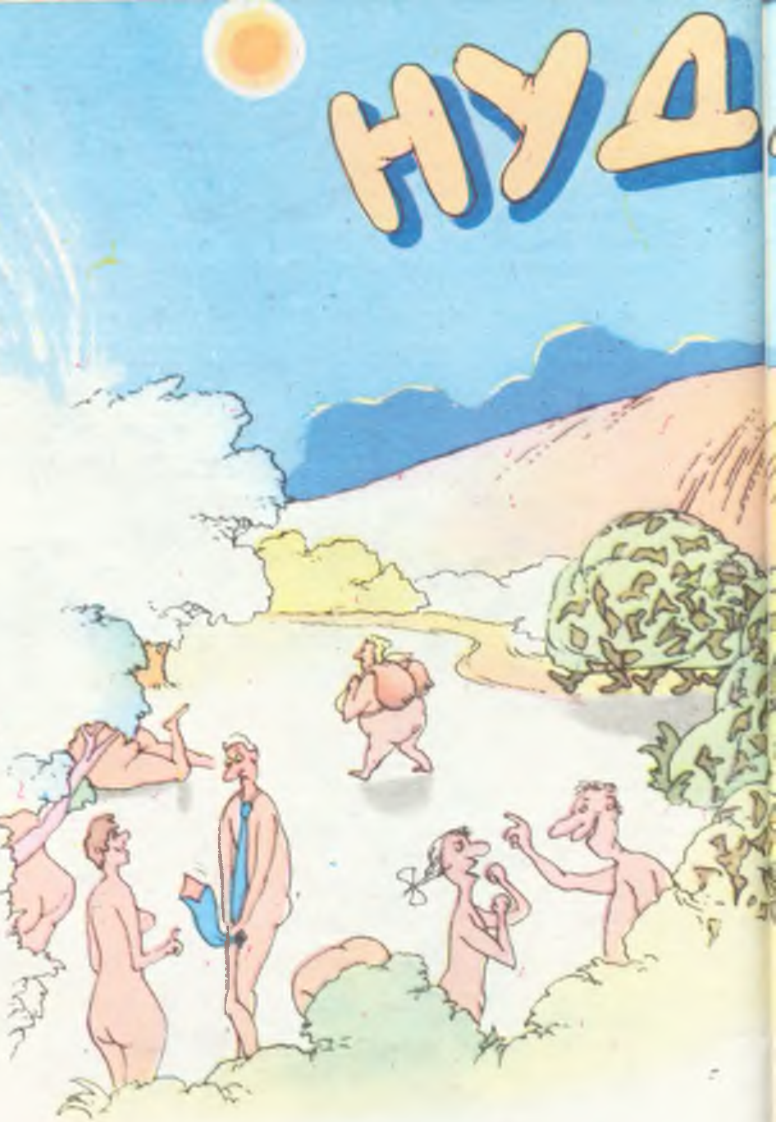
Цікаво звучить, чи не так? Особливо коли промовляє ці слова людина, яка має певний досвід роботи в еротичних сценах на телебаченні та в театрі.
Власне, мене давно цікавило: хто ж вони, ті мужчини, які погоджуються зніматися у доволі відвертих кіноепізодах? Що відчувають вони? Чи не сексуальні, бува, маньяки... Відверто кажучи, не без деякого остраху йшла я на зустріч з Віталієм Борисюком — молодим актором Київського театру імені Лесі Українки, котрого бачила в декількох відеокліпах, де і поцілунки, і пристрасні обійми, оголені тіла і таке інше аж до... А зараз Віталій грає головну роль у театральному мюзиклі «Кандид». Роль дуже складна, цікава, несподівана навіть. Відтак і розмова наша почалася саме з театральної постановки. За словами Віталія Борисюка — це філософська казка для дорослих. Для дорослих — не тільки за думкою, але й за враженнями, адже актору доводиться грати на сцені в еротичних сценах.

— Віталію, коли ти виходиш на сцену без одягу, що ти відчуваєш?
— На початку сезону я почувався трохи не в своїй тарілці, та згодом усе пішло гаразд. Я вірю в правоту свого героя, знайшов потрібну атмосферу існування в ролі і відтоді отримую від еротичної сцени задоволення. І погляди глядачів у мене викликають насолоду.
— Але то ж на сцені, а на знімальному майданчику глядачі тебе в екстаз не вводять?
— Ой, не згадуй про ті відеокліпи. Багато їх було, але зараз мені соромно, що я в деяких знімався.
— Чому?
— Бо то не відеокліпи, а пародія. Один тільки й сподобався, бо був зроблений на професійному рівні — це пісня «Позашлюбна донька» у виконанні групи «Штрафний батальйон».
Там, я вважаю, в мене все вийшло досить непогано. У відеокліпі «моя дружина» йшла до напівзруйнованого будинку, де ховає листи свого коханця. А я, як старий вовк, відчувши, що запахло смаженим, іду по сліду. А там — злість і ревнощі змішалися з коханням, і я її гвалтую.
— А тобі не було шкода актриси?
— Ні. Грати — це її професія. Зрозуміло, що ми тільки грали. Шкода, що вимазав її у крейду, та й сам замазався добряче. Після зйомки півгодини мились, чистились.
— Віталію, ти рідко закохуєшся?
— Раніше то було часто, але згодом зрозумів, що просто захоплювався. А справжнє кохання — це почуття, яке прийшло до мене з віком. Воно спонукає мене до божевільних учинків.
— Наприклад?
— Боротися, відстоювати своє кохання. Кожний день доводити своїй коханій своє почуття.
— Ну і як, досі борешся?
— Ні, уже відстояв. Ця боротьба перейшла в нову якість — спокій. Тепер я спокійний і впевнений, що Оля (моя дружина) поруч зі мною.
— Я розумію — спокій. Ти добився від неї кохання, взяв, що хотів. Отже, зараз ти зовсім не дивишся на інших жінок?
— Дивлюсь, очі є. Ходить дуже багато красунь. Ти хочеш, мабуть, дізнатися: тягне мене до них чи ні? Ні, зараз ні. Щось втримує, якесь приємне відчуття чогось святого, рідного. Я не маю потреби в інших жінках.
— А якщо, Віталію, ти зараз побачиш жінку, яка тобі дуже западе в душу, яка вразить тебе чимось, що ти зробиш?
— Я не знаю.
— Але ж не знати ніколи. Цю жінку ти будеш бачити лише кілька хвилин — поки вона йде тобі назустріч і поки ти зможеш наздогнати її!
— Нічого страшного, якщо вона пройде мимо. Я не піду слідом. Розумієш, в мене є Оля, кохана людина, святе створіння, на яке я дивлюсь щодня, як на ікону, і отримую задоволення. Вона живить мене енергією. Я весь в її полоні і готовий зробити для неї все що завгодно.
— А як ви з Олею познайомились?
— Під час роботи, вона теж актриса.
— І теж грає в «Кандиді»?
— Так, кохану Кандида. І це одразу позначилося на наших стосунках.
— Виходить, перший поцілунок був на сцені?
— Ні, здається, я ще за кулісами встиг, це було так приємно. Коли люди підходять одне одному за темпераментом, творчо розуміються на сексі, з'єднані душевною любов'ю — це щастя. Знаєш, таке неподільне ціле — ми.
— Це ти про себе?
— Це я про нас з Олею.
— А що буде потім? Кажуть, кохання не вічне.
— Я не хочу про це думати. Треба просто зробити, щоб людині було затишно і добре біля мене. А далі? Ніхто не знає, що буде далі. Зараз добре, я намагаюсь робити так, щоб завтра для Олі та мене було кращим. А що буде, не нам вирішувати, то вже як обставини складуться.
— У вас є діти?
— Є дитя, і ми були б раді мати ще одне, але матеріальні можливості поки що зупиняють нас. Я, дружина, дитина, батьки, моя сестра,— всі ми живемо в одній квартирі, й гроші — вічна проблема. Та що про це казати...
— Ну, добре, а як на твою думку: коли дівчина повинна виходити заміж?
— Коли вже відчуе потребу в цьому.
— А чоловік — женитися?
— Взагалі, я пересвідчуюсь все більше і більше, що мужчина повинен підготувати матеріальну базу для сім'ї. А сказати про вік?.. Буває й так, що люди одружуються в 17 і залишаються разом на все життя, а іноді таке трапляється в 40. Люди побираються, а потім починається процес боротьби за своє кохання в якихось життєвих обставинах. Намагаються вберегти своє кохання від соціальних штормів, а коли криза минає — тоді життя має налагодитися. В принципі, ця любов перероджується в нову якість, більш міцну, сильну. Вона загартовується.
— А хіба не може так статися, що хтось не витримає?
— Це залежить від людей.
— Ти загартовуєш своє кохання?
— Так, зараз так.
— А як взагалі ставишся до жіночої зради?
— Не слід поспішати й одразу йти. Існує інерція повернення. Люди повинні прощати одне одному. Якщо людина, котра зрадила, зрозуміла свою помилку, їй треба простити. Люди мають різні темпераменти, різні характери, а потім... існує звичка сексуального життя...
— У тебе великий інтерес до жінок?
— Вони мені подобались. Я був вдячний їм, але без взаємних претензій... Проте все, все це — в минулому. Ніхто і ніколи не давав мені стільки радості, як дає зараз моя Оля. Не чіпляйся, прошу, до мене з іншими жінками. Я кохаю свою дружину.

Розмовляла Ганна ЯРОВЕНКО
Фото Сергія СЕКРЕТОВА

Фото Анатолія ГРАБОВЕНКА

— Чули, вчора про нудистів передача була?

— А то хто такі? Самі нудяться чи на інших нудьгу наганяють?

(З розмови в автобусі)

І СПРАВДІ, хто ж вони такі, нудисти?
Нудизм (від лат. nudus — голий) — культ голого тіла. Збираються докупи однодумці, влаштовують нудистський табір і живуть собі голі-голісінькі, ще й кажуть, що так і треба.

Чи властиве таке явище українській культурі? Якщо уважно (і, що найважливіше, з почуттям гумору) дослідити наш фольклор, можна знайти досить-таки сміливі «одкровення» на тему нудизму. Варто згадати хоча б рядки з відомої пісні:

Ой піду я лугом, лугом,
НУ ДА я, **НУ ДА** я,
Там мій милий оре плугом,
НУ ДА я, **НУ ДА** я.

Цікаву сценку можна собі уявити.

Жарти жартами, а от як трактують нудизм поважні видання? Якщо вірити словнику іншомовних слів, нудизм — буржуазна течія в країнах Західної Європи і США.

Такі вияви «буржуазності» у нас, хоч і зустрічаються дедалі частіше, все ще в дивовижу. А от на Адріатиці, в Югославії, давно вже можна побачити «дітей природи» і навіть приєднатися до них. Звичайно, такий спосіб життя дає чудову нагоду для того, щоб посміятися і над собою, і над іншими. Югославський часопис «Jez» (рідний брат нашого «Перцю») присвятив нудистам цілу збірочку анекдотів. Пропонуємо вам деякі з них.

ПОЧАТКІВЕЦЬ

— Гей! — здивовано вигукнула молода нудистка, зустрівши колегу на стежині.— Це ж просто непристойно! Навіщо вам краватка, коли на вас більше нічого немає?
— Та, розумієте, мені важко отак одразу роздягнутись. Я тут початківець,— пояснив той.

РІЗНИЦЯ ОЧЕВИДНА

Сім'я відпочиває на нудистському пляжі.
— Тату, яка різниця між чоловіком і жінкою? — питає синочок.
— Т-с-с! Тихше! — каже батько, знітившись.— Ось дивись. Бачиш, який розмір ноги у мами?
— Бачу,— відповідає син.
— А бачиш, який розмір ноги у мене?
— Так, бачу.
— Ну от: різниця — між ногами,— закінчив лекцію батько.

НАХАБА

В нудистському таборі якийсь нахаба побачив молоденьку дівчину та й питає:
— Гей, мала, в тебе є груди?
— Що за дурне запитання?! Звичайно, є!
— Чому ж ти їх не носиш?

ЩАСТЯ

На нудистському пляжі хлопець несподівано зустрів свою давню добру приятельку.
— Ох, як ти чудово виглядаєш! Який я щасливий, що знову бачу тебе!..
— Зайди глибше у воду, вар'яте! Не конче всі мають бачити, наскільки ти щасливий,— слушно зауважила дівчина.

А Я!..

МАЛЮНКИ НА ПАРКАНІ

Художник Анатолій КАЗАНСЬКИЙ

СЮРПРИЗ

Дві симпатичні дівчини довго шукали на пляжі відлюдну місцинку, де б їх ніхто не бачив. Нарешті вони знайшли затишну галявину, оточену деревами й кущами, роздяглись і голісінькі пішли купатись. Досхочу наплававшись, полягали загоряти. Раптом з кущів почувся голос:

— Чота! Заняття з маскування закінчені! Ходом руш! — І дерева з кущами попрямували до них.

БІБЛІОФІЛИ

У морі потонув корабель, і лише двоє — чоловік та жінка — дісталися берега. Виявилося, що це безлюдний острів. Щасливі, однак, що врятувалися, вони насолоджуються життям, наче справжні нудисти. Поглянувши на найінтимнішу частину чоловікового тіла, де витатуювано «Завжди готовий!», жінка захоплено каже:

— І що б робила така інтелектуалка, як я, на цьому острові, якби ти не взяв з собою почитати щось цікаве?

ПЕРЕВІРКА

— Чому ти завжди опускаєш очі, коли я кажу, що люблю тебе? — питає юнак дівчину в нудистському таборі.

— Щоб бачити, чи ти кажеш правду,— відповіла вона.

ДУРЕНЬ

Нудистський пляж. Мама прогулюється, а батько й син розмовляють.

— Тату, а чому те, що ми з тобою маємо отут, не завжди однакової величини?

— У мене і в тебе, синку, це нормальної величини,— пояснює батько,— Тільки в дурнів воно велике.

За деякий час малий біжить до батька.

— Тату, тату, дивись, он мала розмовляє з якимось дурнем! І він стає все дурніший і дурніший.

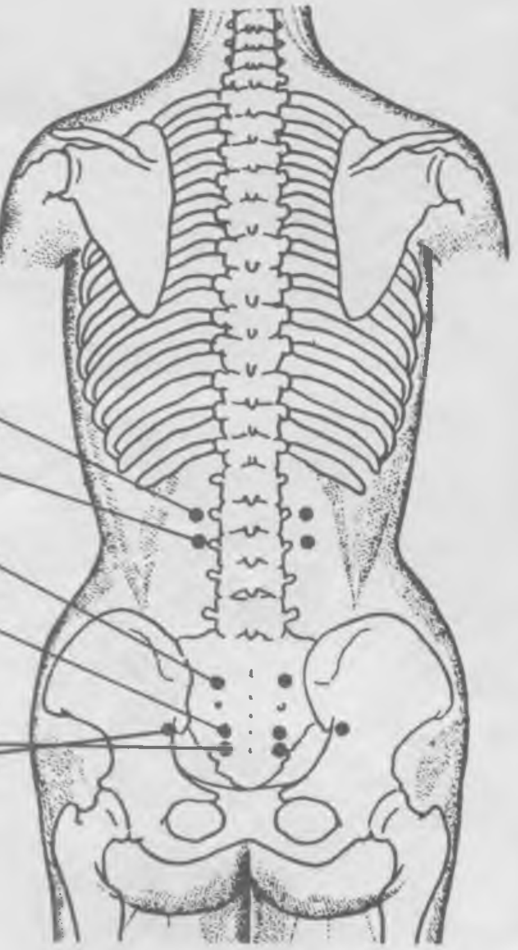
Переклала з сербської Наталія ЧОРПІТА

БОЛІ ПІД ЧАС МЕНСТРУАЛЬНОГО ПЕРІОДУ

Деякі жінки ніколи не відчувають болю під час менструального періоду, інші відчувають у слабкій формі, а в деяких приступи болю настільки сильні, що вони змушені дотримуватися постільного режиму. У рідкісних випадках біль буває слабким на початку, з поступовим наростанням, частіше — навпаки. Майже половина жінок відчувають біль у перший день, у деяких болить низ живота за два–три дні до менструації, біль може тривати ще два–три дні й після менструації. Часто за кілька днів до початку менструального періоду в жінки може боліти голова, груди, турбує відчуття тривоги. Біль виникає внаслідок скорочення м'язів матки при зусиллях виштовхнути менструальну рідину. Якщо при цьому м'язи матки тверді, виникає сильний біль. При широкому усті матки болі не турбують.

У більшості випадків біль буває стерпним, отже, дана ситуація, що повторюється щомісяця, стає звичною. Для полегшення цього неприємного стану (але неминучого) я рекомендую зробити масаж та шіацу в точках, що наводяться нижче.

Процедуру масажу чи шіацу починайте в точках BL–22, BL–23, BL–31, BL–33, BL–34 і BL–48 (мал. 1). Потім тим же способом дійте на точки CV–12, CV–6, CV–4, ST–27, KI–12 і CV–3 (мал. 3). Лікування буде ефективнішим, якщо ви зробите масаж у точках LI–4, KI–9, SP–6 і KI–3 (мал. 2 і 4). Коли ж болі під час менструального періоду тривають довго чи збільшуються внаслідок пухлин у м'язах матки, зверніться до лікаря.

1. BL–22
Один сун і п'ять бу з обох боків від хребта, нижче першого поперекового хребця.

2. BL–23
Один сун і п'ять бу з обох боків від хребта, нижче спинних відростків другого поперекового хребця, що знаходиться на висоті нижніх ребер.

3. BL–31
4. BL–33
5. BL–34
П'ять крижових хребців зливаються і утворюють задню стінку тазової порожнини. Чотири цубо (BL–31–34) знаходиться поряд з отворами з обох боків верхніх виступів цих хребців. Пара цубо BL–31 знаходиться на рівні самого верхнього крижового хребця, а решта розташовані нижче згідно зростаючого порядку номерів.

6. BL–48
Три суни з обох боків хребта, нижче другого крижового хребця.

7. LI–4
Точно між великим і вказівним пальцями на тильному боці руки.

8. CV–12
Чотири суни вище пупка, на половині відстані між пупком і діафрагмою.

9. CV–6
Один сун і п'ять бу нижче пупка.

10. CV–4
Три суни нижче пупка.

11. ST–27
Два суни нижче точок, що знаходяться на відстані двох сун з обох боків од пупка.

12. KL–12
Чотири суни нижче точок, що знаходяться на відстані п'яти бу з обох боків од пупка.

13. CV–3
Чотири суни нижче пупка.

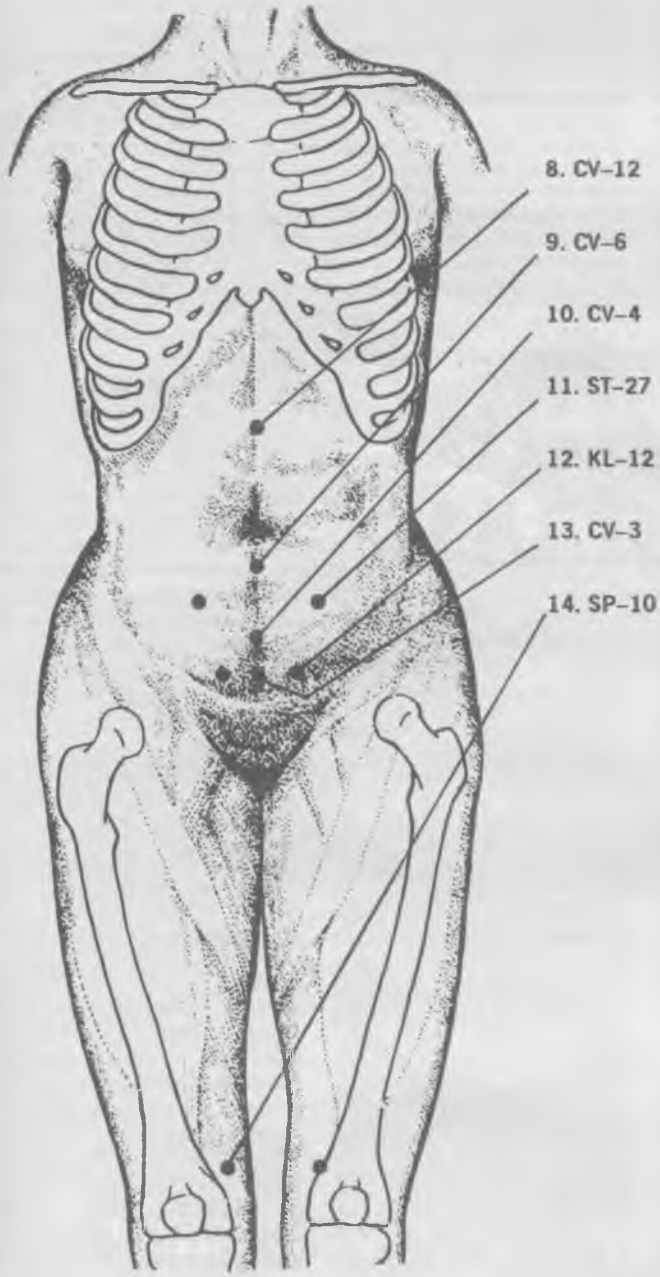
14. SP–10
Два суни і п'ять бу вище колінної чашечки на внутрішньому боці стегна.

15. KI–9
На м'язі, на відстані, рівній ширині вказівного пальця, до внутрішнього боку від краю великогомілкової кістки, біля точки, що знаходиться на відстані п'яти сун вище від внутрішньої щиколотки.

16. SP–6
На внутрішньому боці гомілки, три суни вище внутрішньої щиколотки.

17. KI–3
Задній бік внутрішньої щиколотки.

З англійської переклав
Олександр КУРБАТОВ

МОНОЛОГИ

ЗАГАЛОМ ТАК НІЧОГО СОБІ...

Тиждень почався дуже оригінально, щоб не сказати більше — на зміну меланхолії прийшли глибока депресія і велика нудьга.

Я цілими днями сиділа в кав'ярні, цмулила каву та інші напої (алкогольні і не дуже) і рахувала жінок. Красивих окремо і некрасивих окремо. А ще товстих, звичайно, окремим–преокремим списком. Красивих було мало, некрасивих багато, але найбільше було товстих, набагато більше, ніж я сподівалася.

На чоловіків я зовсім не звертала уваги. Навіть на знайомих. А товстих жінок подумки роздягала і здригалася від жаху. Якби я була чоловіком, я б ніколи не змогла кохатися з товстою жінкою. І взагалі, як сказав Стендаль, «опиратися треба на те, що чинить опір». Навіть у коханні, принаймні я так вважаю. Надійніше якось.

А потім мені набридла та кав'ярня. І я перебазувалася до іншої. В іншій можна було палити цигарки і пити «Пепсі». І ні про що не думати. І не рахувати остогидлих жінок.

Як на мій стан, то було, напевне, найбільш вдале місце на цілій планеті. Але саме ця довершена відповідність чомусь мене доводила до сказу. Я не хотіла жодної довершеності, ні в яких, навіть у найбезглуздіших проявах. На щастя, в мене закінчилися гроші. А мій рахунок в банку «Барклоу» в Нассау знав кращі часи.

Остаточно перебазувавшись до себе додому, відкрила нову банку кави, витягла з книжкової шафи «Історію китайської філософії» в суперобкладинці, яку читала вже третій рік. Бачить Бог, я хотіла фундаментально поглибити свої знання у такій делікатній сфері, як китайська філософія. І, напевно, це б мені вдалося, бо десь останні півгодини старанно перечитувала один і той самий абзац, максимально заглибившись у розуміння тексту. «...За відсутності гостроти не буде того, що зветься лезом, а за відсутності леза не буде того, що зветься гостротою...» І тому дзвінок у двері, який пролунав цілком несподівано і за всіма параметрами явно належав представникові сильної половини людства, не застав мене зненацька і не сколихнув навіть сотої частини тієї хвилі еротичних імпульсів, які б могли мати місце, аби я читала, наприклад, «Введення у сексологію» Кона. «От що значить правильно і вчасно вибрати книгу для читання»,— повчально подумала я і пішла відчиняти двері.

На порозі стояв мій знайомий, якого я проігнорувала в кав'ярні. Його душа не витримувала такої наруги і вимагала сатисфакції у будь–якій формі. Мої щиросердні виправдання про різні депресії і нудьгу не справили на нього жодного враження. І навіть вимахування перед його носом «Історією китайської філософії» в суперобкладинці як найнаочнішим доказом того небезпечного стану, в якому я перебувала останнім часом, не зробило його поблажливим.

Мені була прочитана довга лекція про правила хорошого тону і про християнську любов до ближнього. Лекція супроводжувалася поцілунками у найрізноманітніші місця з відповідними коментарями, характеристиками цих найрізноманітніших місць. По закінченні лекції, яка трохи виснажила організм як лектора, так і слухачки, ми допили залишки вишневого лікеру, доїли вишневий пиріг і пішли приймати ванну, керуючись «Введенням у сексологію»...

Все завершилось, звичайно, хеппі ендом. Через годину, загорнуті у махрові простирадла, ми лежали на канапі, ділячись враженнями від прожитого тижня, і дійшли висновку, що він був навіть так нічого собі, цілком приємним.

Марі

Лодовіко ГВІЧЧІАРДІНІ

Години дозвілля

Описи інтимних стосунків потрапляли на сторінки окремих пам'яток української давньої літератури не часто. Здебільшого і як правило — про них говорилося з негативним знаком як про один із гріхів людських. Отож, закономірним є те, що рядки й сторінки на подібну тему просякнуті релігійною нетерпимістю, осудом, прокляттями. Одним із яскравих прикладів подібних описів є розділ про Мойсея Угрина з «Києво-Печерського патерика» (поч. XIII ст.), в якому змальовано протиборство вродливого праведника й хтивої вдови.

«Легалізація» любовної тематики в українській книжній літературі розпочалася в XVII ст. Переспівується віршем перша новела четвертого дня з «Декамерона» Дж. Бокаччо, в якій розповідається про трагічне кохання дочки салернського князя Танкреда Зігізмунди та його слуги Звіздарда. Набуває поширення «Приповість про трьох молодиків, як обдурила їх одна вдова своїми витівками вельми вправно», «Історія сімох мудреців» у переказі Григорія з Шаргорода, куди входить цікава притча про старого чоловіка й молоду жінку. Переписуються збірники новел, фацецій, історичних та побутових анекдотів, байок, дотепних жартів і реплік, де трапляються й тексти з фривольним змістом. Серед них виділяються «Апофегми» білорусько-польського гуманіста Беняша Будного, «Фацеції, або жарти, польські», а також «Забавные часы» ("Години дозвілля") італійсько-нідерландського гуманіста Лодовіко Гвіччіардіні (1521–1589), уривки з яких ми й пропонуємо вашій увазі (перше видання цієї книги побачило світ у Венеції 1565 року).

Рукопис одного зі списків «Годин дозвілля» обривається на 156-й історії. Насправді їх було значно більше. В основі цього збірника лежать повчальні висловлювання видатних філософів, письменників, полководців, входять туди стислі перекази міфологічних сюжетів тощо. Ми, зрозуміло, вибирали ті номери, які присвячені любовним стосункам. Можливо, комусь ці історії видадуться надто простенькими й наївними. Однак не поспішаймо від них відмахуватися. Вони вимагають співчутливого ставлення вже хоча б тому, що саме в цих коротеньких новелках вироблялася поетика книжної любовної оповіді, формувався словник творів про інтимні стосунки.

Скажімо, Зігізмунда з «Декамерона» «горячку силную в тілі ощутила», один герой поеми Торквато Тассо «Звільнений Єрусалим» (український переклад датується XVII ст.) «распалений похотю», в іншому — «вся єстественна похоть... возтрепетала». У драмі Лаврентія Горки «Йосиф-патріарха» (1708) дружина Пентефрія, забажавши Йосифа, говорить:

«...Жестока Страсть язвить мі утробу, горієт мі тіло,
Внутр мі сердце палаєт, яко же огнь, зіло
Возгорівійся...»

У «Годинах дозвілля» в номері 24-му «любовію распаленна» Єпарса, в 64-му — Семіраміда і т. д. Отже, як бачимо, письменники шукають і знаходять відповідне словесне оформлення любовної пристрасті людини. В цих історійках ви знайдете найрізноманітніші поради — від суто гігієнічних (№ 137) до глибокоеротичних, тут — початки «бородатих» анекдотів, скажімо, про повернення чоловіка з відрядження (порівн. № 87) і т. д. Варта уваги й українізація цих сюжетів — у тому ж 87-му номері діє проворний кум... Отож, повернімося до витоків любовної теми в українській книжній літературі і подумаймо, що ми втратили, а що завоювали на цьому терені.

24
Якою любов буває сильною і міцною у молодих дочок

Єпарса, сестра Метрокла, до філософа Кратеса такою любов'ю була розпалена, що батькам своїм об'явила про намір вкоротити собі життя, якщо з ним не побереться. І хоч як Кратес противився, однак ніяк не міг відговоритися. Встав Кратес, склавши свою опанчу, перекривив гримасою своє лице і прийшов до тої діви сказати їй, аби не вважала потім себе обманутою: «Дивися, я жених твій». Кинув ціпок на землю і суму свою, кажучи: «Оце й є моє багатство й придане, розсуди, моя люб'язна дочко, а найпаче зволь те відати, що та стане мені любою, якій сподобалося моє життя». Єпарса ж, побачивши те багатство, була тим задоволена. Словом, зустрілися однодумці. Отож, узяв пом'янутий філософ свою опанчу, розіслав її на землі по-філософськи, поклавши на неї діву свою, став її обіймати, і так у присутності тих батьків і сторонніх завершувався їх шлюб, і при тім шлюбі найпотішнішим було те, що коли присутні при тій події його запитали: «Що ти робиш?»,— відповідав: «Саджу людину».

52
Нечиста любов вводить в оману, завдає шкоди, соромить і ганьбить того, хто за неї чіпляється

Пан Людвіг Алеманн, як поштивий і розумний шляхтич, видячи якось, що один друг любові нечистій вельми віддався, що призвело до помилок, розтринькування свого майна, втрати своєї честі і нарешті до загальної ганьби, почав його вмовляти проникливими тихими словами в такий спосіб: «Блуд не відповідає добрій пораді, надіюся, і всім се відомо, що чим довше старієш, то більше пропадає честь, а бідність зростає».

64
Честолюбство й хіть призводять до поганих справ

Семіраміда була вельми владолюбна, через що й попросила чоловіка свого Нінума, щоб виявив їй свою милість і дав би їй можливість поцарювати один день і царським скіпетром поволодіти, але як тільки вона се одержала, наказала під час того владарювання царя, а свого чоловіка вбити, і після того володіла вона тим царством тривалий час, і поскільки була жона любодійна, то впала в такий великий блуд, що просила сина свого Нінама, щоб вступив із нею в перелюб, з чого він розгнівався і без усякого милосердя її за те до смерті заколов.

66
Метка відповідь жони, яка захищає свою честь

Одноокий хлопець одружився з дівицею, котра вже давно була пустилася берега. Він жалівся й дорікав їй за те жорстокими словами, на що відповідала йому: «Ти бажаєш, щоб я ціла була, а ти й сам не цілий і одноокий». Відповідав їй так: «Суперник мій се око мені пошкодив». Вона ж відповідала: «А мене пошкодив друг мій».

73
Дивний спосіб дізнатися, чи вірна мужу жона

Якийсь невіглас в городі Агуббі ревнував жону свою, і поскільки не відав, як би йому достеменно пересвідчитися (в її вірності), з'їхав з глузду і, знайшовши своєму божевіллю достойну хитрість, вихолостився і хотів побачити, що якщо жона його стане потім дітей народжувати, то це й буде доказом того, що жона його перелюбствує.

78
У який спосіб виявляють благочестиві жони вірність свою чоловікам своїм

Коли вірменина жона, благородна й прекрасна, йшла з гостей від царя Кіра, то по дорозі запитав муж її: «Яким тобі здався той прекрасний цар, котрим всякий захоплений?» Відповідала: «Мій люб'язний мужу, правду кажучи, не позирала я на царя, через те й сказати не можу, гожий чи не гожий цар та інші пани».

83

Що від непорядків безумних князів, і від жорстокої люті, і від невірних друзів буває

Кандол, король лідійський, мав таку прекрасну дружину, що, радіючи з тої краси, мало не божеволів, вихваляв її перед усіма несказанно і втаємничував кожного в те, що творилося з нею в подружніх ділах. І для більшої (переконливості) після завірянь, перебуваючи одного разу на ловах, представив він її нагу, як мати народила, вірному своєму другові, якого звали Гегелом, котрий, побачивши таку красу, сильною любов'ю до неї розгорівся, розмірковуючи, як би її чи то полюбовно, чи то силою до себе прихилити. Жона ж, видячи вчинок мужа свого, і для чого нагою представлена була Гегелу, засумнівалася, чи їй вірною бути, і що король бажає нею з другим поділитися, від чого дуже розгнівалася і вручилася волі того Гегела, наказала короля свого умертвити і так віддалася із царством своїм тому вбивці й перелюбникові.

87

Великого терпіння деяких чоловіків щодо своїх жон–перелюбниць наслідувати не варто

Бернардин Бейкус застав кума свойого з жоною своєю на постелі лежачих, через що голосно на них закричав: «Чи не соромно вам те творити й діяти, коли двері у вас не зачинені?! Зачиніть двері, дурні!»

108

Любов — це дивовисько, подібне до образу химери

Як розповідає Фулгент, була химера — звіроподібне дивовисько з трьома головами: перша — левина, друга — козяча, третя — зміїна. І до сього дивного звіра уподібнюють любов, кажучи: «Любов має три голови: початок, середину й кінець». І тлумачать це так: «Початок — гордий і впертий, мов лев,— то перша голова; середина ж сотворить жагучу хіть, подібно до розпаленої кози, то — друга голова; нарешті — як наслідок усього — яд гріха і виразка каяття, і се через третю хитру голову зображають».

109

Жінки обдурюють своїх чоловіків часто й багато

Під час царювання Генріха VIII, короля англійського, жила собі в Лондоні одна шляхетна небагата жона, лишень вельми прекрасна, хоча й хтива і не чистого житія. Тая пані мала собі 12 чад: перше чадо — від мужа її, інші — від різних персон. Спіткала її жорстока хвороба. І чимдалі, то слабшає сила. От–от смерть настане. Через це призвала до себе мужа свого і сказала йому: «Вільгельме! (Бо він так іменувався). Нині не час далі жартувати й брехати. Отож, знай, що між усіма нашими дітьми лишень один, старший,— від тебе є, позаяк я тільки перший рік від шлюбу нашого тобі вірна була...» (чому муж її вельми подивувався і всі діти, котрі біля каміна сиділи й їли). І як мати стала більше слів плодити й називати чималенько імен отців їх, почув менший син, що ледве 4 роки мав, котрий тримав в одній руці хліб, а в другій — сир, і, поклавши все те на стіл, возніс руки свої вгору й просив тремтячим голосом: «О, любезна матусю! Дай мені доброго батька!» Мати ж, дійшовши до нього, об'явила йому знатного й багатого чоловіка, чому той малюк вельми зрадів і сказав: «Добре ще, що я такого отця маю!»

110

Як Діоген покарав розпусника

Один отрок, з викликом одягнутий, попросив про якусь послугу. Діоген сказав: «Я не можу тобі обіцяти, поки не розстебнеш свій одяг і я не побачу — муж ти чи жона».

128

Чоловіки повинні жонам своїм вірити, що всі діти, які є — від них

Бернард Амідей жалівся: «Дорікають, мовляв, мені, ніби син мій не від мене, а від іншого народжений». На що Петрарха, як добрий друг, його словами покарав, кажучи: «Ти шукаєш Марію–равенину, а тобі слід найдужче вірити своїй жоні, котра те найкраще знає. А щодо цього розкажу я тобі цікаву історію. Не так давно у городі Сіні жив собі славний муж, маючи прекрасну, лишень почасти в любодійстві підозрілу жону, і коли в неї від нього народився син, вона якось, його на руках носячи, посміхалася і пестила його, а батько, побачивши це, відвернувся від матері і тяжко зітхнув кілька разів. Вона ж запитала мужа: «Чого ти зітхаєш?» У відповідь він знову зітхнув та й каже: «Я б хотів віддати половину свого маєтку за те, щоб мені відати, чи мій це син?» На тії дивні слова, які матір однак не дуже-то й вжахнули, відповідала мужу: «Навіщо ж стільки багато давати, подаруй мені хоча б тисячу червінців, то я обнадію і скажу тобі правду». Муж же, думаючи, що таке обнадіювання неможливе, подякував їй за ту велику обіцянку, потім призвані були для цього як судді їхні друзі, яким і було по порядку повідомлено про те діло. Взяла мати того сина на руки, обернулася приємним лицем до мужа свойого і сказала: «Чи стверджуєш ти, що це дитя — моє, чи то правда?» Муж же відповів: «То правда, стверджую». Потім жона, подавши те дитя мужу своєму на руки, сказала: «Візьми його, я тобі його дарую нині, будь йому міцною опорою, бо це син твій». І цим був він задоволений залишився. Друзі почали сміятися і, хвалячи жону за розумні її вчинки, ухвалили мужу обіцяне їй заплатити».

137

Дуже корисно в подружньому житті рідко люботворіння чинити

Лікурга запитали, чому ти в законах своїх забороняєш мужу з жоною своєю люботворіння чинити, оскільки, мовляв, таким людям вільно вдень і вночі, і таємно завжди, коли хочуть, любитися. Відповідав Лікург, висуваючи три причини. Перша: продовжувати вік свій в більшій силі і кріпості, якщо те рідко чиниться. Друга: любов їхня між собою буде завжди в кращому стані. Третя: щоб народжувані від них діти були якнайкріпкіші й сильні. Соломон–бо каже: «В подружньому житті є три плоди або речі корисні: совість, вірність і діти».

Передмова та переклад зі староукраїнської Миколи СУЛИМИ

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

* * *

Коли моя рука, то тиха, то лукава,
В промінні сну торкнеться губ твоїх
І попливе по шиї і, небавом,
З плеча на груди, із грудей до ніг...

Коли твоя рука, солодка, ніби слава,
Червоннооким пальчиком майне
В лимонній тиші і коли мене
У темну глибину поверне темна слада —

У білій лодії тоді ми пливемо
По водах любощів між берегами ночі:
І голоси у гніздах ластівочі
Стихають тихо... Золоте кермо

Заснулої хмарини понад полем,
І спить рука в руці, і на щоці
Краплина щастя, виказана болем,
До ранку світиться...

Мирослава ЯГОДА

* * *

Сад. В постелі попід небом
співпроникнення
в пітьму посилаючи жаги круговерть.
Розкрите лоно жіноче — в тобі очі її,
на зеленому полі вітер.
Занурюючись в ріку дівочості — де я, хтось.
З-під бестії ока — облуплена шкіра змії
і розшарпане тіло, чекаючи на приплив хвиль,
щоб наповнити кришталеві дзбани по самі вінця,
вірячи, що це тільки ти.
О, з'яво небесна, покажись.

Михайло ЮРИК

* * *

Мої пальці важкими коралами
впали на білизну тонкої шиї
і видушують останній зойк
засмученої пасивності.
Устами сліпця торкаюся вій,
смакую маківку солодкого тіла,
що важкою ожиною повисне
над рікою тихого спогаду.

Володимир ФЕДИНИШИНЕЦЬ

ЛАСКАВА ТИША

У вашій спальні панувала ніч
Й ласкава тиша — владарка любові.
У білій спальні — синя-синя ніч
І
ВИ
ТА
Я.
І
ВИ
МО-
Я,
МОВ
Я —
ВАШ...
У спальні владно панувала ніч.
О синя-синя нічка в білій спальні!
А за вікном...
(фіранку відтягніть!)
День-день.
О,
День —
Мов
Дзвін.
Ваш,
Мій
День
Бі-
Лий...

Рубрику веде Вікторія СТАХ

1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ

Фото Вячеслава БРАГІНА та Олександра МЕДВЕДЄВА

Іван ДРАЧ

* * *

Єдина, з твоїх фантазій
Мені в пам'ятку єдина...
Мужчина з крилом підбитим
Схилився над юною жінкою.
Вуста її спрагло кличуть,
А руки горять з розпуки,
А перса пашать безсоромно,
А юні коліна тремтять.
Мужчині ж вона не до пари,
Бо крила, хоча б підбиті,
Йому пахнуть небом гордим.
Ні знятися він не годен,
Ні взяти її за дружину:
Він — небесен, вона ж земна.

А вона ж в очманінні юнім,
Вся онімблена мудрістю статі,
Так розкрилася чистим лоном,
Так заламує руки в млості,
Затуливши собою від нього
Своїх двійко незламаних крил...
Жінка завжди лежить горілиць
На своїх нерозлітаних крилах,
Бо ж, поламана мудрістю матері,
Лиш крильцятами персів злітає
До мужчини з крилом підбитим...

Єдина, з твоїх фантазій
Мені в пам'ятку єдина.

Степан ГОСТИНЯК

Ще один дует ЇЇ та ЙОГО

— То втечем... Чи хочеш, любий?
— Ай, да да,
ай, да да.
— Тільки мій? Лиш мій навіки?
— Ай, да да,
ай, да да.
— Не повернешся до неї?
— Ай, да ні,
ай, да ні.
— Ах, єдиний!..
— Найсолодша!..
— Ой, да ой,
ой, да ой.
— З ким це? Хто це? Як це? Чом це?!
— Ай, да да,
ай, да ні.
— Я із ним?! Скоріш ти з нею!..
— Ах, да ах,
ах, да ах.
— Знову з ним?!
— Ти знову з нею?!
Бум да бум,
трах тарах.

Юрко ГУДЗЬ

* * *

Немов окрацць хліба,
взяла мене до рук,
поміж долонями зігріла
і піднесла до губ своїх.
Натішившись,
переломила навпіл
та й розкришила під вікном
голодним птахам — білим, чорним,
їх налетіло безліч
з тих давніх призабутих сновидінь...
А ти все — гулі, гулі,—
скликаєш птахів тих
і посміхаєшся до себе,
а вони
доклньовують байдуже
останні крихти плоті.
Ось і наїлися...
Знялися, полетіли —
немов і не було...

А ти все кличеш їх!

Шановні добродії! Нагадайте своїм друзям і подругам, що нині вони мають реальний шанс передплатити «Лель» на друге півріччя 1993 року. Не встигли?
Передплачуйте з будь-якого іншого місяця.
Але — передплачуйте! Не читати еротичного журналу — значить обкрадати себе, збіднювати своє кохання.
З кожним числом читацький гурт «Леля» зростає.
З кожним випуском — «Лель» набуває нових барв.
Читайте і передплачуйте «Лель» — перший український еротичний часопис!